

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Ekim 2015 Sayı: 45

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Türkiye, yine bir seçim dönemine girdi. Daha 7 Haziran seçimlerinin üzerinden 4 ay geçmişken, bir kez daha seçim vaatleri, toplantıları, mitingleri ile karşı karşıya...

Fakat bu kez kitlelerde ne bir umut ve beklenti yaratıyorlar, ne de bir heyecan ve coşku var. Aksine ardarda yapılan, fakat hiçbir değişiklik yaratmayan seçimlerden bir bıkkınlık geldi. Buna rağmen bir kez daha “AKP gitsin de...” denilerek, kitleler sandığa çağırılıyor ve bu oyuna alet ediliyor.

1 Kasım seçimlerine katılım, 7 Haziran’dan daha düşük olacaktır. Kitlelerin seçimle birşeylerin değişeceğine dair umudu giderek azalmaktadır. Bunu farkedenden düzen partileri, ısrarla “sandığa küsmeyin” propagandası yapıyor. Bunun AKP’nin işine yarayacağını söyleyerek kitleleri korkutuyor ve yine AKP karşıtlığı üzerinden oy toplamaya çalışıyorlar.

Oysa 7 Haziran’da sandığa gidenlerin oylarına sahip çıkmayan, ona uygun bir duruş sergilemeyen, yine bu partilerdir. Bu durumda 1 Kasım’da değişen ne olacaktır?

Muhallif partileri, kendilerine oy verenlere karşı biraz sorumluluk duysalardı, 7 Haziran sonuçlarının arkasında durur ve hiç bir inandırıcı neden yokken yeni bir seçime gidilmesine izin vermezlerdi. AKP’nin başından beri ipe un seren tavrına, Erdoğan’ın anayasa, kural, teamül tanımayan keyfiyetine karşı bir direniş gösterir, her şeyi onların belirlemesine engel olurlardı.

Düzen-içi muhalefetin bile, hükümetin dayatmaları karşısında pasif de olsa bir direnişi, karşı koyuşu olur. Ancak CHP’den HDP’ye hiçbiri bu tutumu gösteremedi. Kitleleri harekete geçirecek tek bir çağrı yapmadılar. Çünkü kitlelerin sokağa çıkmasından, en az AKP kadar korktular. “Düzenin bekası”, AKP karşıtlığından baskın geldi. Kitlelerin sadece AKP’yi değil, kendilerini de aşmasından korktular.

Sayfa 2’de sürüyor

Seçimler çözüm değil

TEK

YOL

DEVİRİM!

Seçimler çözüm değil TEK YOL DEVRİM!

Bu korkuyu Haziran direnişi sırasında da gördük. Oysa AKP, her davranışı ile sandıkta gitmeyeceğini ortaya koyuyor. Bırakalım düzeni değiştirmeyi, hükümeti değiştirmek için bile, sandığa değil, sokağa çıkmak gerekiyor. 1 Kasım seçimleri, bu gerçeği bir kez daha suratlara çarpacaktır.

* * *

Seçimlere dönük ilgisizliğin bir diğer nedeni de, içerde-dışarda tırmandırılan savaştır. 20 Temmuz'da Suruç katliamının ardından, sözde IŞİD'e, gerçekte Kürt halkına karşı başlatılan savaş, en vahşi biçimler alarak devam ediyor.

12 Eylül yıllarında bile görülmeyen günlerce sokağa çıkma yasakları, bir ilçenin veya mahal- lenin ablukaya alınıp giriş-çıkışların yasaklan- ması, en temel ihtiyaçların karşılanmasına bile izin verilmemesi, yaralıların hastanesiz, ölülerin mezarlısız bırakılması, bu dönemde yaşandı. Bir annenin ölü çocuğunu kokmaması için günlerce buzdolabında tutması gibi, tüyler ürperten du- rumlara şahit olduk. Yıllardır neredeyse görmedik zulüm ve işkence kalmayan Kürt halkına, bu acıyı da yaşattılar.

Cizre'de aralarında bebeklerin de olduğu 23 kişi bu şekilde katledildi. Günlerce yoğun bombardıman ve kurşun altında ölümle burun buruna yaşadılar. "Keskin nişancılar", kontralar, özel timler, onların etrafında dolaşan IŞİD kılık- lı caniler, ölüm kustular. Fakat yine de Cizre halkı teslim olmadı, aksine büyük bir direniş sergiledi. Sokak başlarına hendekler kazarak, battaniyeler gererek, gürültü eylemleri yaparak, sokağa çıkma yasaklarını tanımamaya, bütün bir halk olarak direnişe geçtiler. Sonrasında binlerce kişiyle gerçekleştirdikleri cenaze törenleri, faşizmin tüm vahşetine rağmen Kürt halkını sindiremediklerini gösteriyordu. Aksine öfke ve nefret daha da bü- yümüş, kendine güvenleri daha da perçinlenmiş olarak, bu savaştan galip çıktılar.

Fakat Cizre son olmadı. Ardından Mardin'in Nusaybin, Diyarbakır'ın Silvan ilçeleri, benzer biçimde abluka altına alındı. Buralar da Cizre gibi direnişe geçti. Cizre'de HDP milletvekilleri 6. gün yollara düşmüştü. Silvan'da ve Nusaybin'de ise, daha erken davrandılar; içlerinde milletvekillerin de olduğu bir grup ilçe girişinde oturma eylemi başlattı.

Kürt halkı, Muş-Varto'da başlayıp bugün Silvan'a, Nusaybin'e uzanan faşist ablukaya ve açılan savaşa karşı tüm gücüyle direniyor. Seç- tikleri vekilleri de, daha önce olduğu gibi yanları- da görmek istiyorlar. HDP'nin böyle bir dönemde seçimle uğraşmasına haklı olarak büyük bir tepki

gösteriyorlar. Çünkü halk ölüm-kalım savaşı veriyor. Kendisi can derdindeyken, vekillerin Ankara'da, hatta Avrupa'da seçim faaliyetleri yürütmesini kabullenemiyor. Dahası, kendisine ölüm kusan bir "savaş hükümeti" içinde HDP'li bakanların olmasını asla onaylamıyor, bu hü- kümette "AB Bakanı" olan Ali Haydar Konca'nın anlattığına göre, "lanetliyor".

Halkın bu tepkileri HDP'yi hükümetten istifa etmeye zorladı. Ancak HDP hala ana gövdesiyle seçim- lere kilitlemiş durumda. Oysa sadece AKP'nin keyfi biçimde 7 Haziran sonuçlarını berhava etmesini değil, yürüt- tüğü bu vahşi savaşı durdur- mak için de, kitleleri sandığa değil, sokağa çağırmalıdır.

* * *

Savaş, Kürt halkını vurmakla kalmıyor; Türkiye halklarını da etkiliyor ve bir yol ayırma getiriyor. Asker cenazelerinde ortaya çıkan tepkiler, bunun dışavurumu- dur. Kitleler giderek artan bi- çimde bu savaşın kendilerinin savaşı olmadığını, egemenlerin işine yaradığını görüyor. Tepkiler, sadece savaş yeniden tırmandıran AKP ile sınırlı değil. "Neden hep bizim çocuklarımız ölüyor, zengin çocukları- na neden bir şey olmuyor" feryadı, hükümetten öte sistemi sorgulayan bir bilinç sıçramasına işaret ediyor.

Bu tabloyu örtbas edebilmek için, faşist-gerici grupları sokaklara salıp Kürt avına çıktılar. Bay- rak mitingleri ile yeniden şovenizmi körüklediler. Fakat asker-polis cenazeleri geldiği sürece, bu tepkiler büyüyerek sürecektir.

Savaşın Suriye halkını ne duruma getirdiği ortada. Milyonlarca halk, evini-yurdunu bırakarak yollara düştü. Ya şişme botlarda, ya TIR'larda Avrupa'ya gitmeye çalışırken ölüyorlar. Ulusal, mezhepsel, dinsel ayrımların halkları ne hale düşürdüğü ve bundan kimlerin çıkarı olduğu artık saklanamaz durumdadır.

Türkiye de böyle bir tehlike ile karşı karşıya. Bu tehlikeyi seçimlerle bertaraf etmek mümkün değil!

Kürt ve Türk halkı, ortak düşmanları emper- yalizme ve işbirlikçilerine karşı birlikte mücade- leyi yükseltmelidir. Halkların kurtuluşu, seçimle değil, devrimle gelecektir.

Okurlara...

Merhaba,

Kürt halkına yönelik saldırılar son bulmuyor. Cizre'nin ardından Nusaybin'de, Silvan'da da so- kağa çıkma yasağı ilan ediliyor ve pervasız saldı- rılar düzenleniyor. İlçeye kimsenin girmesine izin verilmediği için kaç kişinin öldüğü de tam olarak bilinmiyor. Halk tüm bu saldırılara karşı bütün gücüyle direniyor ve yaşam hakkını savunuyor. Ama HDP'nin aynı sahiplenışı gösterdiğini söyle- mek oldukça zor. Cizre'de katliam sürerken, HDP günlerce ilgisiz kaldı. Kitleleri, partinin yönetici organlarını, kurumları, uluslararası insan hakları kuruluşlarını harekete geçirme olanağını kullanma- dı. Halkın HDP'ye karşı büyüyen tepkisi üzerine sonradan harekete geçmek zorunda kaldılar. Ancak bu da son derece yetersizdir.

Kürt halkı ölüm-kalım savaşı verirken, par- tiler seçim gündemine kilitlemiş durumda. 7 Haziran'da yapılan seçimler, son derece keyfi bir biçimde tekrarlanacak. Ve partiler,

AKP'nin çok ciddi seçim ihlalleri yapacağını bile bile, seçimle- re hazırlanıyorlar ve kitleleri sandığa çağırıyorlar. Oysa bu keyfiyete tepki göstermek, seçim tekrarını tanımamak ge- rekiyor. Bugün en "demokratik"

davranış, seçimleri tanımamaktır.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları, dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

45. Sayıda

3	Yine yeni yeniden seçim
6	Faşizmi döktüğü kanda boğacağız
7	"Savaşı bitirin, biz ülkemize dönelim"
8	İşçi sınıfı enternasyonal mücadeleyi yükseltmeli
9	İşçi sınıfının enternasyonal örgütleri
10	İş cinayetleri sınıf mücadelesiyle durdurulur
11	Adana Balcalı'da direniş
12	"Gitmeyeceğiz!"
13	'90'lara mı dönüyoruz?
14	Direnin Cizre'si
16	Rusya, Suriye savaşının artık başaktörü
19	Ekim şehitleri ölümsüzdür
20	Ekim devrimi
22	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
23	KCK'nin ilan ettiği Özyönetim ve Demokratik Özerklik

T

ürkiye siyasi tarihinde, son 10 yıl kadar sık seçim yapıldığı bir dönem herhalde görülmemiştir. Referandumlar, genel seçimler, yerel seçimler, cumhurbaşkanlığı seçimi...

AKP'nin hükümet olduğu yıllar boyunca kitleler, sürekli olarak sandığa gittiler. Seçimler, "demokrasi"nin en önemli kriteri ise eğer, AKP kadar "demokrat" bir hükümetin olmaması gerekirdi! Oysa son derece gerici-faşist bir hükümetle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz.

Şimdi 1 Kasım'da yeniden seçime gidiliyor. Daha dört ay önce büyük tantonalarla seçime gidilmemiş gibi! 7 Haziran seçimlerinin sonuçları keyfi biçimde hiçe sayılıyor ve "yeniden seçim" diyor-

adaylarını büyük oranda değiştiren parti oldu. Geçen seçimde aday olanların yaklaşık yarısı elendi. Daha önemlisi 7 Haziran'da milletvekili olanlardan bile aday göstermedikleri oldu. Muhsin Kızılkaya gibi, Kürt kökenli olduğu halde Kürtlerden büyük bir tepki alan dönemler, yeni listede kendilerine yer bulamadı. Böylece 4 aylık milletvekilliği ile, milletvekili haklarından ömür boyu yararlanacak olan asalaklar çoğaldı.

Meclisteki muhalefet partileri CHP, MHP, HDP ise, 7 Haziran listelerini büyük oranda korudular. Buna karşı her birinde küçük de olsa değişiklikler oldu. Örneğin CHP, daha önce önseçim ile adaylığa hak kazanmış milletvekillerine

değiştirildiği görüldü. Asıl dikkat çekici olan, adına "seçim hükümeti" denilen (gerçekte AKP'nin "savaş hükümeti") hükümete bakan olmayı reddeden Levent Tüzel'in milletvekili listesinden çıkarılmış olmasıydı. **"Partilerin birliği" şeklinde cephesel bir örgüt şeklinde kurulan HDP'nin, bu partilerin bağımsız kararlarına tahammülü olmadığı böylece netleşmiş oldu.**

Bilindiği gibi Levent Tüzel, EMEP'in eski başkanıydı ve HDP içinde EMEP'i temsil ediyordu. Bakanlık önerisini de EMEP'in kararıyla geri çevirmişti. Bu karardan dolayı HDP, sadece Tüzel'i değil, EMEP'i de cezalandırmış oldu. Zaten hiç bir EMEP'liyi aday göstermediler. Buna karşın EMEP, bu seçimlerde de HDP'yi destekleyeceğini açıkladı. Ve bunu "parlamentoda koltuk için karar vermiyoruz" diyerek, son derece "ilkeli" görünerek yaptılar. Oysa sorun, parlamentoya aday gösterilip gösterilmemek değildi, bağımsız aldıkları bir kararın bu şekilde cezalandırılmasıydı! Yani HDP'nin kendi koyduğu kuralları çiğnemesiydi. Üstelik HDP'nin "savaş hükümeti"ne bakan vermesi KCK tarafından da eleştirilmiş ve 25 gün içinde bu bakanlar istifa etmek zorunda kalmıştı. Böylece Tüzel'in bakanlığı reddetmesi değil, HDP'nin bu hükümete girmesinin yanlışlığı ortaya çıkmış, onlar da bunu kabul etmiş oldular.

Devrimci, demokrat, yurtsever kişi ve kurumların bir "koalisyon"u gibi görülen HDP'nin, bu kişi ve kurumların "bağımsız" kararlarını tanımaması, geleceğini de belirliyor. EMEP'e kesilen ceza, diğer kurumlara da bir mesaj niteliğinde. **Bundan böyle HDP yönetiminin aldığı kararların kimse tarafından tartışılmaması ve herkesin ona uyması isteniyor.** HDP içinde yer almanın ve milletveki olabilmenin koşulu, buna bağlanıyor.

Sonuç olarak, meclisteki bütün partiler daha 4 ay önce seçimler yapıldığı halde milletvekili listelerini şöyle ya da böyle değiştirdiler. Ve hepsi anti-demokratik bir yöntemle bu adayları belirledi. CHP'nin önemli bir kısmının "önseçim"le belirlenmiş olması da bu gerçeği değiştirmiyor. Önseçim için bile asgari 30 bin lira harcandığı düşünülürse, brakalım bir işçi-emekçiyi, orta düzey gelirli bir kişinin bile "aday adayı" olabilmesi mümkün görünmüyor. Ve yine bu şekilde belirlenen adayları seçmek üzere sandığa gidiliyor.

Yine, yeni... Yeniden seçim!

Bu halk, 7 Haziran'da yüksek bir katılımla sandığa gitti, oyunu kullandı. Peki oy verdiği partiler, halkın istediklerini yerine getirdiler mi? O çok yücelttikleri meclisi çalıştırabildiler mi? AKP tek başına hükümet kuramadığı için engel çıkardı da, diğer partiler neden hiçbir itiraz yükseltmedi, küçük ve pasif de olsa bir direniş sergilemedi? Çünkü hepsi, AKP'den daha fazla halkın tepkisinden korkuyor. Bu tepkinin kendilerini de aşacak olmasından ve bir bütün olarak sistemi tehdit eder hale gelmesinden çekiniyor.

lar. Tüm partiler de, kitleleri bir kez daha sandığa çağırıyor!

Bu halk, 7 Haziran'da yüksek bir katılımla sandığa gitti, oyunu kullandı. Yani partilerin bu yöndeki çağrılarına yanıt verdiler ve kendi üzerlerine düşeni yaptılar! Peki oy verdiği partiler, halkın istediklerini yerine getirdiler mi? O çok yücelttikleri meclisi çalıştırabildiler mi?

AKP tek başına hükümet kuramadığı için engel çıkardı da, diğer partiler neden hiçbir itiraz yükseltmedi, küçük ve pasif de olsa bir direniş sergilemedi?

Çünkü hepsi, AKP'den daha fazla halkın tepkisinden korkuyor. Bu tepkinin kendilerini de aşacak olmasından ve bir bütün olarak sistemi tehdit eder hale gelmesinden çekiniyor. Onun için hepsi birden "mutlaka sandığa gidin" diyorlar. Biliyorlar ki, sandık, kitleleri düzene bağlıyor ve oyunu kendi koydukları kurallar içinde oynayabiliyorlar!

Partilerin milletvekili listeleri

Partiler, bir kez daha milletvekili adaylarını belirleyip YSK'ya (Yüksek Seçim Kurulu) bildirdi.

7 Haziran seçimlerinin üzerinden daha 4 ay geçmesine rağmen, AKP

dokunmadıklarını, fakat başarısız olan yerlerde değişikliğe gittiklerini ve yerellerden gelen isteğe göre yeni isimler belirlediklerini açıkladılar.

MHP ise, sadece AKP'ye transfer olan Tuğrul Türkeş'i değil, Meral Akşener gibi, geçmişte bakanlık ve meclis başkan vekilliği yapmış popüler bir kadın milletvekilini aday göstermedi. Akşener'in adı yeni oluşan meclisin başkanlığı için de geçmişti, fakat Devlet Bahçeli, buna sert tepki göstererek, cumhurbaşkanı seçimlerinde MHP ve CHP'nin "ortak adayı" Ekmelettin İhsanoğlu'nu tercih etti. Keza bir önceki seçimlerde İğdır'dan milletvekili olan, Sinan Oğan'ı da 7 Haziran'da aday göstermemiş, hatta İğdır il yönetiminin itirazına rağmen MHP'den atmıştı. Bu durum, Devlet Bahçeli'nin kendisine rakip olabilecek muhtemel adayların "yolunu baştan kestiği" şeklinde yorumlandı.

Hiç değişiklik beklenmeyen HDP'de de küçük ama önemli değişiklikler oldu. Örneğin eski DY önderlerinden M. Memduh Uyan'ın yerine Haziran şehidi Ethem Sarısülük'ün abisi Mustafa Sarısülük'ü Ankara'dan aday gösterdiler. Keza bir diğer eski DY önderi Ali Alfatlı'nın da (Manisa adayı)

Partilerin seçim vaatleri

Partiler, milletvekili adaylarını belirledikten sonra "seçim programları"nı yani vaatlerini, sloganlarını, marşlarını duyurdular. Bir kez daha salonlarda topladıkları partililerle gösteri yaptılar. AKP'nin "Haydi bismillah"lı şarkısı, CHP'nin gençlik şovu, HDP'nin zorlama esprileri, hiçbiri, kitlelere 7 Haziran öncesinin coşkusunu, heyecanını veremedi.

Vermesi mümkün de değildi. Çünkü kitleler 7 Haziran öncesi büyük bir beklenti içine sokulmuş, fakat karşılığını alamamıştı. Ülkenin durumu 7 Haziran öncesinden çok daha beter bir hale gelmişti. Suruç'ta başlayıp Cizre'ye uzanan katliamlar, hergün asker-polis cenazeleri, sivil-faşist gerici grupların sokaklara taşan saldırganlığı, sadece HDP binalarına değil, Kürt halkına dönük saldırılar, basın üzerindeki baskıların tehdit ve dayığa kadar tırmanması, TL'nin değer kaybıyla birlikte daha da artan hayat pahalılığı, işsizlik, geleceğe dair umutları daha da azaltan bir tablo ortaya çıkarmıştı.

Bu durum, 7 Haziran öncesi şişirilen umut ve beklentinin hızla hayal kırıklığına dönüşmesini getirdi. Partilerin 1 Kasım seçimleri için hazırladıkları "seçim programları" da bu hayal kırıklığını giderecek ve yeniden umutları arttıracak içerikte değildi. Hemen hepsi, 7 Haziran seçimleri öncesi vaatlerini tekrarladılar.

7 Haziran seçimlerinde "ekonomik vaatler" ile göz dolduran CHP, asgari ücret ve emekliye iki bayram ikramiyesini yineledi. Ne var ki, 1500 TL olarak ilan ettikleri asgari ücret vaadini, dövizdeki yükselişle birlikte düşmüş iken, yükseltmedi. Bu sefer gençliğe dair vaatleri ön planda tuttu. Öğrencilere aylık bağlamaktan, üniversite mezunu işsizlere yardıma kadar, gençlere hitap eden vaatler sıralandı. Kılıçdaroğlu'nun konuşması biterken sahneye gençleri çıkması ve "selfie" yapmaları, CHP'nin bu seçimlerde gençliğe daha fazla yükleneceğini gösteriyordu. En dikkat çeken ise, "pasolig" in kaldırılacağı vaadiydi. Bu, genel olarak futbolseverleri ilgilendirmekle birlikte, asıl gençliğe hitap ediyordu.

Gençlere dair vaatler sadece CHP ile sınırlı kalmadı. 7 Haziran seçimlerinde en fazla genç oyları alan HDP de, vaatlerini yineledi. HDP'nin "seçim programı"nda öncekinden farklı olarak "özyönetim" bulunuyordu. "Demokratik özerklik" yerini "özyönetim"e bıraktı. Bilindiği gibi KCK, devletin savaşı tırmandırmasıyla birlikte, birçok yerde "özyönetim" ilan etti. HDP bu ilanları, bir yandan "sivil direniş" diyerek olumlarken, bir yandan da "silahlı biçimde olmasını doğru bulmuyoruz" diyerek mesafeli durmuştu. Şimdi seçim programına alarak, devletten "özyönetim"leri kabul etmesini istedi. Bu durumda

ilan edilen yerlerde "özyönetim"ler geri mi çekilecek, yasal hale gelmesi mi beklenecek, yoksa varlıklarını fiilen sürdürecekler mi soruları havada kaldı.

MHP, 7 Haziran seçimlerinde de özgün bir vaat sunmamıştı. CHP'nin ekonomik vaatlerine benzer birkaç vaadi yinelemekle yetindiler. 1 Kasım seçimleri için hazırlanan "seçim programları"nda ise, gerek gençlere, gerekse kadınlara dönük ekonomik vaatleri arttırmışlardı. 7 Haziran sonrası koalisyon görüşmelerinde uzlaşmaz tavırları nedeniyle tepki toplayan MHP, "HDP dışında bütün partilerle koalisyon yapmaya hazırız" diyerek, bu durumu gidermeye çalıştı. **MHP, her zamanki gibi şoven-milliyetçi tutumuyla oylarını arttırma çabasında.** İçerde-dışarıda savaşın yükseldiği bir dönemin AKP'den çok MHP'ye yarayacağı, milliyetçi oyların yine MHP'de toplanacağı görülüyor.

AKP'nin artan saldırganlığı

7 Haziran'ın mağlubu olan AKP ise, muhalefet partileri gibi ekonomik vaatlerde bulunmuyor. Esasında AKP'nin kitlelere sunacağı hiçbir vaadi de yok. 13 yıldır hükümette olmaları, zaten bunun

zeminini de bırakmıyor.

Buna karşın 7 Haziran'dan çıkardıkları derslerle sözde "fabrika ayarları"na dönüyorlar! "Yeniden Aşkla" diyerek, kitesini motive etmeye çalışıyor. **Hırsız ve çıkarıcı bir parti görünümünden sıyrılmak için, daha sık "dava"dan söz ediyor; bir "dava", bir "misyon" partisymiş gibi görünmek istiyor.** "Osmanlı gençliği" gibi paramiliter teşkilatlarla kendisine bağlı gerici-şoven bir "vurucu güç" oluşturuyor. HDP binalarına saldırılarda bu gücü kullandıklarını gördük. Keza Hürriyet gazetesine yapılan iki baskında ve gazeteci Ahmet Hakan'ın dövülmesinde, yine bu güçler sahnede idi. Öyle ki, başlarında AKP milletvekili A. Boynukalın bulunuyordu. Bu milletvekili, AKP Kongresi'nde "divan"a seçilerek ödüllendirildi. Sonrasında yükselen tepkiler üzerine yeniden milletvekili adayı gösterilmese de, AKP kongresinde en fazla alkış alan kişi oldu.

MHP'nin "ülkü ocakları", BBP'nin "Alperen"leri neyse, AKP'nin "Osmanlı ocakları" da odur, aynı amacı gütmektedir. Hepsisi de faşist terör ve zorbalıkla kendine muhalif tüm kesimleri susturmayı hedefliyorlar. Anlaşıyor ki, AKP'nin "fabrika ayarları"na dönmesi, sadece 2002 yılındaki kuruluş yıllarına dönmesi anlamına gelmiyor. '80 öncesinin "milli görüş"cü günlerine ve "Akıncılar" gibi gençlik yapılanmalarına da geri dönüyorlar.

Abdullah Gül'den Tayyip Erdoğan'a bugünün gerici liderleri, gençlik dönemlerinde bu saldırgan örgütlerin içinde yer aldılar, oralarda yetiştiler. Abdullah Gül'ün başında bulunduğu MTTB (Milli Türk Talebe Birliği) gibi örgütlerin, Deniz Gezmiş ve arkadaşlarına nasıl saldırdıklarını biliyoruz. '68 öğrenci gençliği, tarihe "kanlı Pazar" olarak da geçen birçok gerici saldırıyla karşı karşıya kaldı. **Bu gerici kurumlar, devletin kontrgerilla örgütü gibi çalıştı, devrimci gençleri yaraladı, öldürdü.**

Şimdi de aynı misyonu yüklenmiş görünüyorlar. Bugün öne çıkan Kürt ulusal hareketine karşı benzer bir saldırganlık içindeler. Bir de ellerinin altında IŞİD gibi vahşi bir örgüt bulunuyor. Cizre'de 8 gün süren sokağa çıkma yasağı sırasında IŞİD kılıklı kişilerin polislerin yanında dolaştığı, halk tarafından görülmüştü. Bugün AKP, devletin resmi silahlı güçleri polis ve asker dışında, böylesi paramiliter kontra güçleri de kullanan bir partidir.

Onu "değişimci" diyerek allayıp pullayan ve bugünkü durumuna getirenler, AKP'nin geldiği noktayı hayretle karşılıyorlar. Kimileri 2007'den, kimileri de 2011'den itibaren onun değiştiğini söylüyorlar!

Kitleler 7 Haziran öncesi büyük bir beklenti içine sokulmuş, fakat karşılığını alamamıştı. Ülkenin durumu çok daha beter bir hale gelmişti. Suruç'ta başlayıp Cizre'ye uzanan katliamlar, hergün asker-polis cenazeleri, sivil-faşist gerici grupların sokaklara taşan saldırganlığı, sadece HDP binalarına değil, Kürt halkına dönük saldırılar, basın üzerindeki baskıların tehdit ve dayığa kadar tırmanması, TL'nin değer kaybıyla birlikte daha da artan hayat pahalılığı, işsizlik, geleceğe dair umutları daha da azaltan bir tablo ortaya çıkarmıştı.

Yıllarca AKP'yi destekleyip, kitleleri kandıran bu burjuva aydınlar, işledikleri suç bu şekilde örtbas etmeye ve ondan sıyrılmaya çalışıyor. Oysa bugün AKP'nin çok açık biçimde görülen yönleri, içinden çıktıkları gerici akımların özelliğidir. 2000'li yıllarda ABD'nin "ılımlı İslam" projesinin bir parçası olarak yeniden dizayn edilmeleri, taşıdıkları bu genleri ortadan kaldırmadı. Sadece kitle desteği alabilmeleri için bir "imaj" yenilenmesine gidildi; "değişimci", "demokrat" olarak sunuldu. Ve burjuva liberalleri tarafından ambalajlanıp şişirilerek hükümete getirildiler.

Bu liberallerin etkisi altına giren Kürt ulusal hareketi ve Türkiye'nin tasfiyeci-reformist partileri, yıllarca AKP'yi "askeri vesayete karşı" görerek destek sundu. Bizzat Öcalan, AKP'ye hükümeti altın tepside sunduklarını söyledi. AKP'nin arkasındaki burjuva kliklerin Avrasyacı klişe yönelik operasyonlarını "kontrgerilla temizleniyor" diyerek alkışladılar. AKP'nin işbaşına gelmesiyle "faşizmin yıkıldığı" nı söyleyenler oldu. Şimdi bile "faşizmin ayak sesleri", "faşizm tırmanıyor" gibi tespitlerle devletin faşist karakterini gizliyorlar. Ya da AKP'deki "değişim"le birlikte sadece AKP faşizminden bahsediliyor! Faşizmin bir hükümet değil, devlet biçimi olduğu gözlerden saklanıyor.

1 Kasım'da ne değişecek?

7 Haziran seçimleri sonrasında, AKP ve Erdoğan, kendi saltanatlarını sarsacak hiçbir hükümet modeline yanaşmadı. Çeşitli taktiklerle zaman geçirdi ve tek başına hükümette kalmayı, yine hükümet iken seçime gitmeyi başardı.

Şimdi bütün çabaları, 7 Haziran'da eksik kalan 18 milletvekilini tamamlayarak, bu saltanatı sürdürmeye devam etmek. Peki bunu nasıl yapacaklar? Bu kadar yakın bir zamanda seçmenlerin görüşleri değişmeyeceğine ve tüm anketler, 1 Kasım'da partilerin 7 Haziran'daki gibi oy alacaklarını söylediklerine göre, nasıl olup da bu tabloyu değiştirecekler?

En başta "ustası" oldukları seçim hilelerini devreye sokacaklar. Şimdiden kolları sıvadılar. 7 Haziran'dan bu yana geçen kısa sürede, seçmen sayısı 300 bin artmış görünüyor. Seçmen listelerinde yine o bölgede ikamet edenler görülmezken, tanınmayan isimler yer alıyor. Erdoğan'ın "muhtarlar toplantısı"nda bu işleri de hallettiği anlaşılıyor!

Her seçimde hile vardır, AKP dönemi, bunun zirve yaptığı dönem oldu. Fakat bu kez öncekilerden daha fazla ayyuka çıkacağı kesindir. Sadece hile-hurda ile de yetinmeyecekler. 7 Haziran'dan bu yana tırmandırdıkları şiddet ve terörle kitleleri baskı altına alıyorlar. Özellikle Kürt illerinde savaşı tırmandırarak halkı göçe zorluyorlar. Ayrıca "sandık güvenliği" gerekçesiyle "taşımali seçim" diyerek, bölgede oy kullanma oranını düşürmeye

çalışıyorlar. Bu şekilde HDP'yi 7 Haziran seçimlerinin altına düşürerek, Kürt illerinden daha fazla milletvekili çıkarmayı hedefliyorlar.

Erdoğan "1 Kasım, 7 Haziran gibi olmayacak" diyerek, 1 Kasım'da normal bir seçim olmayacağını baştan ilan etti. Her şey göz göre göre yapıyor. Buna rağmen HDP başta olmak üzere muhalefet partilerinden, ciddi bir itiraz yükseltmiyor. Dahası 7 Haziran seçimleri neden geçersiz sayılıyor; AKP ve Erdoğan'ın bu keyfi tutumuna niye boyun eğiliyor; bir dayatma olan 1 Kasım seçimlerine neden katılıyorlar gibi soruları yanıtlamıyorlar.

İşte AKP, karşısında gerçekten ciddi bir muhalefet göremediği için bu kadar pervasız ve cüretkardır. Hal böyleyken bu muhalefet partileri, yine kitleleri sandığa çağırıyor. Sanki 7 Haziran'da aldıkları oylara sahip çıkmışlar gibi. Ve sanki, 1 Kasım'da verecekleri oylarlarla, bu durumu değiştireceklermiş gibi...

1 Kasım'da yine bir seçim tiyatrosu oynanacak. Ama bu kez trajedi, komediye dönüşecek! Zaten her şey ayağa düşmüş durumda. Ne anayasa, ne hukuk, ne kural, hiçbir şey tanımıyorlar. Bir diktatör tarafından keyfi ve kuralsız biçimde yönetilen ülkeler için söylenen "bir Ortadoğu ülkesi" veya "Muz Cumhuriyeti" gibi benzetmeler, bir süredir Türkiye için kullanılıyor.

Bu kuralsız-keyfi yönetim altında, sadece halkın kurallara uyması isteniyor! "Oylarınız çöpe gitmiş olsa da yine tıptış tıptış gidip oy kullanın" deniyor! Yani "gocuklu celep kaldırınca sopasını", bir koyun gibi "mağrur" salhaneye koşması bekleniyor!

Tabi ki, işçi ve emekçilerin örgütsüzlüğüne güveniyorlar. Kendilerinden memnun olmasalar da, beğenmeseler de, hatta eleştirse

halk "seçim yorgunu!" Seçim enflasyonundan bıkmış durumda. Giderek umudunu da yitiriyor. "Seçimlerle birşeyler değişseydi, onu da yasaklardı" sözüne daha fazla inanıyor. Çözümün sandıkta değil, sokakta olduğunu hissediyor. Ne var ki, devrimci bir önderlik yoksunluğun sonucunu yaşıyor.

de, yine oy vereceklerini, başka çarelerinin olmadığını düşünüyorlar! Ve bu seçimlerde -7 Haziran'dan farklı olarak- gerçekten de insanlar umut ve beklenti içinde oy vermeyecekler. Bir zorunluluk, bir külfet gibi oy kullanacaklar. Ve bunun asıl sorumlusu da HDP ve onun kuyruğuna takılanlar olacak.

Oysa başta Kürt halkı olmak üzere kitleler, 7 Haziran'dan bu yana büyük bir öfke biriktirdiler. Bırakalım yoksulluğu, açlığı, işsizliği; can güvenliği kalmamış durumda. Kürt halkının "ne seçimi, biz can derdindeyiz" haykırışı, belli ki HDP'nin kulağına ulaşmıyor. Böyle bir dönemde AKP'nin "seçim hükümeti"ne bakan bile oluyorlar. Yetkisiz, kukla bakanlıklarla AKP'nin "vitrin"ini düzeltiyorlar! Bu hükümete kaldıktan sonra istifa etmiş olmaları, onların suçunu hafifletmiyor.

"Avrupa Birliği" gibi uydurulmuş bir bakanlık verilen HDP milletvekili Ali Haydar Konca, bakanlıktan istifa ederken yaptığı basın toplantısında, kendisinin Varto'lu olduğunu, sokağa çıkma yasağının ilk uygulandığı Varto'da hemşerilerinin kendisini arayarak lanetlediğini söyledi. Kürt halkı vekil diye seçtiği kişilerin kendisi ateş altındayken bakanlık koltuklarında oturmalarını, can derdine düşmüşlerken seçimle oyalanmalarını istemiyor ve lanetliyor! Ama ne yazık ki, HDP diğer düzen partileri gibi, kendi kitlesine yabancılaşıyor, bürokratlaşıyor.

* * *

Bu kadar sık aralıklarla seçimlerin olması, egemen sınıfların yönetememe krizinin ne denli derinleştiğini gösteriyor aslında. "Üsttekiler" yönetemiyor, "alttakiler" ise bu şekilde yönetilmek istemiyor. Kısacası objektif olarak "devrimci durum" olgunlaşıyor. Fakat subjektif faktördeki eksiklik, yani örgütlenmede yaşanan boşluk, bu seçim oyununun oynanmasını sağlıyor.

Oysa halk "seçim yorgunu!" Seçim enflasyonundan bıkmış durumda. Giderek umudunu da yitiriyor. "Seçimlerle birşeyler değişseydi, onu da yasaklardı" sözüne daha fazla inanıyor. Çözümün sandıkta değil, sokakta olduğunu hissediyor. Ne var ki, devrimci bir önderlik yoksunluğun sonucunu yaşıyor.

1 Kasım seçimleri, daha önceki seçimlerden farklıdır. Bu, burjuva hukuk kuralları içinde bile, meşru olmayan bir seçimdir. Böylesine keyfi-dayatma bir seçimi tanımamak için, komünist ya da devrimci olmaya gerek yoktur. 7 Haziran'daki oylarına sahip çıkmak bile, 1 Kasım seçimine katılmamayı gerektiriyor.

Biz doğru bildiklerimizi söylemeye, bunları kitlelere anlatmaya devam edeceğiz. Reformizmin suçlarına ortak olmayacağız ve onları teşhir edeceğiz! Kitleler kendi tecrübeleriyle doğruları mutlaka görecektir.

Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!

AKP hükümeti, Kürt halkına savaş açtığından beri başta HDP binaları olmak üzere Kürt gördükleri bir çok insana saldırdılar, saldırmaya devam ediyorlar.

Bir yandan savaş uçakları tankları ve tüfekleriyle Kürt illerini bombardımana tutan devlet, batı illerinde de polis destekli gerici ve sivil faşistleri sokağa saldı. Sokağa salınan gerici ve sivil faşistler, Kürt esnaflara, Kürt işçilere saldırdılar. HDP binalarını yakıp yıktılar. Yaptıkları bütün eylemlerde polis, onların arkasındaydı. Hatta bazı yerlerde HDP binalarının kapıları polisler tarafından kırıldı, yakıldı. İçeride olan insanlar polis tarafından işkence gördü, gözaltına alındı.

Eylemlerin merkezi bir şekilde önceden planlandığı çok açıktı. Her yerde gerici ve sivil faşistlerin birden sokağa çıkması, içlerinde AKP milletvekilinin bile olması, merkezi bir planın ürünü olduğunu gösteriyordu.

Birçok yerde faşist çeteler, hiçbir direnişle karşılaşmadan HDP binalarına saldırdılar. HDP de parti olarak direnme kararı almadı, kitlesini parti binalarını korumaya çağırmadı. Böyle bir çağrı yapsaydı, faşist güçler bu kadar pervasız saldıramaz, yaşanan tahribat da bu kadar büyük olmazdı.

Buna karşın sınırlı da olsa bazı yerlerde direniş geçildi. Özellikle geçmişten bu yana devrimci faaliyetlerin sürdüğü semtlerde HDP binaları korumaya alındı ve faşist güçler püskürtüldü. Ankara'da Tuzluçayır

mahallesinde halk, barikatlar kurdu ve günlerce nöbet tuttu. Mahalle meydanında faşizme karşı dayanışma etkinliği gerçekleştirdi.

İstanbul'da ise, Kartal'da polisin desteğiyle faşist bir grubun toplanmaya başlaması üzerine HDP binası önünde nöbete başlandı. Faşistler parti binasını abluka altına almak isteseler de başaramadılar. Sarıgazi'de, faşist güçlerin önünü temizlemeye gelen polis araçları taşlandı. Sancaktepe'deki HDP binasına saldırı ihtimaline karşı bölge halkı toplandı ve sokakları tuttu. Esenyurt-Yeşilkent'te HDP binası önünde bekleyen kitle, saldırıya hazırlanan faşist güruhu durdurmasını bildi. Faşist saldırıyı durduran bu mahallelerde polis, halka saldırdı ve birçok kişiyi gözaltına aldı.

Aynı şekilde faşistlerin İkitelli HDP binasına saldırı girişimi de devrimci dayanışma ile püskürtüldü. Böyle

bir saldırı beklendiği için, emekçi halk ve devrimci demokratlar önlem almıştı. Mehmet Akif mahallesinde sivil faşistlerin polisler eşliğinde yürüyüşe geçtikleri haberi gelince, kitle HDP binası önünde toplandı, ayrıca çeşitli köşeler gruplar halinde tutuldu. Yaşlısı, genci, kadını, erkeği ile, ellerinde sopalarıyla faşistleri karşılamaya hazırlandılar. Polis destekli gerici ve sivil faşistlerin HDP binasına yaklaşmalarıyla dağılmaları bir oldu.

Faşist saldırılara karşı direniş geçiren bu bölgeler, faşist güçlerin nasıl dağıtılacağını gösteren çok önemli örneklerdir. Bu örnekleri çoğaltmak gerekir. Faşizme karşı mücadele, kitlelerle birlikte direniş örgütleyerek başarıya ulaşır. Baştan teslimiyeti kabul edip pasif bir şekilde bekleyerek değil!..

HDP binalarına dönük saldırılardan önce, devlet Kürt illerinde belediye eşbaşkanlarını, HDP yöneticilerini tutuklamaya başlamıştı. PKK liderlerinden Duran Kalkan, o dönemde yaptığı bir röportajda, bu kişilerin "kendi ayaklarıyla hapse girmeleri"ni eleştirmiş, "halk içinde olsunlar, halk onları savunur" demişti. "Mücadele etmek ve direnmek yerine böyle boyun eğen yaklaşım kesinlikle demokratik yurtsever bir yaklaşım değildir, o yaklaşımı reddediyoruz" diyerek direnmeye çağırmıştı. Ne var ki, bu açıklamadan yaklaşık iki hafta sonra sivil faşist gerici çetelerin hemen her yerde HDP binalarına yönelik saldırılarına da gereken direniş gösterilmedi.

Kürt halkı, başta Cizre olmak üzere devletin yoğun kuşatması altında büyük bir direniş sergiledi. Kurşun yağmurlarına karşı, hendekleri, battaniyeleri ile direniş geçti. Buralarda da HDP yöneticileri halkın gerisinde kaldılar. Buna karşın sürekli "Batı niye harekete geçmiyor" diyerek Türkiye halklarını hedefe çakan açıklamalar yaptılar. Türk ve Kürt halkını karşı karşıya getiren bu tür açıklamalarla adeta egemenlerin değirmenine su taşıdılar.

Oysa Türkiye'deki halk, egemenlerin şovenizm zehrine rağmen anti-faşist bir geleneğe sahiptir. Devrimci mücadele geleneği olan semtlerin kendiliğinden direniş geçmeleri, bunun göstergesidir.

HDP'ye dönük eleştirel bakışa sahip olan kesimler dahi, bu faşist saldırganlığa karşı direniş geçmiş HDP binalarını korumaya almıştır. Eğer HDP yönetimi, kitleyi direniş çağırırsa, başta Kürt halkı olmak üzere tüm Türkiye halkları faşizme karşı kol kola girerek bu saldırıları püskürtürlerdi. Devletin ve çetelerinin böylesine pervasız bir şekilde saldırısının önüne geçilir ve yıkım bu kadar büyük olmazdı. Bir çok yerde 50-100 kişilik faşist güçler, HDP binalarını yakıp, ortamı terörize edebildiler.

Dün olduğu gibi bugün de resmi-sivil faşist saldırganlığını durduracak tek güç, halkın direnişidir. Öncü kesimler harekete geçtiğinde, halkı direnmeye çağırdığında, halk buna yanıt vermekte ve elindeki tüm olanakları seferber ederek direniş geçmektedir. Son faşist saldırılara karşı gösterilen refleks, bunu bir kez daha kanıtlamıştır.

İkitelli'de faşist saldırı püskürtüldü

Faşist ve gerici güçlerin, devlet destekli bir şekilde HDP binalarına saldırıları, İkitelli'de devrimci dayanışma ile püskürtüldü. Bir gün önce de Halk Cephesi'nin yaptığı eyleme polis saldırmış, Halk Cephesi bir arkadaş yaralanmıştı. Polis, her yerde olduğu gibi burada da faşist güçlerin önünü açıyordu.

9 Eylül günü, İkitelli'de Perşembe Pazarı'na tekbir getirerek giren faşist güruh, HDP binasına yöneldi. Fakat HDP binası, saldırı olacağı haberini alır almaz devrimci-demokrat gruplar tarafından korunmaya alındı. Başka yerlerde olduğu gibi ellerini kollarını sallayarak gelip buraları yakamayacaklardı. Nitekim HDP binasına yaklaşırken, karşılarında devrimci-demokratları buldular. "Yaşasın devrimci dayanışma", "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganlarıyla beraber taşlar fırlatıldı. Aynı anda faşistleri kovalayan kitle içinden silah sesleri de duyuldu.

Faşist güruhin ellerinde sopa ve bıçak olduğunu gördük. Güruhin başını çekenler "kaçmayın" diye bağıriyordu, ama onlar da kaçıyorlardı. Hem de öyle bir kaçtılar ki, ellerindeki Türk bayraklarını bile yere attılar. Arka tarafta bekleyen Çevik Kuvvet'in yanına kaydılar. Belli ki, buranın devrimci bir mahalle olduğunu unutmuşlardı. Ama bir kez daha hatırlatıldı.

Perşembe Pazarı'na inen yaklaşık 100 kişilik devrimci kitle, faşistleri püskürttü. Sonra yıkılan barikatları düzelttik. HDP'nin bulunduğu işhanının yanında bekleyişimizi sürdürdük. Kitlenin kendine güveni artmıştı. Faşistlere iyi bir ders verildiği, bir daha bu şekilde gelemeyecekleri konuşuluyordu. Biz yine de herhangi bir saldırıya karşı yoldaşları toplayıp hazırlığımızı sürdürdük.

Ertesi gün, Haziran direniş şehitlerinden Ahmet Atakan'ın ölüm yıldönümü için Halkevleri'nin eylemi vardı. İkitelli Cemevi önünde başlayan yürüyüş, faşist güruhu püskürtmüş olmanın verdiği moralle, giderek kitlesel bir hal aldı. Biz de yürüyüşe katıldık. HDP İkitelli Temsilciliği'nin önünden geçen yürüyüş kolu, kitle tarafından alkışlarla karşılandı. Sloganlarla faşistlerin yoğun olduğu Mehmet Akif mahallesine kadar yüründü. Bu, faşistlerin bir gün önceki saldırılarına iyi bir karşılık oldu.

Saldırıdan sonraki günlerde de HDP önünde bekleyişimiz sürdü. Mahallede nöbet tutuldu. Fakat sonrasında herhangi bir saldırı olmadı.

“Savaşı bitirin, biz ülkemize dönelim”

Suriyeli bir çocuk söylüyor bu sözleri... Büyük zorluklarla ulaştığı bir Avrupa ülkesinde... Yanında binlerce kişi ve yürümeye çalışıyorlar... “Savaşı bitirseniz biz de kendi ülkemize döneriz” diyor son derece kesin bir sesle.

Onun bu cevabı, Aylan bebek üzerinden timsah gözyaşları döken ve bu faciayı kendi siyasal çıkarlarına basamak yapmaya çalışan bütün egemenlerin suratında patlıyor.

Çünkü sorun, gerçekte son derece yalın biçimde önümüzde duruyor. Bodrum sahillerinde, insanın yüreğini dağılayan bir çaresizlikle karaya vuran Aylan Kurdi, savaşın vahşetinden kaçarken ölmüştü. 4 kişilik bir aile olarak çıktıkları yolda, üçü canını kaybetmiş; baba ise, “ben ailemin daha iyi yaşaması için evimi terketmişim, şimdi bir nedenim kalmadı” diyerek Kobane’ye geri dönmüştü.

Mültecilerin katili emperyalistler ve işbirlikçileri

Dünya genelinde evinden sürgünde olan insan sayısı 60 milyon. Yani yaklaşık olarak, her 100 kişiden biri, başka hayatlar yaşamak için evini ve yaşantısını bırakarak kaçmak zorunda kalmış. Bir kısmı ekonomik nedenlerden dolayı düşmüş yollara. Ezici çoğunluğu ise savaş başta olmak üzere siyasal nedenlerden dolayı. Endonezya’dan Somali’ye, Libya’dan Kolombiya’ya kadar, dünyanın dört bir yanından, savaştan kaçmak için yollara düşmüşler.

Son birkaç yıldır, Müslüman ülkelerdeki durum ise, tam bir insanlık dramı. Libya, Irak ve Suriye başta olmak üzere pek çok ülke, radikal İslamcı çetelerin istilası altında. Ve bu ülkelerde insanlar, bu karanlık ortaçağ çetelerinin vahşetinden, katliamlarından kaçmaya çalışıyorlar. Kaçamayan yüzbinlerce kişi ise, en vahşi biçimlerde öldürülüyor, sakatlanıyor. Evi-barkı, toprağı kalmayan milyonlarca yoksul insan, kaçacak parayı ve olanakları bile bulamadığı için, vahşet koşullarında ayakta kalmaya uğraşıyor.

Suriye’deki 22 milyon nüfusun, yarısından fazlası evinden koparak göç etmiş. Bunlardan bir kısmı iç göç olduğu için pek farkedilmiyor. 7 milyondan fazla Suriyeli ise, başka topraklarda yaşam arayışına girmiş.

Mülteci sorununun nedeni ve kaynağı da burada zaten. **Savaş olmasa, bu insanlar, kendi topraklarında, kendi yaşam alanlarında varlıklarını sürdürecektlerdi.** Emperyalistlerin kar hırsı, onları sadece yaşadıkları alandan değil, yaşamdan da kopartıyor.

Suriye ve Irak’taki savaşı başlatan, Amerikan emperyalizminin hegemonya hırsıdır. Dünya hegemonyasını kurmak, petrol alanlarını ele geçirmek, dünya pazarlarının sahibi olmak için saldırmıştır Ortadoğu ülkelerine. **Libya’yı kabile savaşlarına mahkum eden de, IŞİD vahşetini yaratan, besleyen ve yönlendiren de, ABD’dir. Türkiye, bu savaşın ve IŞİD’in en büyük destekçisidir.** Lojistik üssü, savaşçı geçiş noktası, silah, gıda ve ilaç aktarma merkezidir. Erdoğan, doğrudan MİT tırlarından İHH konvoylarına kadar, her türlü yöntemle IŞİD’e sevkiyatı yönetmekte, siyasal olarak IŞİD’in arkasında durmakta, Türkiye içinde IŞİD odaklarının oluşmasına yol açmaktadır.

Suudi Arabistan ve Katar, savaşın finansörüdür.

Radikal İslamcı çetelerin mali ihtiyaçları, onların gönderdiği parayla karşılanmaktadır. Libya, en etkili silah sevkiyatçısıdır. ABD’nin gönderdiği silahlar, Libya üzerinden Türkiye’ye, oradan IŞİD’e ulaşmaktadır. **Başta Almanya ve İngiltere olmak üzere, Avrupa Birliği ülkelerinin tümü, bu savaşın ortağıdır.** Şu ya da bu düzeyde destek vermekte, ortaya çıkan kargaşadan şu ya da bu düzeyde yararlanmaktadırlar.

Tam da bu nedenle, **Aylan bebeğin yürek parçalayan görüntüleri üzerinden emperyalistlerin ve işbirlikçilerin kopardığı yaygara sahtedir, ikiyüzlüdür, çıkarcıdır.**

Suriyeli çocuğun, “Avrupa’ya gitmeyi biz istemedik. Savaşı bitirin, kendi topraklarımıza dönelim” demesi bu nedenle çok yerinde bir sözdür. Savaşı çıkartan Suriye halkı değil, emperyalist çıkar hesaplarıdır. Bu çıkarlardan vazgeçildiği, İslamcı çetelere verilen destek kesildiği anda, ne savaş kalacaktır, ne IŞİD, ne de vahşi barbarlık.

Göç yolları, ölüm yolları

Ölümden kurtulmak için düşüyorlar yollara. Ancak yollar da ölüm tuzaklarıyla dolu. 29 Nisan 2011’de Hata’ya ilk katile girdiğinde, AKP ve Erdoğan mültecilerin hamisi gibi karşılamışlardı onları. Oysa geldikleri andan itibaren, en kötü yaşam koşulları dayatıldı onlara. Zaten bu nedenle 2 milyondan fazla Suriyeli sığınmacı, Türkiye’de kalmak yerine Avrupa’ya geçmeye çalışıyor. **Türkiye’de insanca yaşama koşulları bulabilselerdi, gitmek için bu kadar ağır koşulları ve ölümü göze alırlar mıydı?**

İki kesim, “sığınmacı” olmanın hiçbir sıkıntısını yaşamadı. Zengin olanlar zaten gittikleri her yerde yaşamlarını, işlerini kurabiliyordu. Bir de radikal İslamcı çetelerin mensubu olanlar el üstünde karşılandı. Onların dışında, diğer Suriyeliler **“sığınmadı” bir türlü. Kamplarda sefalet içinde ve İslamcı çetelerin baskısı zorbalığı altında yaşadılar.** Kadınlar ve çocuklar yeni fuhuş pazarlarında satışa çıkartıldı. Çalışmak isteyenler, yarı aç ve ağır koşullarda çalışmaya mahkum edildi. Kamplardaki baskıya dayanamayan ezici çoğunluğu ise sokaklarda yaşamak ve dilencilik yapmak zorunda kaldı.

Burada insanca yaşam olanağı bulamayacaklarını anladıklarında, Avrupa’ya geçmeye çalıştılar. Zaten insan tacirleri, kampları, Suriyelilerin toplanma alanlarını geziyor ve buna teşvik ediyorlardı. Ve topladıkları çaresiz insanların parasını aldıktan sonra; dayanıksız botlara, motoru bozuk teknelere, kayıktan bozma deniz araçlarına balık istifi dolduruyor; Suriyeliler için özel olarak üretilen su geçiren kumaştan “can yelekleri”ni giydiriyor; ve denize bırakıyorlar.

Karşı kıyıya ulaşmanın sadece tesadüf olduğu, denize açılanların ezici çoğunluğunun boğulacağı, herkes tarafından biliniyor. Buna rağmen **nasil bir geleceksizlik, umutsuzluk ve çaresizliktir, bu insanları o suya girmeye zorlayan...** Savaşta ölmek için, insanlıktan çıkarak yaşamaya kabul etmemek için,

denizde ölmeyi göze alırlar.

O insanları bu çaresizliğe mahkum etmek, doğrudan insanlık suçudur!

Savaşın çıkmasında ve sür-

mesinde payı olan egemenler, bu insanlık suçunun tek sorumlusudur!

Avrupa’nın “mülteciseverliği”

Denizde ölmek istemeyen binlerce insan, yollara dökülmüş Edirne’ye yürüyor. Binlercesi İstanbul’da otogarda bekliyor. Sınırı geçebilenler, sonrasında her aşamada yeniden işkence yaşıyor. Macaristan’da trenlere bindiriliyor sığınmacılar tıpkı Auschwitz’e gider gibi. Ve tıpkı Auschwitz’de olduğu gibi, kollarına numaralar kazınıyor. Dikenli telleri aşmaya çalışırken üzerlerine gaz sıkılıyor. Duvarlar örülüyor, çitler çekiliyor. Ve tarihin en büyük göç dalgalarından biri, “demokratik Avrupa”nın emperyalist vahşetiyle karşı karşıya kalıyor.

İki milyona yakın Suriyeli sığınmacı, Türkiye üzerinden Avrupa’ya ulaşmaya çalışıyor. **Zengin Ortadoğu ülkeleri, mesela Suudi Arabistan, Katar gibi ülkeler, zaten Suriyeli sığınmacı kabul etmiyorlar. Avrupa ülkeleri ise, birkaç on bin kişilik sayılar ifade ediyorlar. İki milyonun içinden birkaç damla.**

Dahası, Avrupa ülkelerinin sığınmacılar içinden “kalifiye” unsurları seçmeye çalıştığına tanıklık ediyoruz. Öyle ya, yollara düşenlerin önemli bir kısmı, eğitilmiş, meslek sahibi, ülkesinde orta gelir grubuna ait genç nüfus. Yani gidecekleri ülkede, hazır eğitilmiş kalifiye işgücü olarak sömürü çarklarına girecekler. Üstelik ücret pazarlığı yapma şansına bile sahip değiller; canlarını kurtarmış olmak yetecek. Nüfusu hızla yaşlanan Almanya gibi ülkeler, bir anda genç ve çalışkan bir işgücüne sahip olacak.

Yani emperyalistler, son derece sınırlı sayıda insanı ülkelere kabul edecekler; ancak bunu da sığınmacılara insani yardım yapmış olmak için değil, kendi sömürü çarklarını tazelemek ve güçlendirmek için gerçekleştirecekler.

Suriye’de savaş ve ölüm, Türkiye’de insanlıkdışı koşullarda yaşam ve savaşın etkilerinin sürmesi, denizde ölüm, Avrupa’da en ağır sömürü koşulları ve üstelik de “yabancı düşmanlığı”nın hedefi haline gelmek... Gerçekten **sığınmacıların kaybettikleri yaşamı bulabilmesinin tek koşulu, kendi ülkelerinde savaşın bitmesi.**

Emperyalistlerin sığınmacılara yapılabilecekleri tek “yardım” budur.

İşçi sınıfı savaşa karşı Enternasyonal mücadeleyi yükseltmeli!

İşçi sınıfı doğası gereği enternasyonaldir. Çünkü işçiler, dünyanın her yerinde benzer koşullarda sömürülmekte ve baskı altında tutulmaktadır. Sorunları ve talepleri aşağı-yukarı aynıdır. Ağır çalışma koşulları, düşük ücret, uzun işgünü, zorunlu mesailer, işçi kıyımı, güvencesiz çalışma vb. hemen hepsinin temel sorunlarıdır.

Buna karşı geliştirdikleri örgütlenme ve mücadele biçimleri de doğal olarak aynı olmuştur. Yardım sandıklarından sendikaya, makine kırmaktan grev ve işgallere kadar, benzer süreçler yaşanarak ortak örgütlenme modellerine ve mücadele biçimlerine ulaşılmıştır.

Sınıf savaşı,

emperyalist savaşın panzehiridir

İşçi sınıfı doğduğu andan itibaren, varolan sömürü ve baskıya karşı mücadeleyi yükseltti. Başlangıçta tek tek işçiler, kendi patronuna başkaldırdı. Fakat bu şekilde başarı elde edemeyeceklerini gördüler; ancak birlikte hareket ettikleri zaman sonuç alabiliyorlardı. Yine gördüler ki, patronlarının arkasında bir bütün olarak burjuva sınıfı ve onun devleti duruyordu. Bu kez ülke çapında burjuvaziye ve sırtını yasladığı devlete karşı ayaklandılar. Giderek ülke sınırlarının ötesinde, dünya ölçeğinde, uluslararası bir saldırı altında olduklarını anladılar. Ve mücadeleleri uluslararası bir nitelik kazandı.

İşgününün 8 saatle sınırlandırılması talebi, işçi sınıfının enternasyonal dayanışma ve mücadelesinde önemli bir kilometre taşıdır. Nitekim 1 Mayıs'ın uluslararası bir gün haline gelmesi, bu mücadelenin bir sonucudur. Verilen mücadeleye uygun şekilde oluşan bir örgütlenme yaratarak, (I. Enternasyonal) hem bu mücadeleyi zaferle taçlandırdılar, hem de kapitalizme karşı uluslararası bir güç, örgütlü bir sınıf olarak kendilerini ifade etmeye başladılar.

Diğer taraftan **özel mülk de uluslararasılaşmıştır. Uluslararası tekellerin dünyanın her yerine yayılmış olması, işçilerin alınterinin birbirine karışmasını getirmiştir.**

İşçi sınıfını, kendinden önceki sömürülen sınıflardan ayıran yönler vardır. Bunların başında da, işçilerin hiçbir üretim aracına sahip olmaması, hatta sahip olma ihtimalinin bile bulunmaması gelir. Bu durum, işçilerin kurtuluşunun, sadece kapitalizme karşı değil, özel mülkiyetin her biçimine karşı mücadeleyle ve özel mülkiyetin tamamen ortadan kalkmasıyla mümkün olacağı sonucunu yaratmıştır.

Bütün bunlar, işçi sınıfını, burjuvaziye karşı mücadelesinde birlikte hareket etmeye zorlayan

İşçi ve emekçilerin bu savaşta hiç bir çıkarı olamaz. İşçilerin koruyacakları ve büyütecekleri sermayeleri yoktur. Dolayısıyla başka ülkelere veya ulusal topluluklara, azınlıklara kin ve düşmanlık besleyecek sebepleri de yoktur. İşçilerin çıkarı, doğası gereği birbirine kin ve düşmanlık beslemek değil, ortak düşmanı olan sermaye sınıfının boyunduruğundan kurtulmaktır.

nesnel koşullardır. Onu enternasyonal dayanışma ve mücadeleye iten ve enternasyonal örgütlenmeleri kurmak zorunda bırakan nedenlerdir.

İşçi sınıfının savaşı, kendisini sömüren burjuvaziye, burjuvazinin sırtını dayadığı devlete ve bir bütün olarak kapitalist-emperyalist sisteme karşıdır. Bu savaş, genel olarak sömürücü sınıfların tüm savaşlarına son vermenin de zemini. Savaşsız-sömürsüz bir dünya kurmanın ilk ve vazgeçilmez adımıdır.

Savaşlar sömürücü sınıfların çıkarı içindir

İnsanlık, sınıflara bölündüğünden beri savaşlar süregelmiştir. Sınıflar, özel mülkiyetin bir ürünü olduğuna göre, ezen ile ezilen, sömüren ile sömürülenler arasında kimi zaman açık, kimi zaman örtük savaş hep oldu, oluyor. Özel mülkiyeti elinde bulunduran egemen sınıf, mülkünü korumak ve büyütmek için, kendi toprak sınırları içerisinde olan halkları ezdiği gibi, başka ülkelere ve halklara karşı da savaşlar açmıştır.

Köle sahibi, daha fazla köleye ve ihtişama sahip olmak; feodal beyler ve krallar, imparatorluk alanlarını genişletmek için savaşlılardı. Kapitalist sistemde ise, emperyalist devletler dünyanın yeraltı yer-üstü kaynaklarını sömürebilmek için birbirleriyle paylaşım savaşına girdiler. Bugün yine böyle bir dönemden geçiyoruz.

Emperyalistler, dünyayı yeniden paylaşmak için dünya halklarına savaş açtılar. Başta Ortadoğu olmak üzere neredeyse dünyanın her yerini kan gölüne çevirdiler. Savaş sürdükçe emekçi halklar

kitlesel bir şekilde ölüyor, açlık, yoksulluk, işsizlik almış başını gidiyor. Diğer taraftan başta savaş sanayisi olmak üzere emperyalist tekeller sermayesini büyütmeye devam ediyorlar.

Bölgemizde süren savaşın ülkemize yansımaması düşünülemezdi. Zaten AKP hükümeti, savaş hükümeti olarak iş başına getirilmişti. **Başından beri savaşa her tür desteği sunan AKP hükümeti, gerici paramiliter çeteleri de besleyerek savaşı tırmandırmaya devam ediyor. Aynı AKP, şimdi de Kürt halkına karşı savaş açmış durumda.**

Efendileri emperyalistler gibi "vatanın ülkenin çıkarları için" diyorlar. Oysa işçi ve emekçilerin değil, burjuvazinin çıkarıdır söz konusu olan. Bırakalım geriye gitmeyi, Kürt halkına karşı son saldırıların başladığı 25 Temmuz tarihinden bu yana yaşanan gelişmeler, savaşın kime yaradığını ortaya koyuyor. Döviz TL karşısında korkunç bir yükseliş gösterdi. Temel tüketim maddelerinin bütün kalemleri

pahalandı. Yeni vergiler getirildi. Sadece ekonomik olarak da değil, siyasi baskılar da arttı. En ufak hak arayışında, yasal eylemlerde bile devletin saldırıları iyice pervasızlaştı.

İşçi ve emekçilerin bu savaşta hiç bir çıkarı olamaz. İşçilerin koruyacakları ve büyütecekleri sermayeleri yoktur. Dolayısıyla başka ülkelere veya ulusal topluluklara, azınlıklara kin ve düşmanlık besleyecek sebepleri de yoktur. İşçilerin çıkarı, doğası gereği birbirine kin ve düşmanlık beslemek değil, ortak düşmanı olan sermaye sınıfının boyunduruğundan kurtulmaktır.

Fakat burjuvazi, işçi sınıfında bu bilincin oluşmasını engellemek için elinden geleni yapar, yapıyor... Kendileri "ucuz işgücü" için, mezhep, din, ülke ayrımına bakmadan, "bu Alevidir, Kürt'tür" veya "Afgan'dır, Suriyeli'dir" demeden çalıştırıyor. Ama işçiler arasında birliği parçalamak için bu ayrımları körüklüyor, işçileri birbiriyle rekabete sokuyor.

Nasıl ki ucuz işgücü sözkonusu olduğunda, din mezhep ulus ayrımına girmiyorlarsa; ticari ilişkilerde de "bu Kürt veya Alevi işletmecidir, Yahudi veya Hristiyan ticaret adamıdır" demiyorlar. İşçi ve emekçilere Kürt halkını düşman göstermeye çalışırken, burjuvazi Kürt patronlarla ticari ilişkileri sürdürmeye devam ediyor. Hem Türkiye'deki Kürt burjuvalarla, hem de Barzani'nin başında bulunduğu Güney Kürdistan'la... Kapitalist sistemin azami kar yasası bunu gerektirir çünkü. Keza AKP hükümeti, İsrail'i yerden yere vururken, İsrail'le ticari ilişkiler, en fazla bu hükümet döneminde kurulmuştur ve halen de sürmektedir.

Daha fazla örnek verebiliriz, fakat bu kadarı yeterli. Ve bu durum, yalnızca Türk burjuvazisine, onun devletine özgü bir şey de değildir; kapitalist sistemin hüküm sürdüğü bütün devletler için geçerlidir.

İşçiler savaşa karşı

enternasyonal dayanışmayı büyütmeli

Burjuvazinin bütün engellemelerine ve baskısına rağmen, işçiler yine bir araya gelmiş, kurdukları örgüt biçimleriyle mücadelelerini sürdürmüşlerdir. Eğer burjuvazi istediği gibi işçileri bölüp parçalayabilseydi, onlar için her şey güllük gülistanlık olurdu. Dizginsiz, engelsiz, ucuz, hatta beleş işgücü sömürsünü gerçekleştirirlerdi. Devlete, yasalara, kolluk güçlerine ihtiyaç duymazlardı. Savaşlarını ve işgallerini rahat rahat yaparlardı.

Bugün ABD, Suriye'yi işgal edemiyorsa, tek başına Suriye devletinin direnişi ve rakip emperyalistlerin politikalarından dolayı değildir. En büyük engel kendi halkıdır. ABD kendi halkını savaşa girmeye ikna etmiş değildir. Gerek Irak işgali sırasında, gerekse Suriye'yi işgal girişiminde, ABD işçi emekçilerinin savaşa karşı eylemleri azımsanmayacak düzeydedir. Keza **AKP hükümeti ve onayını aldığı sermaye kesiminin Kürt halkına karşı açtığı savaşa, emekçi halkın tepkisi de oldukça yüksektir.** Artık kitleler eskisi kadar "vatan millet" edebiyatına kanmıyor. Asker ve polis cenazelerinde "zengin çocukları çocukları niye ölmüyor, Tayyip'in oğlu niye askere gitmiyor" şeklinde tepkilerini ifade ediyor.

İşçiler, bu emperyalist ve haksız savaşa dur demeli, savaşın karşısında olmalıdır. Savaşa karşı eylemlerin başını çekmeli, örgütleyeni olmalıdır. Tarihinde bunun pek çok örnekleri görülmüştür.

İspanya'da Franco, ABD, Almanya ve İtalya'nın desteğiyle faşist bir darbe gerçekleştirdiğinde, radyodan komünist bir kadının "diz çöküp yaşamaktansa ayakta ölmek yeğdir, Nopasaran" diye haykırışını, bütün dünya duydu. Dünyanın her yerinden anti-faşistler, devrimci ve komünistler, İspanya'ya faşizme karşı savaşmaya gittiler. "İspanya alinyamızdır hepimizin..." diyordu ünlü şair Nazım Hikmet. Kapitalist ülkelerde silah fabrikasında çalışan işçiler, bombaları bozuk yapıyordu. Bombalar patlamıyor ve içinden "bunun gibi bir çoğu daha patlamayacak. Selamlar... Silah fabrikası işçileri" gibi notlar çıkıyordu.

ABD, ikinci emperyalist savaştan sonra yeni bir savaş başlatmak istedi. Kore'yi işgal ettiğinde dünyanın her yerinde işçi ve emekçiler, savaşa ve işgale karşı sokaklara döküldüler. ABD çelik işçileri greve çıktı, Fransa liman işçileri, gemilere silah yüklemeyi kabul etmediler. Fransa'nın Nice limanında çalışan işçiler, gemilere yüklenecek olan V-2 parçalarını denize attılar. Vietnam'a gidecek savaş malzemesiyle yüklü gemiler, Fransa'nın bütün limanlarını dolaşmak zorunda kaldı. Gemide çalışan tayfalar, tüm tehditlere rağmen çalışmadılar. Liman işçileri sendikası yöneticilerinden biri şöyle diyordu: "... Tayfalar 'Pasteur'un denize açılmasını engelleneceklerini söylediler, engellediler. Liman işçileri silahları yüklemeyeceklerini söylediler, yüklemiyorlar. Marsilyalılar Amerikalılar için savaşmayacaklarını söylediler, savaşmayacaklar."

Yakın zamanda ABD'nin Irak'ı işgali döneminde, İngiltere liman işçileri de Irak'a gönderilecek silahları gemilere yüklemelerden, greve çıktılar. Türkiye işçi sınıfı, Ortadoğu halklarına atılan bomba ve silahların ülkemizden geçişini engellemeye çalıştı. Irak işgali sırasında arka arkaya eylemler gerçekleştirdi ve yüzbinlerce kişi Ankara'ya akarak, 1 Mart Tezkeresi'nin meclisten geçmemesinde önemli bir rol oynadı.

Bugün de işçi ve emekçiler, gerek Suriye'ye gerekse Kürt halkına karşı yürütülen savaşın önüne geçmelidir. Bomba ve silahların üretimini ve buralara gidişini engellemeye çalışmalıdır.

Her sınıf kendi çıkarları için mücadele yürütür. İşçi sınıfının çıkarı, özel mülk edinme koşullarını ortadan kaldırmaktır. Savaşı yeryüzünden silecek olan da, özel mülkün olmayacağı, sınıfsız-sömürsüz bir toplumdur. Yapılması gereken bu uğurda mücadeleyi yükseltmektir.

İşçi sınıfının enternasyonal örgütleri

İşçilerin sömürüye karşı mücadelesi, ilk ortaya çıktığı dönemden itibaren başlamıştır. Ve bu mücadelede işçiler, sınıfsal içgüdüleriyle uluslararası dayanışmanın gereksinimini duymuş, bunun örneklerini ortaya çıkarmıştır. İlk uluslararası işçi örgütü "Doğrular Ligi" Paris'te 1836 yılında kuruldu. Bu örgüte 1847 yılında Mark ve Engels de katıldı. Ve bu örgütü, ütöpik

sosyalizmden yavaş yavaş bilimsel sosyalizme doğru çektiler. "Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!" sözüyle "proletarya enternasyonalizmi"ni yükselttiler.

I. Enternasyonal, "Uluslararası İşçi Birliği" adıyla 1864 yılında kuruldu. Amacı; işçi sınıfının birleşik örgütlenmesini yaratmak ve kurultuğu uğruna savaşmaktır. Kısa sürede çeşitli ülkelerin işçi örgütleri, Enternasyonal'e katıldılar. I. Enternasyonal'in artan etkisi, halklar arasında kardeşliği de pekiştirdi. Marks, "bir ulusu ezen bir ulus, özgür olamaz" diyerek, proletaryanın ezilen ulusların bağımsızlık mücadelesini desteklemesi gerektiğini ortaya koydu.

1871 Paris Komünü'nde Enternasyonal tüm gücünü gösterdi. Ruslar, Polonyalılar, Çekler, Almanlar, Fransız işçi ve emekçileriyle omuz omuza Komün barikatlarında

savaştlar. Hatta Komün'ün komutanlığını bir Polonyalı devrimci üstlenmişti; bir Alman işçi de "Çalışma Bakanı" olmuştu.

Komünün yenilgisinden sonra artan gericilik ve militarizm, Enternasyonal'i bir süreliğine de olsa güçsüz bıraktı. 1876 yılında ise varlığına son verdi. Fakat uluslararası dayanışma bilinci, Komün yenilgisinden sonra da milyonlarca işçi ve emekçinin aklında ve kalbinde yaşamaya devam etti.

Ve 1889'da Paris'te toplanan örgütler, II. Enternasyonal'i kurdular. Ancak II. Enternasyonal'in içinde yeralan bazı partiler, savaş döneminde kendi burjuvalarını destekleyerek, proleter enternasyonalizmin en temel ilkelerini çiğnedi. Savaş karşıtı olanlar ise, 1915'te Zimmerwald'ta toplandı ve savaşa karşı birleşik bir güç oluşturdular. Bu güçler, Mart 1919'da, ilk sosyalist ülke Sovyetler Birliği'nde bir araya gelerek III. Enternasyonal'in kuruluşunu ilan ettiler.

III. enternasyonal, ikinci emperyalist savaş dönemine kadar, dünya işçi hareketi ve ulusal kurtuluş hareketleriyle büyük bir dayanışma içinde oldu. Bu süre zarfında patlak veren devrimleri destekledi, faşizme karşı mücadeleyi yükseltti. Ne var ki, 15 Mayıs 1943 tarihinde faaliyet dönemine son vermek zorunda kaldı.

O günden sonra birçok girişim oldu. Ancak gerçekten tüm işçi sınıfını toplayan uluslararası bir örgütlülük yaratılamadı. Kimi eylemlerde dünya çapında dayanışma örnekleri sergilendi, ama bunların hiç biri, Enternasyonal'in yerini tutacak boyuta ulaşamadı.

Yeni bir enternasyonal, bugünün de ihtiyacıdır. Nasıl ki, her üç enternasyonal, mücadelenin içinden çıkıp büyümüşse, yeni bir enternasyonal de yine işçi ve emekçilerin mücadelesi içinden doğacak ve güçlenecektir.

İŞ CİNAYETLERİ sınıf mücadelesiyle durdurulur!

Sermaye birikimi, bir yandan sermayenin genişleyerek yeniden üretimini, bir yandan da artı-değerin ve dolayısıyla kapitalist toplumsal ilişkilerin yeniden üretimi içerir. Bu nedenle kapitalist üretim sürecini bütünlüklü ve birbirleriyle bağlantılı bir süreç olarak düşünmek gerekir. Çünkü bu süreçte sadece meta ve artı-değer üretilmez; kapitalist ilişkilerin ve ücretli işçinin de üretildiğini ve yeniden üretildiğini görürüz.

Emek-sermaye ilişkilerine dair dönemlendirme yaparken de belirli yapısal süreçleri ve bu süreci tanımlayan içsel dinamikleri ortaya koymalıyız. Böylelikle kapitalizme ilişkin yapısal uzun erimli dinamikleri göz ardı etmemiş oluruz. Fakat yapılacak olan dönemlendirmeler keskin sınırlar içeremez. Çünkü kapitalizm, bir yandan sermaye birikiminin her yeni aşamasında kendini dönüştürürken, bir yandan da içerisinde sürekliliği barındırır. Kapitalizm için düzeni sağlamak sürekliliği gerektirirken, dönüşüm ise düzenin kendisini yeniden üretmesi için gerekli-zorunlu değişimleri ifade eder. **Sermayenin toplumsal ilişkiler üzerindeki egemenliği devam ederken, değişen egemenliğin tarzı ve egemenler arası ilişkiler olur.**

Kapitalizmin yasaları gereği burjuvazi için kârlılık arayışı yeni birçok ilişki doğurur, yeni ihtiyaçlar ortaya çıkarır. Nitekim sermaye birikiminin belirli bir düzeye ulaşması, 1980 sonrası için uluslararası sermaye ile yeni ilişkilere girilmesini gerektirdi.

'80'li yıllar, dünya genelinde emperyalist sermayenin sömürge-yarı sömürge ülkelere girişinin hız kazandığı bir dönem oldu. İçte ise, sınırlarına dayanan sermaye, dışa açılma ihtiyacı duydu, ticari sermayenin uluslararasılaşması amaçlandı. Her ne kadar bu dönem için ihracat temelli bir birikimin yaşandığı söylene de ithalat oranlarında azalma olmaması ve sanayi yatırımlarının yetersizliği, söylenenin aksine başarı getirmede.

Özellikle 1980'lerden itibaren yapılan özelleştirmeler, devletin küçülmesi gibi bir algı yaratsa da, asıl olan devletin yeni işlevler üstlenmesidir. İhracat teşvikleriyle bu dönemde ticaret sermayesi öne çıkartıldı, ithal kotaları gevşetildi, faizler serbest bırakıldı, banka birleşmeleri kolaylaştırılıp, sermaye piyasası oluşturuldu. **Kamu gücünün zayıflatılması, kamuya ait mal ve hizmetlerin**

piyasaya açılması, özelleştirmeler ve emeğin esnekleştirilmesi amaçlandı. Her dönem için belirleyici olan ortak değişken ise, emek üzerinde artan baskı ve emeğin verimliliğini arttırmak adına geliştirilen bir dizi mekanizma oldu.

Yeni kurulan düzen darbe ve polis gücüne ihtiyaç duyarken, sermayeye işlerlik kazandırmaya yönelik düzenlemeler ve reformlar devlet eliyle sağlandı. **Emeğin o güne kadar ki kazanımlarına el konulmaya çalışıldı, 1980 sonrası hayata geçirilen politikalar sermayenin taleplerini karşılamaya yönelik oldu.**

Bu doğrultuda Türkiye'de 1980 sonrasında uygulamaya konulan 24 Ocak kararları ve 12 Eylül askeri darbesi birbirini tamamlayan bir bütündür. Toplum ters yüz edilerek sermayenin ihtiyaçlarına göre yeniden kurgulandı. Özellikle emek tarafında, üretimde ve işgücü vasfında katı olduğu gerekçeyle esnek çalışma koşullarının dayatılmasına, taşeronlaşmanın yaygınlaşmasına, işgücü sürecinin muğlaklaştırılmasına, kısmi süreli, geçici, çağrı üzerine vs çalışmaların tam süreli çalışma yerine geçirilmesine tanık olduk. Bu süreçte sabit işyeri yerine, evden çalışma ve ev eksenli çalışma yükseldi. Sınıf mücadelesinin 12 Eylül darbesi ile kesintiye uğramış olması, bütün bu saldırgan politikaların hayata geçirilmesini, işçi ve emekçilerin hak gaspını kolaylaştırdı.

Çalışma süresi kıaldı iş cinayetleri arttı

Tüm bu çalışma biçimleri üretimde baskı ve işçi üzerinde hızlı olma basıncını artırdı. **Geliştirilen yeni teknolojiler ve çalışma biçimleriyle kimi yerlerde çalışma süreci kısılırken, aynı zamanda çalışma yoğunluğunu arttı. Bu durum ise işçiler üzerinde ölüme kadar giden sonuçlar doğurdu. Tüm bunların sonucunda katliam boyutlarına varan iş cinayetleri yaşandı.**

Örneğin Japonya Toyota'da her 18 saniyede 20 kere yer değiştirerek yapılan üretim ile günde toplamda 20.600 yer değiştirme hareketi yapılabi-

lirken, bu tarz çalışma biçimi Japonya'da "karoshi" denilen ani ölümlere neden oldu.

1980 sonrasında sermayenin ihtiyaçlarına göre yeniden yapılandırılan devletin de üretim sürecinde nitelikli ve

etkili bir denetleme faaliyeti gerçekleştirmesi beklenemez. Çalışma koşulları üzerindeki kamu denetimi işçi sınıfının mücadelesinin bir sonucudur. Bu mücadele ile Çalışma Bakanlığı'na bağlı müfettişlerle denetimin kurumsallaşması sağlandı.

Fakat sınıf mücadelesinin düşüşe geçtiği dönemlerde, işçilerin parçalı hali ve örgütsüzlüğünden faydalanan sermaye için, işçi sağlığı ve güvenliği konusundaki önlemlerin birer maliyet unsuru, kârını düşüren bir fire olarak görülmesi kolaylaşır. Sermaye kamu denetimi işlevinin zayıflaması için devlet üzerindeki örgütsel gücünü kullanır. Kamu denetiminin yerini özel sermayenin denetim şirketlerine bırakması gibi "özelleştirme politikaları"nın destekler. Bu denetimin kendisi tarafından satın alınarak üstün körü bir denetimin gerçekleşmesini sağlar. Örneğin 6331 sayılı yasa ile işveren işçi sağlığı iş güvenliği hizmetlerini ortak sağlık ve güvenlik birimlerinden (OSGB) satın alabilecektir; işverene verilen bu hak ile işçi sağlığı iş güvenliği sistemi taşeronlaştırılacaktır.

İşçi sağlığı ve iş güvenliği

sınıf mücadelesinin bir parçasıdır

Nitekim Soma'da 301 maden işçisinin daha fazla kar, daha fazla üretim adı altında göz göre göre iş cinayetinde katledilmesi, bu konu üzerinde verilebilecek en büyük örnek. Soma katliamının ardından işçi sağlığı ve güvenliğine dair bir iyileştirme yapılmazken, üstüne üstük 5 Ağustos 2015'te "geçici hükümet" tarafından yeni bir düzenleme kabul edildi. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, Madenlerde Avrupa Birliği Mevzuatına (ATEX) uygun malzeme ve koruyucu sistem kullanma şartını 2020 yılına erteledi.

Bu ertelemeyle birlikte maden işçisi için yamsal olan işçi güvenliği önlemleri, 5 yıl daha, bir şart olarak işletmelerin önüne getirilmeyecek. **Bu süreçte maden işletmesi sahiplerine hiç bir yaptırım uygulamadan, işçilerin yaşamları pahasına üretimi dizginsizce artırabilme olanağı sağlanacak.** Daha da kötüsü, denetime tabi tutulup da can güvenliğine dair en basit önlemleri almadığı belirlenen ve kapatılan az sayıdaki ocak, bu ertelemeyle yeniden açılacaktır.

Tüm bu nedenlerden ötürü **işçi sağlığı ve güvenliği meselesi mülkiyet ve sınıf tahlillerinden koparılmadan, emek-sermaye çelişkisi göz ardı edilmeden ele alınmalıdır.**

Bu ilişki ve çelişkilerden bağımsız ele alınan işçi sağlığı tahlilleri kapitalist sistemin yarattığı tahribatı görünmez kılacaktır. Kâr amacı taşıyan, her şeyin emek sürecinin denetlenmesi üzerine kurulmuş bir sistemde işçi sağlığı ve güvenliği önlemleri de bir "maliyet" unsuru haline gelecektir. Tam da bu nedenle işçi sağlığı ve güvenliği konusu da sınıf mücadelesinin bir parçasıdır. Sınıf mücadelesinin yükseldiği dönemler, işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin işçi lehine gelişmesiyle sonuçlanacaktır.

Operasyonlar son bulsun! Cizre'deki katliam durdurulsun!

Son iki aydır Kürt illeri üzerinde dizginsiz bir terör estiriliyor. Varto, Şırnak, Nusaybin ve şimdi de Cizre. Cizre'de 8 gündür kesintisiz sokağa çıkma yasağı ilan edilmiş durumda. Tanklar ve ağır silahlarla keskin nişancılar Cizre'de vahşi bir savaş yürütüyor.

Keskin nişancılar 7 yaşındaki çocukları kafasından tek kurşunla vuruyor; damda uyuyan ana-kız katlediliyor; evinin önüne çıkmanın ötesinde camdan bakmak bile yasaklanıyor; ekmek ve ilaç bulamadığı için insanlar açlık ve hastalıklara mahkum ediliyor; yaralılar kan kaybindan ölüme terk ediliyor; sokaklarda insan avı sürdürülüyor. Bırakalım en temel ihtiyaçlarını karşılamayı, insanlar cenazelerini bile kaldıramıyor, 10 yaşındaki bir kız çocuğunun cenazesi, sokağa çıkma yasağı nedeniyle 4 gün buzdolabında bekletiliyor.

Ve bu vahşetin görünmesini istemeyen devlet, Cizre'nin kapılarını kapalı tutuyor; basın, bölgenin seçilmiş temsilcilerinin, insan hakları kurumlarının Cizre'ye girmesine izin vermiyor. 12 Eylül'de bile görülmemiş bir şekilde, kesintisiz sokağa çıkma yasağı, askeri abluka ve sivil ölümü gerçekleştiriyor.

Bu arada, Cizre'ye dönük muhalefeti bastırabilmek için şoven gösteriler örgütlemeye çalışıyor. HDP binaları saldırıya uğrayarak yakılıyor. Hürriyet gazetesinin önünde bile "burayı Madımak'a çevireceğiz" diyen ırkçı-gerici-şoven grup, HDP binalarını, Kürt emekçilere ait dükkanları yakıyor, talan

ediyor, linç kampanyası yürütmeye uğraşıyor.

Bu vahşet son bulmalıdır. Devlet operasyonları derhal durdurmalı, sokağa çıkma yasağı ve askeri abluka kaldırılmalıdır. Cizre'de dökülen kanın hesabı sorulmalı, sorumluları tek tek tespit edilerek yargılanmalıdır.

Katliamlar son bulsun, sorumlular yargılsın!

Yaşasın halkların kardeşliği!

Savaşa ve faşizme karşı;

DEVİRİM VE SOSYALİZM MÜCADELESİNİ YÜKSELTELİM!

11 Eylül 2015

Proleter DEVİRİMCİ DURUŞ

Adana-Balcalı'da direniş

taşeron ihalelerinin iptal edilmesi, taşeron işçi çalıştırmanın yasaklanması, işçi sağlığı ve iş güvenliği sağlanması, ücretlerin açlık sınırının üzerine çekil-

Adana Balcalı Devlet Hastanesi'nde çalışan Dev Sağlık İş MYK üyesi Mustafa Hotlar, 14 Ağustos 2015 tarihinden itibaren başlattığı direnişi sürdürüyor. 14 Ağustos günü sabah saat 08.00'den itibaren bir basın açıklaması ile direnişe başladıklarını bildiren Mustafa Hotlar, hastanenin poliklinikleri önünde nöbet tutuyor. Onun eylemine destek vermek amacıyla her sabah hastane önünde buluşan işçiler, mesai saati bitimine kadar oturma eylemi yapıyor.

Hastanede çalışan Dev Sağlık İş Adana Şube Başkanı Hüseyin Türkmen ve sendikacı işçilerin nöbet tutarak destek verdiği direniş, Adana'dan başka kurum, dernek ve kitle örgütlerinin destek ziyaretleri ile güçlendirilmeye çalışılıyor.

DISK Devrimci Sağlık-İş, Adana'daki Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesi'nde hukuk dışı yapılan

mesai, sosyal hakların verilmesi, senelik izinlerin ikişer gün artırılması ve işten atılan işçilerin geri alınması taleplerini ileri sürdü.

1800 taşeron işçi çalıştıran hastane yönetimi, direnişçi işçi Dev Sağlık İş MYK üyesi Mustafa Hotlar'ın randevu istemini de geri çeviriyor. Öte yandan hem emniyet hem de Özel Güvenlik Birimleri, destek veren işçileri kameralarla çekerek fişliyor ve direniş üzerinde baskı oluşturuyor. Kamera çekimleriyle destek ziyareti yaptığı tespit edilen diğer sendikalar üye işçilerden dört işçi hakkında soruşturma başlatılarak korku yayılıyor.

Direnişine devam eden sendikacı işçi Mustafa Hotlar, sendikacının öne sürdüğü taleplerin kabul edilmesini isterken "talepleri kabul edilene dek direneceğini" söylüyor.

Adana İHD, Karataş Hapishanesi önünde

HASTA TUTSAKLAR SERBEST BIRAKILSIN!

İnsan Hakları Derneği (İHD) Adana Şubesi, 15 Eylül 2015 günü Karataş Kapalı Kadın Hapishanesi önünde açıklama yaparak hasta tutsakların durumuna dikkat çekti ve serbest bırakılmaları gerektiğine vurgu yaptı.

İnsan Hakları Savunucuları, Karataş Kadın Kapalı Hapishanesi önünde iki avukatın tutsaklarla görüşme yapmasını bekledi önce. İnsan Hakları Derneği (İHD) Adana Şubesi Yönetimi ve üyeleri, içeriden bilgi alan avukatların getirdiği bilgilere de dayanarak açıklama yaptılar. "Biliyor musunuz hapishanelerde mahpuslar ölüyor" pankartı açıldı ve açıklamada dönüşümlü yapılan açlık grevinin talepleri de sıralandı. Açlık grevi yapan siyasi tutsaklara bu nedenle disiplin cezası verildiği belirtildi.

Açıklamayı yapan İHD Adana Şube Başkanı İlhan Öngör, Karataş Kapalı Kadın Cezaevi'nde 12 siyasi tutsağın bulunduğunu ve bunlardan ikisinin aynı zamanda hasta tutsak durumunda olduğunu belirtti.

Ardından konuşan Cezaevi Komisyonu Sözcüsü Nejat Okay ise, hapishanelerde 247'si ağır, 649 hasta tutsak olduğunu hatırlatarak, tutsakların beslenme, hijyen, sağlığa ulaşım gibi en temel haklarından dahi yoksun bırakıldığını ve hasta tutsakların derhal serbest bırakılması gerektiğini söyledi.

*"Her yer tıklım tıklım ölü(lerle dolacak)
ama suçlu ben değilim!
katillerle bir olmadım
olmayacağım da!"*
Paul Eluard

İsteyerek ya da istemeyerek, törenle ya da sessizce gittiler. Haksız savaşların, emperyalist işgal ve saldırıların "rambo"ları, "mehmetçik"leri oldular. Özel olarak eğitilen ve öldürmek için gönüllü olanları da vardı; bu suça ortak olmayanları da...

Askere gitmeyi reddedenler, celp kağıtlarını yakanlar, emirlere itaat etmeyenler, öldürmeyi kabul etmeyenler, cephelerde kardeşleşmenin mimarı olanlar...

Emperyalist savaş ve işgallere karşı direnişlerin özgün yanlarından birini oluşturur "asker" direnişleri...

* * *

1905 Haziran'ı Rus-Japon savaşı sırasında Karadeniz donanmasına ait Potemkin Zırhlısı'nda bir ayaklanma patlak verdi. O sırada işçiler Odessa'da genel grev ilan etmişlerdi. Kentin yakınlarına demir atmış olan zırhlıdaki bahriyeliler, devrim savaşına katıldılar.

Çar, Potemkin üzerine savaş gemilerini gönderdi. Fakat savaş gemilerini de insanlar kullanıyordu ve bunlar, isyancı yoldaşlarının üzerine ateş açmayı reddettiler. 1905 devriminin o kritik ve hareketli günlerinde Potemkin Zırhlısı, devrim mücadelesinin kalesi oldu. Bu ayaklanma, ordu ve donanmadaki ilk devrimci kitle eylemiydi.

I. Emperyalist Paylaşım savaşı sırasında tüm ülkelerden, özellikle gençlerin sesleri yükseldi. Binlerce genç bu savaşa alet olmayacağını çeşitli eylemlerle açıkladı. Üçbin kişi bu yüzden cezaevine kondu. Eylemler sonucu Avrupa'nın birçok ülkesinde, askerlik süresi boyunca zorunlu sivil bir görevde çalışmak karşılığında vicdani ret hakkı tanındı.

I. paylaşım savaşı yıllarında askerlerin mektuplarını açan Çar'ın adamları, raporlarında askerlerin yüzde 60'ından fazlasının yenilgi inancı taşıdığını belirtir. Askerler cepheden kaçıyor, düşmana teslim oluyor, ya da kendilerini yaralayarak hastaneye yatıyorlardı. Savaşın dehşeti yüzünden askerden kaçanların Rus ordusundaki sayısı 1.5 milyona ulaşmıştı. Bütün bir alayı ya da tümeni kapsayan "iş bırakma"lar yaşıyordu. Örneğin 1917'nin 12 Mart'ında paylaşım savaşına karşı yapılan çeşitli grevlerde, Petrograd'daki birlikler işçilere ateş açmayı reddettiler ve ayaklanan halkın safına geçtiler.

Yine I. paylaşım savaşı sırasında Almanya'da bulunan Prinzregent Luitpold gemisinin mürettebatı, tutuklanan arkadaşlarının serbest bırakılması için gemilerini terk ettiler. Aynı günlerde Westphalia ateşçileri işbaşı yapmadılar. Açık denizde bulunan Nürnberg

krvazörü mürettebatı ayaklandı. Eylem tüm birliklere yayıldı. Ayaklanmanın önderleri divan-ı harbe verilerek 5 Eylül 1917'de Köln yakınlarındaki talim yerlerinde kurşuna dizildiler. Ayaklanmanın önderlerinden Köbis, yargılanmasından önce ailesine yazdığı mektubunda şöyle diyordu: *"Şüphesiz bu kadar genç ölmek kolay değil, ama ben Alman militarizmini lanetleyerek ölüyorum!"*

* * *

'60'lı yılların ortasında başlayan ABD işgaline

ASKERLER ŞARKI SÖYLEYEMEZ

*Başçavuş! Başçavuş!
Nasıl istersin şarkı söylememizi,
kısılmışken sesimiz
sıla özlemiyle?
Emrediyorsun, gözdağı veriyorsun,
ama şarkı söylemek istemiyor canımız.*

*Bırak da dinlemeyelim emrini,
bu yıl baharın ovalara getirdiği
acının lavları akıp gitsin, bırak,
renkli oyunlarda kaybolsun...*

*Başçavuş! Başçavuş!
Askerler şarkı söylemez.*

*Uyarlar ancak
sessizce emirlere,
göğüslerine dayıyarak
tüfeklerini temizlerler.*

Ama iyi bilesin:

Şarkı söylemez askerler!

Kostas KOVANİS (Yunanistan, 1930)
Çeviren: Ahmet Yorulmaz

"Gitmeyeceğiz!"

karşı 12 yıl direnen Vietnam halkı, tüm dünyayı saran bir dayanışma dalgası oluşturdu. İlk güçlü tepkiler, saldırganın vatani ABD'den geldi.

Amerikan Kongresi, öğrencileri askerlikten muaf tutan yasayı kaldırıyor ve milyonlarca genci Vietnam kapılarına sürüyordu. Amerikan gençliği, "we don't go" (gitmeyeceğiz) kampanyaları başlattı önce. Celp kağıtları yakıldı ve 500 binden fazla insan askere gitmeyi reddetti. Vietnam'da kullanılan napalm bombalarını üreten Down fabrikası ve Oakland askerlik şubesi onbinlerce öğrencinin taşlarına hedef oldu. Ve nihayet 50 bin genç, Amerikan Savunma Bakanlığı'nı işgal etti.

İsrail siyonizminin Filistin halkına karşı yürüttüğü kirli savaşta, "bu suça ortak olmayacağını" ilan eden yüzlerce İsrailli genç, cesaretle ortaya çıkıyordu. *"Ben-den potansiyel teröristleri infaz etmemi veya sivil göstericilere ateş etmemi isteyen emirlere uymayacağım. Ayrıca, 'daha az şiddet içeren' eylemlerin de parçası olmayacağım. Yani Filistinlileri aylarca sokağa çıkma yasağıyla hapsetmeyeceğim, sivillerin bir yerden bir yere gitmesini engellemek için barikatlar kurmayacağım, bütün Filistin nüfusunu hedef alan ev yıkımları ve benzer baskı eylemlerine katılmayacağım."*

İsrail'de benzer çağrılarda bulunmanın bedeli, işkenceye alınmak, tutuklanmaktır. Bugün hala İsrail hapishanelerinde Filistin işgaline katılmayan 50 civarında asker tutuklu bulunmaktadır. Buna rağmen bu onurlu ses susmuyor.

Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı yürütülen kirli savaşa dönük ülkemizden güçlü bir ses yükselmese de anlamlı karşı duruşlar sergilendi. İhtilalci komünistler '90'lı yılların başında "Kürdistan'a Askere Gitme" çağrısı yaptı. Yaygın afişler, bildiriler, imza kampanyaları ile şovenizm rüzgarına karşı kitleleri bilinçlendirmeye, kirli savaşa karşı seslerini yükseltmelerine çalıştılar.

"Kürdistan'a Askere Gitme" afişlerini asarken gözaltına alınan "Genç Komünar" Nilgün Gök, yoğun işkenceler altında "bizi teslim alamazsınız" diye haykırdı. Faşizmin mahkemelerinde Kürt halkının özgürlük mücadelesini savundu.

* * *

Brecht, yıllar önce Hitler'in fotoğrafının üzerine şu dizeleri yazmıştı:

*"Az kaldı dünyayı yönetecekti bu
Halklar onun üstesinden geldi
ama sevinmeyin hemen,
çünkü onu doğuran karın,
bugün hala verimli..."*

Şimdi Obama, Putin, Merkel, Erdoğan gibileri doğuyor bu karından. Sadece isimleri farklı... Onlar da Irak'ın, Afganistan'ın, Suriye'nin, Kürdistan'ın kapılarına sürülen askerlerden ve sürülmek istenen gençlerden, kendi kardeşlerini öldürmelerini istiyorlar.

"Gitmeyeceğiz" demeli şimdi ve *"silahların nam-luları çevrilecekse, onların ucunda siz olacaksınız"* diye haykırabilmeli...

'90'lara mı dönüyoruz?!

Bugün Kürt halkının özgüveni de, talepleri de, mücadeleye katılma-sahiplenme düzeyi de çok daha yüksektir. Ancak hareketin öncülerinin öncelikleri ile, bölge halkının öncelikleri arasında bir aç farkı da oluşmuştur.

Hareketin en büyük handikapı budur.

Son dönemde sıkça bu soru soruluyor. Estirilen devlet terörünün, '90'larda yürütülen savaş politikalarıyla biçimsel benzerlikleri olduğu aşikar. Ancak iki dönem arasında özsel bazı farklılıkları gözden kaçırmamak gerekiyor.

En başta, Kürt halkının talepleri ve mücadelesi, '90'larla aynı düzeyde değildir. Bugün Kürt halkının özgüveni de, talepleri de, mücadeleye katılma-sahiplenme düzeyi de çok daha yüksektir. Suriye'de savaşın başlamasından bu yana, Rojava'da yaşanan gelişmeler, bir bütün olarak Kürt halkında, özel olarak da "Kuzey'de beklentileri artırmıştır. Rojava'nın, savaşın içinden doğması, resmen "devlet" olarak tanınmasa bile savaş koşulları içinde devlet gibi davranıyor olması, Kürt halkının binlerce yıllık özleminin gerçekleşmesi olarak görülmektedir.

Ve bu koşullar içinde, Kuzey'deki halk da, kendi fiili kazanımlarını genişletmektedir. Son bir yıldır, Kürt illerinin büyük çoğunluğunda milisler tarafından "asayiş" sağlanmakta, yol kesme-kimlik kontrolü eylemleri yaygınlaşmakta, yerelerde birçok sorun devletin kurumlarıyla değil, Kürt siyasal hareketinin kurumları tarafından çözülmektedir. Son aylarda çatışma süreçlerinde hendeklerin kazılarak ilçenin-kasabanın yalıtılması, devlete karşı savunmanın güçlendirilmesi oldukça önemli bir adımdır. Yine son aylarda, devletin saldırılarının artması üzerine, birçok il ve ilçede "özyönetim" ilan edilmesi ise, bir adım daha ileri gidildiği anlamına gelmektedir.

Özellikle Cizre'de yaşananlar, Kürt halkının geldiği düzeyi göstermesi yönüyle çarpıcıdır. Sokağa çıkma yasağını tanımayan, barikatlar ve hendeklerle devletin sokaklara girmesini engelleyen, bütün bir halkın direnişi söz konusudur Cizre'de.

Tüm bu koşullar, devletin saldırılarına rağmen, mücadelenin daha da yükseleceğini göstermektedir. '90'lardan en önemli farkı budur.

İkincisi, '90'larda devlet, bir blok olarak Kürt hareketine saldırmıştır. Klikler arası farklılıklar geriye itilmiş, Kürt halkına karşı birleşik-topyekun bir saldırı başlatılmıştır. Bugünkü saldırı ise, devletin bir bölümünün, burjuvazinin bir kesiminin saldırısıdır. Diğer kesimler, bu saldırılara karşı olduklarını net ve açık biçimde ortaya koymaktadırlar. Hatta, AKP'nin kendi içinde bile "çatlak ses" yükselmektedir.

Kürt halkının "bağımsızlık" ve hatta "özerklik" talebi, elbette ki burjuvazinin bütün kesimlerinin karşı durduğu bir taleptir. Ancak halka dönük fiili

saldırganlık, bugün AKP-Erdoğan kliğinde somutlanmakta ve diğerlerinin tepkisini çekmektedir.

Emperyalistler de bu saldırıları yanlış ve zamansız bulmaktadır. Bir yandan saldırının doğrudan halka karşı olması, diğer yandan bu saldırıların PYD ve PKK ile Suriye'de kurulacak bir işbirliğinin önüne engel olarak dikilmesi, ABD emperyalistlerinin saldırılara karşı çıkma nedenidir.

Bu durum, saldırıların sistemli hale getirilip sürdürülmesinin önündeki engellerden biridir. Saldırıları, Kürt halkının mücadelesini durduramayacağı gibi, bu saldırgan politikalara tepki duyan, karşı çıkan bütün kesimleri birleştiren bir zemin oluşturmaktadır. Tepkilerin ve muhalefetin yükseldiği koşullarda, devletin saldırgan kanadının bu tutumunu sürdürmesi giderek zorlaşacak ve bir noktada bitirmek zorunda kalacaktır.

Üçüncüsü, Öcalan ve İmralı heyeti üzerinden yürütülen ve "çözüm süreci" adı verilen uzlaşmacı süreç, yine '90'lardan bir başka farklılığın göstergesidir. '90'larda Kürt siyasal hareketi, "ulusal kurtuluş savaşı yürüten küçük burjuva devrimci" bir kimliğe sahipti. Şimdi ise, '99'dan itibaren uzlaşmacı-teslimiyetçi bir rotaya girerek, mücadeleyi burjuva-ulusalcı bir çizgide sürdürmektedir. Öcalan ile devlet arasında son birkaç yıla damgasını vuran görüşmeler bunun bir yanını oluşturmaktadır. Diğer yanında ise, Kobane direnişinden bu yana giderek artmakta olan ABD ile ilişkiler söz konusudur. ABD'nin Kobane'de PYD ile birlikte hareket etmesi, Tel Abyad'ın ele geçirilmesi ve iki kantonun birleştirilmesinde olduğu gibi zaman zaman PYD'nin önünü açması, Kandil'den ya da Türkiye'deki gelişmelerden bağımsız değildir. '90'lı yıllarda ABD'ye daha mesafeli duran PKK, bugün ABD ile işbirliğini meşrulaştırmaktadır. Kandil'in bombalanması başta olmak üzere Kürt halkına dönük saldırılara ABD'nin de tepki göstermesi bunun somut görüngülerinden biridir.

"Çözüm süreci" adı verilen ve hem devletle hem de ABD ile yürütülen ilişkiler, Kürt siyasal hareketi açısından öylesine belirleyicidir ki, bugün "müzakereler" yeniden başlasa, Kürt halkına dönük saldırılar önemini yitirebilir.

HDP'nin tutumu, bunun böyle olacağının işaretlerini vermektedir zaten. HDP eşbaşkanı Demirtaş, Kürt halkı üzerindeki bu açık devlet terörünü ve vahşi saldırganlığı, "devletin

güvenlikçi politikaları" olarak isimlendirerek hafifsetmektedir. Keza, bölgeye heyet göndermek gibi birkaç adımı bir kenara bırakacak olursak, HDP'nin asıl gündemi seçim-koalisyon tartışmalarıdır. Cizre'deki katliam döneminde, bölgenin içinde yaşayan birkaç milletvekili dışında HDP'nin genel olarak ilgisiz ve eylemsiz kalması önemlidir. Bu kadar büyük bir saldırıda bile, ne doğru düzgün bir eylem kararı almış, ne kitleleri sokağa çağırmış, ne kurumları harekete geçirmişlerdir. Katliamın 6. günü mecbur kaldıkları yürüyüş ise, hızla geriye çekilmiştir. Görünen o ki, Kobane'ye destek eylemlerinin arkasından burjuvazinin Demirtaş ve HDP'ye dönük eleştirileri karşılığını bulmuş, HDP geçmişin militan-mücadeleci hattından parlamentarist-düzeniçi hattına doğru hızla kaymıştır.

HDP bölgedeki saldırıları teşhir etmeye değil, dayatılmakta olan seçimlerde oyunu yüzde 20'ye çıkartmaya kilitlenmiştir adeta. Öyle ki, bölge halkı bile bunu görmekte, "burada katliam yaşıyoruz, canımızın derdindeyiz, seçimi bırakıp bizimle ilgilensinler" diye tepki göstermektedir.

Sonuçta, Kürt hareketi büyümüş, kitleselleşmiş, uluslararası planda meşruiyetini güçlendirmiştir; ancak hareketin öncülerinin öncelikleri ile bölge halkının öncelikleri arasında bir aç farkı da oluşmuştur. Hareketin en önemli handikapı da budur.

Bu üç unsur, saldırıların şiddetini artırmakla birlikte Kürt halkının direnişini, öfkesini büyütmektedir. Ancak yasal platformdaki temsilcilerin geriye çeken tutumu ile, alandaki militan mücadelenin çelişkisi, bu dönemin dikkat çekici yanıdır ve Kürt hareketinin dezavantajıdır.

4 Eylül saat 20.00... Yer Cizre... Şırnak valisi-nin sokağa çıkma yasağı ilan etmesinin ardından, Cizre'nin Nur, Cudi, Sur ve Yafes mahalleleri, zırhlı araçlarla kuşatma altına alındı. Ve böylece, 12 Eylül sabahına kadar 8 gün sürecek olan vahşi saldırı ve aynı zamanda görkemli halk direnişi başladı.

Cizre bir semboldü; hem devlet açısından hem de Kürt hareketi açısından. Çünkü Kürt direnişinin merkezine dönüşmüştü Cizre.

Daha bir ay öncesinde, çatışmaların yoğunlaş-tığı bir dönemde, devlet kaymakamlığa sığınmış, kaymakamlığın önüne dizili kum torbalarının ardın-da kendisini savunmaya çalışmıştı. O gün, devlet Cizre'de bitmişti.

Şimdi yerle bir olan prestijini kurtarmaya, otorite-sini ve gücünü kan deryası üzerinden yeniden kur-maya geliyordu. Bu nedenle “nihai savaş”a hazırlanır gibi ele aldı saldırı öncesini.

Kürt hareketi ise, Cizre'de Kürt direnişinin prototi-pini oluştuyordu. Saldırıların gerçekleştiği mahalle-lere bakmak bile bunu görmek için yeterliydi. **Bütün Cizre değil, asıl olarak 4 mahalle saldırının hedefi halindeydi. '90'lardan bu yana, köyleri boşatılan Cizrelilerin göç ederek kurduğu mahallelerden bun-lar.** Evleri yakılmış, hayvanları, tarım alanları tahrip edilmiş, geçim kaynakları ellerinden alınmış, aç ve yoksul bir şehir yaşamına, daracık evlere onlarca kişi yığılmaya mahkum edilmiş bir halk, dağlardan şehirlere taşınmak zorunda kalmıştı. Ve şehre gelir-ken, dağlardaki direnişi de yanlarında getirmişlerdi. Gerillanın yanbaşında büyüyen '90'ların “taş gene-ralleri”, artık şehirdeki savaşın milisleri-komutanları olmuşlardı.

Savaşa hazırlanır gibi

Şırnak Valiliği, saldırıya gerçekten savaşa ha-zırlanır gibi hazırlanmıştı. 4 Eylül günü ilan edilen sokağa çıkma yasağı ile başlatılan saldırı öncesinde, İçişleri Bakanlığı'na yazdığı yazıyla savaş ekipmanla-rı istiyordu. Vali, “kent genelinde artan olaylara daha etkili müdahale edebilmek için”, hem personel hem de araç takviyesi talep ediyordu.

Yapılan yazışmada, yaklaşık 3 bin 500 polislin görevli olduğu, 2 bin ek polise ihtiyaç duyulduğu belirtiliyor; ayrıca, Uludere ve Beytüşşebap'ta Çevik Kuvvet grup amirliği ile, Cizre, Silopi, İdil ilçelerinde özel hareket grup amir-liği kurulması isteniyordu. Sokaklara kazılan hendeklerin kapatılması için polislin kullan-dığı

her türden paramiliter katil sü-rüsünün yanında, IŞİD'çilerin de saldırılara ve katliamlara doğrudan katılması kimse için şaşırtıcı değil.

Halkın görkemli direnişi

Sokağa çıkma yasağı, 12 Eylül yıllarında bile kısa periyotlarla uygulamaya

“zırhlı kepçe”nin yeterli olmadığı, Türkiye'de bulun-mayan “silahlı-zırhlı kepçe”lerin yapımının zorunlu olduğu anlatılıyor ve acilen 20 adet silahlı-zırhlı kepçe isteniyordu. Şırnak'ta bulunan 37 adet toma'ya ek olarak 50 tane daha toma gönderilmesi isteniyor-du. Yanısıra, insansız hava araçlarından zırhlı saldırı araçlarına kadar onlarca yeni aracın acilen gönderil-mesi talep ediliyordu.

Ve katliamdan birkaç gün önce, kente gelen yüzlerce asker, polis ve özel hareket timleri, okulla-ra, devlet lojmanlarına, hastanelere yerleştirildiler. 4 Eylül günü ise, daha sokağa çıkma yasağı ilan edilmeden, zırhlı araçlarla sokaklarda gövde gösterisi yaparak meydan okudular. Stratejik noktalara keskin nişancılar yerleştirildi. Bu arada ilçedeki eczaneleri abluka altına alıp hastaneleri de işgal ediyor, böylece yaralıların tedavi görmesini engellemek, ölümleri artırmak istediklerini gösteriyorlardı.

İlçede elektrik ve telefon hatlarının kesilmesinin ardından, valiliğin sokağa çıkma yasağı ilanı da geldi.

Tüm bu hazırlıklar, Cizre halkını nasıl pervasız ve dizginsiz bir saldırının beklediğini göstermeye yetiyor. Gerçekten de **8 gün boyunca, Kürt halkının “özyö-netim” ilan ettiği mahalleler, kurşun, havan ve top atışları altında yerle bir edildi.**

En çarpıcı olan ise, saldırıya IŞİD görünümü-lü grupların da katılmış olmasıdır. Devletin IŞİD'e nasıl yardım ettiği zaten biliniyor. Özellikle bölgede IŞİD odaklarının oluşturulduğu, buralarda kadro devşir-diği, hatta sınır köy ve kasabalarında, doğrudan Suriye'deki savaşı yönetmek üzere IŞİD üslerinin kurulduğu gibi bilgiler sıkça basında yer almıştı. Ve bugün devlet Cizre'de ya da başka bir bölgede halka dönük bir saldırıya giriştiğinde, IŞİD'i de kullanması,

konurdu. Genellikle geceleri yapılır, gündüz insanlar işlerine gidebilir, temel ihtiyaçlarını karşılayabilirler-di. Cizre'de bu en temel insani ihtiyaç bile dikkate alınmadı. 8 gün boyunca kesintisiz bir sokağa çıkma yasağı uygulandı.

Elektrikler kesilmişti, sular akmıyordu. Telefon ve internet, sadece bazı evlerde ve büyük zorluklarla kullanılabilirdi. Fırınlar çalışmıyor, ekmek çıkmı-yor, gıda maddelerine ulaşmak giderek zorlaşıyordu. Hastanelere ulaşma imkanı ise hiç yoktu. Öyle ki, ya-ralılar ya da herhangi bir nedenle hastalanan yaşlılar ve çocuklar için çağrılan ambulansların mahallelere girmesine izin verilmiyordu. 35 günlük Muhammed bebek bu nedenle öldü.

Sokağa çıkmanın cezası öldümdü. Keskin nişancılar tek kurşunla katlediyordu. 10 ve 15 yaşındaki iki çocuk, keskin nişancılar tarafından tek kurşunla öldürüldüler. Bir baba, babasının cenazesi için yardım isteyen 10 yaşındaki kızı, bir gelin, gelinin cenazesine koşan kaynanası yine keskin nişancılar tarafından kendi evlerinin önünde ve kasten hedef alınarak öldürüldüler.

Hayvanlar bile bu katliam saldırısından nasibi-ni aldı. Güvercinler, inekler öldürüldü. **“Bizi Kürt olduğumuz için öldürüyorsunuz, bu hayvan da mı Kürt!” haykırışı ise, vahşetin boyutunu simgele-yen bir soru olarak ortada kaldı.**

Yaralıları hastaneye gidemediği için, tedavileri halk tarafından yapılmaya çalışılıyordu. Ölüm-ler ise ayrı bir dramdı. 10 yaşındaki Cemile'nin cansız be-deni, çürümesin diye buzdolabına kondu. Hiç elektrik olmayan yerlerde ise cenazeler, sahiplerinin müthiş çaresizliği eşliğinde, çürüdü.

Yaşanan acının büyüklüğü, direnişin büyük-lüğü ile içiçeydi. Özyönetim ilan eden halk, bu talebini korumak için ölümüne direndi. Bütün sokaklara barikatlar ku-ruldu, hendekler kazıldı, kum torbaları ve kayalarla setler örüldü. Keskin nişancıların görüş alanını daraltmak için sokaklara battanilyeler ve örtülerle perdeleme yapıldı. **Gençler barikat başlarında nöbetteydi. Halk ise, sokağa çıkma yasağına uymadığını, çeşitli eylemlerle sürekli gösterdi.** Özellikle akşamları, gürültü çı-karma eylemleri, bütün mahalleleri kuşattı. Tencere-tavalarla, sloganlar ve zılgıtlarla kitlesel protestolarını gerçekleştirdiler.

Gençler, sahip oldukları her tür araçla, mahallele-rini savundular. Ancak **sadece gençler değil, bütün bir halk direniyordu. Öyle ki, zırhlı araçlar ve silahlı kolluk güçleri, mahallelerin içine girmeyi başaramadılar.** Uzaktan top ve havan mermileriyle kenti savaş alanına çevirdiler, itfaiye ve ambulans-ların girişini engelleyerek yıkımın ve can kaybının artmasını sağladılar, keskin nişancılarıyla insan avına çıktılar, tehditler ve küfürlerle korku salmaya çalıştılar, ancak mahallelere giremediler.

Cizre'si

AKP'nin aldığı kararlara uyum sağladı.

20 Temmuz'da Suruç'ta patlayan ve 33 devrimci-de-mokratın ölümüyle sonuçlanan saldırı ve 25 Temmuz'dan itibaren içeride-dı-şarıda Kürt halkının üzerine yağan bombalar, son derece şiddetli yeni bir savaş döneminin habercisiydi. Ancak

Ve Cizre'liler, sokağa çıkma yasağı bittiğinde, cenazelerini onbinlerce kişiyle kaldırdılar. Günlerce yürütülen katliama, cenazelerine bile saygısızlık yapılmasına, ortada bırakılmasına duydukları öfkeyle, görkemli cenaze törenleri düzenlediler. Bu törenleri bile devlete karşı direniş eylemine çevirdiler.

HDP kitlenin gerisinde kaldı

Seçimler öncesinde Kürt siyasal hareketinin tem-silcileri, parlamenter alanda ya da genel olarak yasal alanda oldukça mücadelecı bir çizgi izlemeleriyle bilinirlerdi. Bu onların güçlü yanını oluştuyordu. **Dü-zenin ve yasaların sınırlarına sıkışmadan, meşru mücadele hattında, Kürt hareketinin temsilcileri, Kürt halkıyla her zeminde buluşuyordu.** Kürt illerindeki birçok eylemde, milletvekillerinin en önde yer alması bunun çarpıcı örneklerinden biridir. Keza, 2011 yılında olduğu gibi, milletvekili adayları YSK vetosu yediğinde, güçlü kitlesel eylemler yaparak milletvekili adaylığını yeniden kazanmaları bir başka örnektir.

Kürt halkı, kendi seçtiği milletvekillerinin ve bele-diye başkanlarının, her zaman yanlarında olduğunu bilir, bunun güvenliğini yaşarlar.

Ancak **bu seçim dönemi, öncesi ve sonrasıyla HDP'nin militan-meşru mücadele hattından uzak-laştığı, pratiğini reformizmin bile gerisine çektiği bir süreç yaşandı.** Seçim öncesinde, tek bir sorun için bile Kürt halkı sokağa çağırılmadı, tüm umutlar “barajı aşmak” noktasına kitlendi. **Seçim sonrasında ise, HDP genel olarak sessiz ve iradesiz bir görü-nüm sergiledi.** Öyle ki, 7 Haziran gününden itibaren, HDP'nin herhangi bir biçimde, doğru düzgün varlık gösterdiği somut bir gelişme olmadı.

Seçim sonrasında AKP'nin pervasızca aldığı her tür kararın arkasından gidildi; “bu anayasaya aykırı bir adımdır” dışında tek bir açıklama yapılmadı. Seçim hükümeti konusundaki tutumları, bu iradesizli-ğin doruğu oldu. **Kürt ulusal hareketinin önderleri, çeşitli yayın organlarında “bu bir savaş hüküme-tidir”, ya da “seçimlerin tekrarlanması bir dar-bedir” gibi açıklamalar yapmaktayken, HDP'den yine tek bir itiraz yükselmedi. HDP her koşulda**

HDP, ne Suruç'ta ne de 25 Temmuz sonrasında Kandil'den Varto'ya, Dersim'den Diyarbakır'a uza-nan bu pervasız saldırılar karşısında somut bir mücadele hattı oluşturmadı. Cılız protesto ifadeleri dışında, bu saldırılar HDP'nin gündeminde hakettiği yeri almadı. HDP'nin gündemi seçimlere kitlenmiş, HDP tüm enerjisini seçimlere seferber etmişti.

Doğrudan bölgenin içinde yaşayan bir-kaç milletvekili dışında, HDP genel olarak, 25 Temmuz'dan itibaren başlayan ve 4 Eylül'de Cizre'de doruğa ulaşan vahşi saldırıanlığa karşı büyük bir duyarsızlık içinde kaldı. Öyle ki, Cizre'de 10 yaşındaki Cemile'nin buzdolabındaki fotoğrafının infiale neden olduğu günlerde, Selahattin Demirtaş Avrupa'da seçim toplantıları düzenlemekle meşguldü.

Ne zaman ki Kürt basınında bile Cizrelilerin “ne seçimi, biz burada ölüyoruz” sözleri yeralma-ya, Kürt kitlenin tepkisi gizlenemez hale gelmeye başladı, o noktada HDP tutumunu değiştirmek zorunda kaldı. 4 Eylül'den itibaren Cizre'de başlayan katliamın ancak 6. gününde, 9 Eylül günü Demirtaş ve yanında bir grup Cizre'ye doğru yürüyüşe geçti. Ve sadece bir gün süren yürüyüşün ardından, millet-vekilleri eylemi bırakıp İdil'e geçti.

HDP'liler, kendi eksikliklerini örtbas etmek amacıyla, sürekli olarak “Türklerden ses çıkmı-yor”, “Batıdan destek gelmiyor” argümanlarını tekrarlayıp durdular. Oysa, “Batı”da destek eylemleri yapıldı. Özellikle HDP binalarına ve Kürt mahallelerine saldırıların düzenlendiği günlerde, İzmir'den Bursa'ya, Adana'dan İstanbul'a kadar pekçok ilde, İstanbul'da Gazi, Okmeydanı, Sarıgazi gibi emekçi mahallelerinde eylemler gerçekleştiril-di. Faşistlerin toplanmakta olduğu görüldüğü anda, HDP binalarının önünde yüzlerce kişi toplandı. Ve en önemlisi, bu eylemlere Kürt hareketi değil, Türkiye devrimci hareketinden örgütler önderlik ettiler, çatış-maya girdiler, faşistleri püskürttüler.

Diğer taraftan, **HDP eylem gücünü açığa çıkar-tacak, Cizre'yi sadece Türkiye'nin değil, dünyanın gündemine sokacak bir tutum almaktan kaçındı.** 2014 Ekimi'nde Kobane için ülkenin dört bir yanında

ve Kanada'dan Japonya'ya kadar neredeyse bütün ülkelerde eylemler gerçekleştiren Kürt hareketi, Ciz-re'deki katliam sürerken açıkça eylemsiz ve tavırsız kaldı.

Kobane için yapılan eylemler sonrasında, burju-vazi ve AKP, HDP'ye ve özellikle de Demirtaş'a fazla-sıyla yüklenmiş, kiteleri sokağa çıkardığı için eleştiri yağmuruna tutmuştu. Bugün Cizre için ortaya çıkan sessizlikte, bu eleştirilerin payı olduğunu görmek zor değil. **HDP, burjuvazinin tepkisini alacak bir eylem hattından uzak durmak için son ana kadar direndi.**

Oysa bir kitle katliamı gerçekleştirilirken, so-kaklara çağırmak son derece meşrudur; bundan geri adım atmak, en başta Kürt halkının güven ve bağlılığında bir kırılma yaratacaktır.

Dahası, kitlesel sokak eylemlerinden çekindiği koşulda bile, **HDP'nin kurumsal kimliğiyle yap-a-bileceği, çok çeşitli eylem ve mücadele biçimleri vardır.** Tüm milletvekilleri, belediye başkanları, parti yöneticileri vb. ile Cizre'nin kapısında günler sürecek bir oturma eylemine başlamak; tüm kurumsal temsil-cileriyle birlikte Kaçak-saray'ın önünde oturma eylemi gerçekleştirmek; tüm milletvekili ve bakanlarıyla bir-likte parlamentoda oturma eylemi başlatmak; ve tüm bunları “Cizre'deki sokağa çıkma yasağı bitene kadar buradayız” kararlılığından geri adım atmadan yapmak gibi seçenekler sıralanabilir. Keza uluslararası ku-rumları (mesela sınır tanımayan doktorlar, Cizre'deki sağlık ihlallerine ilişkin harekete geçmeye çağrılabilir-di) harekete geçirebilirdi. Hiçbiri yapılmadı.

25 Temmuz sonrasında Varto'dan başlayarak birçok il ve ilçeyi kapsayan, Cizre'de doruk noktasına vardırılan vahşi saldırı ve katliam çabalarına karşı, kiteleri sokaklara dökmek; Kobane için olduğu gibi Cizre için de kitlenin eylem gücüne yaslanmak en doğru tavır olacaktı. Ancak kiteleri sokaklardan uzak tutmak isteyen bir siyasi yapı, en azından kitlenin siyasi temsilcilerini sokağa dökerek de bu katliamın duyulmasını, buna karşı tepkinin örgütlenmesini başarabiliirdi, yapmalıydı.

“Batı, Cizre'ye duyarsız kaldı” gibi anlamsız bir eleştiri perdesi ile kendi günahlarının üzeri-ni örtmeye çalışmak yerine, gerçekte HDP'nin duyarsızlığını giderecek adımlar atmak, hem daha dürüst bir tutum olurdu, hem de Cizre'nin haketti-ği destek daha güçlü olarak ortaya çıkardı.

Cizre, '90'lı yıllarda Kürt ulusal mücadelesinin yükselişi döneminde, önemli direniş odaklarından biri-siydi. Rojava'nın kurulması ve radikal İslamcı çetelere karşı yaşam mücadelesi verdiği dönemde de, Cizre stratejik bir rol oynamıştı. Keza, 7 Haziran seçimlerin-de, HDP Cizre'den yüzde 94 oy almıştı. Mücadelenin içinde pişmiş bir halk, savaşın içinde doğup büyümüş bir gençlik, direnişin içinde güçlenmiş bir kitleye sa-hipti Cizre. Ve özyönetim ilanını en istekli sahiplenen bölgelerden biriydi.

Tüm bu nedenlerden dolayı, devlet Cizre'yi bir sembol olarak seçti ve bir imha saldırısı başlattı. Ve Cizre, tarihine, geleneklerine, mücadele çizgisine la-yık bir direnişe, bu saldırıyı püskürttü. Devlet bu defa daha önemli, daha belirleyici bir yenilgi aldı Cizre'de.

Halk ise öylesine büyük bir acı yaşadı ve öylesine büyük bir öfke kuşandı ki, 4 Eylül öncesi statünün yeniden kurulması ihtimali kalmadı. Özyönetim için harekete geçen Cizre halkı, kendisini yoketmeye çalı-şan devletin kurumlarına karşı kendi zaferini ilan etti.

Rusya, Suriye savaşının artık başaktörü

Eylül ayı içinde, Suriye'deki savaşın dengeleri birden değişti. Gerçekte başrolde olmasına rağmen bugüne kadar rolünü perde arkasında oynayan Rusya, birden sahnenin önüne geçiverdi. Onun bu hamlesi, ABD'nin bütün planlarını altüst etti. Ancak **Rusya'nın müdahalesi, öylesine elverişli koşullar altında gerçekleşmişti ki, ABD itiraz bile edemez hale geldi.**

Ve eylül ayının son günü Rusya IŞİD ve el Nusra başta olmak üzere radikal İslamcı çetelerin karagahlarına bombardıman başlattığında, ABD ve işbirlikçileri, çaresizce seyretmek zorunda kaldılar.

Rusya zaten Suriye'ye hem siyasi hem de askeri destek veriyordu. Ancak doğrudan savaşa katılması, Suriye savaşının kaderini tümüyle değiştirecek son derece önemli bir olaydı.

Rusya önce hazırlık yaptı

Aslında süreç, Mayıs ayında Fetih Ordusu'nun İdbil'i ele geçirmesi ve Halep'i yıpratmaya başlamasıyla hız kazandı. Haziran'da İran Suriye'ye 15-20 bin kişilik Şii milis gücü yerleştirdi. Bu taze güçler, Esad hükümetinin gerileyişini durdurdu.

Bu süreçte İran, birkaç cephede birden savaşmanın yorgunluğunu yaşamaya başlamıştı. Bir tarafta Yemen, diğer tarafta Ortadoğu bütününe yayılan bir savaş, İran'ı zorluyordu. Rusya bu koşullarda, konjonktürü son derece isabetli değerlendirerek, hem İran'ı hem Suriye'yi desteklemeye koştu.

Yaz aylarında, Rusya'nın Suriye'ye askeri yığınak yaptığı haberleri sıkça basında yer aldı. Eylül ayında ise Rusya'nın hazırlığının ne kadar geniş kapsamlı olduğuna dair emareler ortaya çıkmaya başladı.

Financial Times gazetesinin haberine göre, Rusya 2 bin askeri personel ile 28 savaş uçağını Suriye'de konuşlandırmıştı.

ABD'li jeopolitik istihbarat toplama kurumu Stratfor, Rusların Lazkiye şehri yakınlarında bir Suriye hava üssünde askeri uçak, helikopter ve uçaksavar füzesi yığınağı yaptığını ileri sürdü.

Wall Street Journal gazetesi ise, Rusya'nın Lazkiye'nin kuzeyinde bir askeri üs ile bir silah deposu inşa etmekte olduğunu yazdı.

Tartus askeri üssünde Rusya'nın Suriye askerlerine eğitim verdiğine dair video görüntüleri internette yayınlandı.

Rusya'nın Tartus liman kentinde bir donanma üssü bulunuyor. Ancak bu üs, büyük gemilerin yanaşmasına elverişli olmadığı için, sınırlı kapasiteye sahip. Rusya ile Suriye arasındaki askeri işbirliğinin bir sembolü olarak görülüyor.

Bu üs yeterli gelmediği için Rusya, yeni ve çok daha kapsamlı bir üs kurmak için harekete geçmiş durumda. Yeni üs, Lazkiye'ye bağlı Cebile kentindeki Basil Esad Uluslararası Havalimanı çevresinde inşa ediliyor. Bu havalimanı, İncirlik Üssü'ne sadece 180 km uzaklıkta.

Bu üssün kurulması, Rusya'nın Ortadoğu'daki ilk havaüssüne kavuşması anlamına da geliyor. Bu bölgeye sürekli askeri sevkiyat gerçekleştiriliyor. Ayrıca 3 bin kadar Rus askeri personelinin de burada bulunduğu tahmin ediliyor.

Rusya ayrıca daha güneyde Hamidiye ve kuzeyde Hamimim yakınlarda da yeni hava üsleri oluşturmaya başlamış durumda.

Ağustos ayında Rusya Suriye'ye 6 adet MiG-31 uçağı gönderdi. Üstün donanımlı olan, çok yüksekten uçabilen ve çok geniş bir görüş sahasına sahip olan bu uçakların, Suriye savaşında büyük bir üstünlük sağlayacağı söyleniyor. Üstelik Rusya, Suriye'deki uçaklarını Suriyelilere vermiyor; bu uçaklar doğrudan Rus pilot ve personeli tarafından kullanılıyor.

Rusya, bütün bu iddiaların ortaya atıldığı ilk günlerde, haberlerin bazılarını yalanladı, bazılarını ise, uluslararası kurallar çerçevesinde yaptığını açıkladı. Ancak büyük bir hızla asker ve silah sevkettirmeye devam etti.

ABD bu sevkiyatı durdurabilmek için, Bulgaristan ve Gürcistan'ın hava sahasını Rusya'ya kapatmasını istedi. Ancak Rusya, hiçbir ülkenin hava sahasını kullanmaması bile, boğazları kullanarak tüm nakliye gerçekleştirebilecek durumdaydı. Zaten askeri uçakların ve silahların önemli bir kısmı, deniz yoluyla boğazlar üzerinden, kalanları İran hava sahasından taşındı.

Bu süre içinde, bir taraftan da Rusya dronlarla (insansız hava aracı) keşif uçuşları gerçekleştiriyordu. 30 Eylül günü de bombardımanı başlattı.

ABD'nin hesapları bozuldu

Rusya'nın bu saldırısı, ABD'nin Ortadoğu'ya dönük bütün planlarını bozan bir etki yarattı. **ABD, Ortadoğu'daki savaşı genel olarak kontrol altında tutmayı başarıyordu. Ortadoğu'yu tam bir bataklığa çevirerek, oluşan kargaşada kendi çıkarlarını gerçekleştirmeye çalışıyordu.**

Esad'ı devirmeyi başaramamıştı, ancak Suriye'yi parçalamayı, Esad yönetimini de fiilen etkisiz kılmayı başarmıştı. Irak'ta yönetimi Şiilere kaptırmanın sıkıntısını, Sünni bölgelerde IŞİD hakimiyeti kurarak giderebiliyordu.

ÖSO'nun yetmediği yerde el Kaide artıklarını devreye sokarak, diplomasinin çözmediği yerde radikal İslamcı çetelerin savaş gücünü kullanarak Ortadoğu'yu yakıp kül ediyordu. Devletlerin üzerinde hegemonya kuramadığı için, devletleri parçalayarak kendi hegemonya odaklarını oluşturmuştu.

Irak petrollerini ele geçiremeyince, Kürdistan

petrollerine hakim olmak için adımlar atıyordu.

Bölgede IŞİD'i yaygınlaştırmaya çalışıyor, PYD ona karşı direnmeyi başarınca "IŞİD'e karşı savaş" bahanesi altında Suriye Kürtlerini kendisine bağlamaya çalışıyordu.

Sonuçta **ABD, her noktaya el atıyor; ele geçemediği yerleri karıştırıp, düzensizleştirip bırakıyordu. Bu kargaşa, ABD'nin çıkarlarını istediği gibi gerçekleştirmesini engelliyordu elbette; ancak rakiplerinin bölge hakimiyeti kurmasını da durdurmuş, geciktirmiş oluyordu.** Kendisi güç kazanamazken, rakiplerinin güçlenmesini de önlüyordu. Ve genel olarak, Ortadoğu'nun savaşı, belli düzeyde ABD'nin inisiyatifi altında geliyordu.

Rusya'nın savaşa dahil olması, ABD'nin kurduğu bütün düzene (daha doğrusu düzensizliğe) tam bir darbe indirdi.

Rusya meşruiyetini sağladı

Başka koşullar altında, Rusya'nın savaşa bu biçimde dahil olması, ABD önderliğinde büyük bir karalama kampanyasını başlatırdı. Ancak bugün, ABD cılız itirazlar eşliğinde, Rusya'nın saldırılarını seyretmek zorunda kalıyor. Bunun nedeni, Rusya'nın, savaşa girmeden önce meşruiyetini sağlamış olmasıdır.

Bu meşruiyetin üç temel ayağı bulunuyor.

Birincisi, Rusya'nın Suriye'deki askeri varlığı, uluslararası ve ikili anlaşmalar yönüyle meşru bir zemindeydi. İkincisi, IŞİD'e karşı savaşı ABD'nin veremeyeceği, hatta IŞİD'i ABD'nin besleyip güçlendirdiği biliniyordu; Rusya ise gerçekten IŞİD'i yoketmek amacıyla gidiyordu. Üçüncüsü ise, Aylan bebeğin yürek parçalayan görüntüsü ve onbinlerce Suriyelinin çaresizlik içinde yollarda çektiği acılar, Suriye'deki savaşı sorgulatmıştı. Bu başlıklara daha detaylı gözatalım.

Birincisi, Rusya'nın Suriye'ye askeri yardım yapması, Hafız Esad döneminden bugüne onyıllardır süren anlaşmaların sonucu olarak uluslararası hukuka uygundu. Üstelik Rusya, Suriye yardım istediği takdirde bunu fiili yardıma dönüştüreceğini söylüyor, Suriye de resmi olarak yardım istiyordu. Esad'ın gidip gitmeyeceği tartışmaları bir yana, Suriye'nin uluslararası hukuk nezdindeki resmi hükümeti, bugün Rusya'nın askeri desteğini istiyor. Bu koşullarda, ABD başta olmak üzere hiçbir güç, bu müdahaleye itiraz edebilecek durumda değil.

İkincisi, ABD'nin kurduğu uluslararası koalisyon, etkili bir savaş vermeyi başaramamıştı. Diğer taraftan Rusya Eylül ayı başında Suriye'deki savaşa ilişkin olarak, başta IŞİD olmak üzere "teröre karşı mücadelede uluslararası bir koalisyon" kurulması çağrısını yaptı. Eylül ayı başında Putin'in yaptığı bu çağrı, ABD'nin kurduğu koalisyonun başarısızlığı üzerinden geliyordu.

Üstelik **Rusya bu sırada Irak, İran ve Suriye'nin içinde yer aldığı bir "istihbarat ve güvenlik paylaşımı anlaşması" imzalamıştı.** IŞİD'e karşı savaşta istihbarat toplanması ve ortak operasyon yapılması için oluşturulan bu anlaşmanın koordinasyon merkezi Bağdat'a kurulmuştu. Yani **Rusya, Irak'ı da IŞİD'e karşı savaşın etkin bir tarafı olarak kendi yanına almayı başarmıştı.** Ve Suriye'nin resmi hükümeti, bu koalisyonun içindeydi. ABD'nin Suriye hükümetini yok sayan hamlelerine karşılık, Rusya en meşru ilişkiyi kurmuştu. Üstelik Türkiye, Ürdün, Suudi Arabistan gibi

ülkelerin de, "İŞİD'e karşı savaşmak istiyorlarsa" bu koalisyona katılabileceklerini duyurmuştu.

Bunun yanında, **ABD'nin sadece muhalefet oluşturma çabasının değil, İŞİD'e karşı savaşının da etkisiz kaldığı artık açıkça itiraf ediliyordu. Rusya'nın savaşa girmesi, İŞİD'e karşı zafer kazanılacağı duygusunu güçlendirdi.**

ABD, ÖSO'yu kurmak ve güçlendirmek için yıllarca uğraştı, ama her aşamada ÖSO tekrar dağılıyordu.

"Eğit-donat" adı verilen bir projeyle ABD 5 bin kadar muhalifi silahlandırıp eğitmeyi ve Suriye'de hem Esad'a hem de İŞİD'e karşı savaştırmayı planlamıştı. 500 milyon dolar ayrılan bu projede, eğitilip donatılan muhaliflerin tümü ya radikal İslamcı çetelere esir düşmüş, ya silahlarıyla beraber onlara katılmış, ya da bir anda ortadan kaybolmuşlardı. **500 milyon dolar harcanarak eğitilen 5 bin savaştıcıdan, sadece 5-6 kişi kalmıştı geride.**

İŞİD'in bir ABD projesi olduğu, sayısız belge ve itirafı zaten açığa çıkmış durumda. İŞİD, Irak ve Suriye'nin, iktidardan düşürülmüş Sünni aşiretleri sayesinde hızla büyüyen bir silahlı güç. ABD, İŞİD'i bölgedeki hegemonyasını artırmak için kullanıyordu. Mesela Kobane'ye saldırıyor, böylece PYD'nin ABD ile işbirliği yapmasını kaçınılmaz hale getiriyordu. Ya da Irak hükümetini, ABD yardımı talep etmeye mecbur bırakıyordu. Ancak İŞİD'in gerçekleştirdiği katliamlar dünya halklarının nefretini çekiyordu. Emperyalist kurumlar bile bu vahşete sessiz kalamıyor, İŞİD'in ne kadar büyük bir tehlike ve tehdit olduğunu ifade etmek zorunda kalıyorlardı. **Dünya kamuoyu, İŞİD'in yokedilmesi gerektiği konusunda birleşmişti.**

ABD'nin İŞİD'e karşı savaşının göstermelik olduğu da biliniyordu. Böylesi bir bombardımanla, İŞİD yıllar boyunca yaşamaya ve bölgede vahşet estirmeye devam ederdi. Ancak **Rusya, daha ilk hamlede doğrudan İŞİD karargahlarını bombalayınca, uluslararası kamuoyunun da desteğini almış oldu. Çünkü Rusya, "İŞİD'e karşı savaşmak" amacıyla Suriye'ye geldiğini göstermişti.**

Üçüncüsü, Aylan bebeğin görüntüleri, dünya halklarında mülteci dramının bitmesi için harekete geçme duygusunu uyandırdı. Sorunun kaynağı belliydi: ABD, Suriye'de bir savaş çıkardığı için 7 milyon kadar Suriyeli savaştan kaçırıyordu. Bunların 3 milyona yakını Türkiye'deydi ve Türkiye'de insanca yaşam koşulları bulamadıkları için Avrupa'ya geçmeye çalışıyorlardı. Önemli bir kısmı için, Yunan adalarına giden yol, genellikle bir ölüm yolculuğuydu. Onbinlercesi de yollara düşmüş, Avrupa'ya ulaşmaya çalışırken en vahşi saldırılara, aşağılamalara, polis şiddetine maruz kalıyorlardı.

Sorunun çözümü de son derece basitti: **İŞİD ve radikal İslamcı çeteler Suriye'den (ve Ortadoğu'dan) silinirlerse, savaş biterse, bu insanlar kendi topraklarına geri döneceklerdi. Ne yollarda çaresizce ölümler, ne Avrupa'ya gitmeye çalışan yüzbinler, ne göç, ne ikinci sınıf insan muamelesi... Savaş bittiğinde mülteci sorununun ana kaynağı da çözülmüş olacaktı.**

Bu koşullarda, ABD'nin savaştan beslenen ve savaşı uzatan tutumuna karşılık, Rusya, savaşı bitirme kararlılığıyla Suriye'ye girmişti. Salt hümanist nedenlerle bile olsa **dünya halkları içinde önemli bir kısım, Aylan bebeğin ardından Rusya'ya bir kurtarıcı gözüyle bakmaya başladı.**

Bu koşullar altında, Rusya'nın Suriye'de bir savaşa başlaması, diğer emperyalist ülkelerin ses çıkartmadığı bir durumdu. Dünya halkları nezdinde ise, önemli bir kısmı, Ortadoğu'daki bu vahşi savaşı bitirecek güç olarak Rusya'yı destekledi.

Rusya Suriye'yi bırakmaz

Suriye'de savaşın başladığı günden bugüne, Rusya'nın Suriye'ye açıktan destek vermiyor oluşu, birçok kesimde soru işareti yaratıyordu. Genel düşünce, Rusya'nın ABD ile anlaştığı, ABD'nin planlarına uyacağı doğrultusunda idi.

Oysa biz, **birincisi, 1999 Kosova savaşından bugüne Rusya ile ABD'nin uzlaşmaz çıkarları olduğunu, zaman zaman uzlaşma görüntüsü verseler bile, bunun geçici geri çekilme ve güç toplama amacını taşıdığını her yazımızda belirttik. İkincisi, Suriye'nin Rusya açısından stratejik önem taşıdığını, Suriye'ye verdiği desteği hiçbir koşulda kesmeyeceğini de yine konuyla ilgili her yazımızda tekrar tekrar ifade ettik.**

Suriye, Rusya açısından vazgeçilmez önem taşımaktadır. Çünkü Suriye, Rusya'nın Ortadoğu petrollerine erişiminde en önemli kapısıdır. Üstelik bu kapının bir ucu Akdeniz'dedir. Rusya'nın Akdeniz'e ilişkin bütün planları, Suriye'nin üs vermesine ve lojistik noktası olmasına bağlıdır. Rusya'nın klasik "sıcak denizlere açılma" politikası için Suriye en önemli unsurdur. Ve burayı ABD'ye kaptırması, Rusya'nın hegemonya savaşında çok ağır bir yenilgi alması anlamına gelecektir.

Bu koşullarda Rusya, 2011'de Suriye'de muhalefet hareketinin örgütlenmeye başlamasından itibaren, Suriye'ye desteğini kesmemiştir. Ancak **Rusya, stratejisinde sabırlı ve dikkatli davranmıştır. Uzunca bir süre bu desteği perde arkasından ve gizlice yürütmüştür; Suriye'nin kaderini belirleyecek önemli eşiklerde ise açık tutum almış, BM kararlarında veto yetkisini kullanmıştır.** Suriye'deki savaşı sonlandıracak adımlar atamasa bile, Esad'ın nihai olarak yenilmesine neden olacak hiçbir koşulun oluşmasına da izin vermemiştir.

Bunda en önemli etken, uluslararası koşulların yeterince olgunlaşmadığını görmesidir. Zira yukarıda anlattığımız gibi, bu koşullar olgunlaştığı anda, Rusya doğrudan savaşa girmiştir.

Bu süreçte, dış koşulların yanısıra, Rusya başka-özel bir sorunu daha çözmek zorunda kalmıştır: Ukrayna'daki savaş. **ABD'nin Rusya'yı geriletmek için başlattığı Ukrayna savaşı, Kırım gibi son derece büyük stratejik öneme sahip bir kentin, Rusya tarafından ilhak edilmesiyle sonuçlandı, Batı dünyası da bu durumu kabullenmek zorunda kaldı.** Dahası, Ukrayna'nın birçok kenti bağımsızlık ilan etti; Ukrayna'da Rusya karşıtı savaşı başlatıp sonrasında yönetime gelenler kendi içlerinde savaşırmaya başladı; Ukrayna bir iç savaşın yükünü omuzlamış bir halde ortada bırakıldı. Savaş (Rusya karşıtı darbeyi) başlatan Batı dünyası, Ukrayna'nın bir enkaza dönmesini de, Rusya'nın zaferini de seyretmek zorunda kaldı. Ve sonuçta, **Ukrayna'daki savaşı stabil hale getiren, Kırım konusunda tüm tartışmaları bitiren Rusya,**

Suriye'ye daha rahat koşullarda müdahil olabildi.

Rusya'nın Suriye'deki savaşa girmesini zorunlu kılan bir unsur daha var: Suriye'deki Kafkas savaşçıları. Sadece İdlib'de, çoğu Çeçen 10 bin Kafkasyalı savaşçının olduğu biliniyor. Rusya açısından Çeçenistan bağımsızlık savaşını bitirmek ve Çeçen savaşçıları yenmek oldukça zorlu geçmiş, Rusya'nın da yıpranmasına neden olmuştu. Şimdi bu Çeçen ve Kafkas savaşçıları, Suriye'de kendilerine yeni bir yaşam alanı buldular. Önemli bir kısmı İŞİD, diğerleri de "ılımlı" kabul edilen radikal İslamcı çetelerin içinde savaşıyorlar.

Ancak bu çeteler, savaşı sadece Suriye ile sınırlı tutmuyor, Rusya içine taşımının, Rusya içinde örgütlenmenin yollarını da arıyorlar. Türkiye üzerinden giriş çıkış yaparak, Çeçenistan ile bağlarını güçlü tutmaya çalışıyorlar. Bu koşullarda, radikal İslamcı çetelerin Suriye'deki başarıları, savaşın Rusya'ya sıçramasını da getirecektir. Ezici çoğunluğu başka ülkelerden gelen İŞİD'çiler ve diğer radikal İslamcılar, savaşı kendi ülkelerine de taşıyacaktı.

Rusya, bugün Suriye savaşında, Çeçen ve Kafkas İslamcı grupları özellikle hedef alıyor. Çünkü Rusya, bu çetelerle savaşmayı kendi iç politikası açısından yaşamsal görüyor. Ve tam da bu nedenle, onları basitçe yenilgiye uğratmayı değil, imha etmeyi planlıyor. Bu durum dikkate alındığında, Rusya'nın radikal İslamcılara karşı olan savaşının daha gerçek ve daha etkili olacağı beklentisi, hiç de boşuna değil.

PYD ne yapacak

Rusya tarafından yapılan bütün açıklamalarda, Suriye'de İŞİD'e karşı savaşan sadece iki güç olduğu; bunların da resmi Suriye ordusu ve "Kürt milisler" olduğu özellikle belirtiliyor.

Suriye ve Rusya, savaşın başından itibaren Kürt bölgesini kendilerine bir tehdit değil, açık veya dolaylı "müttefik" olarak gördüler, öyle ele aldılar. Savaşın başında Kürt bölgesinden çekilip PYD'ye terketmeleri, bu bakışın ürünüydü. PYD de buna uygun davrandı. Kendi topraklarını korumanın ötesine geçmedi, Esad'a karşı savaşa hiçbir dönemde girmede. Üstelik bu konuda **Öcalan tarafından büyük bir baskı altında alınmasına rağmen, Suriye'deki koşullar PYD'nin "Esad karşıtları" arasında yer almasını fiilen engelledi. Ta ki Kobane direnişine kadar...**

İŞİD'in Kobane saldırısının hedeflerinden biri de, PYD'nin ABD ile işbirliğine başlamasını zorlamaktı. Öyle de oldu. PKK'nın ve Barzani'nin yoğun baskısı sonuç verdi; PYD, İŞİD'e karşı savaşmak için ABD yardımına başvurmak zorunda kaldı.

Ancak o dönemde de yazdık; **bu işbirliğini, olağan dönemlerdeki bağımlılık ilişkisi ile karıştırmamak gerekir. Suriye'nin ve Suriye'deki savaşın nesnel koşulları, bu işbirliğinin ne kadar ve ne düzeyde süreceğini belirsiz kılmaktadır.**

Gerçekten de, Kobane sonrası PYD ile ABD'nin ilişkisi, inişli-çıkışlı bir evre yaşadı. Geçtiğimiz Mayıs ayında, PYD'nin ABD hava desteğiyle Tel Abyad'a girmesi, bu ilişkinin doruğu olmuştu.

Sonrasında ise dengeler yine değişti.

Burada sorun, ABD'nin sürekli olarak Türkiye ile PYD arasında kalması, iki tarafı da memnun edecek bir politika üretme çabasıydı. ABD sürekli dengeleri gözetmek zorunda kalıyordu. Mesela PYD'ye Tel Abyad'ı vererek Kobane ile Cizire kantonlarının birleşmesini sağlarken, Afrin ile Kobane arasındaki Cerablus-Mare hattını Türkiye'ye bırakmıştı. PYD'nin Kobane'nin batısına doğru ilerlemesinin önünü kesti, Türkiye'ye Cerablus-Mare hattında güvenli bölge oluşturması iznini verdi. Ve elbette iki tarafı da memnun edemedi.

Bir başka örnek Kandil'in bombalanması sırasında yaşandı. **ABD, Suriye'nin bombalanması için İncirlik üssünün kullanımı iznini aldı Türkiye'den, karşılığında Türkiye'nin Kandil'i bombalamasına sessiz kaldı. Ancak bu taviz ve ardından Türkiye'de birçok ilçede Kürt halkına dönük vahşi saldırıların başlaması, Kürt hareketinin sadece Türk devletine değil, ABD'ye karşı da tepki göstermesine neden oldu.** PKK ve PYD, Kürt halkına dönük saldırılarda ABD'nin parmağı, en azından tavizi olduğunu gördüler. Üstelik bugüne kadar ABD, Kürt hareketine verdiği hiçbir sözü tutmamış, her kritik aşamada Kürtleri ortada bırakmıştı. Irak'ta Kürdistan'ın bağımsızlığını ilan etmesinin onyıllardır ertelenmesi, bunun en çarpıcı örneğidir. Keza, Türkiye'de Kürt halkına dönük saldırı ve katliamlar sürerken, ABD, Rojava'da bulunan 1000 kadar PKK gerillasının Türkiye'ye dönmeye ve bu saldırılara yanıt vermesine izin vermemiştir.

Üstelik bu **savaş boyunca, hem Rusya hem de Esad hükümeti, PYD ile ilişkileri iyi tutmak için çaba harcamışlardı.** Rusya, Suriye'nin geleceğinin konuşulduğu uluslararası toplantılara PYD'nin de katılmasını isteyen ilk ülkedir mesela. Keza Rusya'da yapılan birçok toplantıya PYD de çağırılmış, ayrıca birçok defa ikili görüşmeler gerçekleştirilmiştir. Yanısıra, Suriye konuyla ilgili her açıklamasında, "savaş bittikten sonra", Rojava için karşılıklı görüşmelerle uygun bir çözüm bulunacağı yolundaki sözleri tekrarlamaktadır.

PYD ve PKK ise bu ilişkiye açık kapı bırakmaktadır. **PYD lideri Salih Müslim ile, HDP eşbaşkanı Demirtaş'ın 2015 yılı başında Rusya'ya ziyaret gerçekleştirmesi, sonrasında Müslim'in bir biçimde ilişkiyi ve görüşmeleri sürdürmüş olması önemlidir.**

Hem ABD, hem de Rusya PYD'yi kazanmayı hedeflemektedir. Çünkü PYD, Kobane direnişinden buyana, IŞİD vahşetine karşı etkili bir savaş yürüten tek güçtür; ve dünya halklarının gözünde, Suriye'deki en meşru savaşı vermektedir. Bu meşruiyeti yanına çekebilen emperyalist ülke, savaşta önalacaktır.

Bir taraftan ABD'nin Türk devleti ve AKP karşısında tavizler vererek Kürt halkına dönük saldırılara göz yumması, diğer taraftan Rusya'nın böylesine aktif olarak Suriye savaşına katılması, Kürt hareketinin durumunu etkileyecektir. **Bugün için PYD ile ABD'nin askeri ilişkileri daha yakın biçimde sürmekte, istihbarat paylaşımının yanısıra ABD salt Rojavalılara dönük olarak "eğit-donat" hazırlığı yapmaktadır; bununla birlikte siyaseten Kürt hareketi ABD'ye karşı güvensizlik biriktirmektedir. Diğer taraftan, henüz askeri bir ilişki kurulmamakla birlikte, siyaseten Rusya ile yakınlaşmanın sözkonusu**

olduğunu görmek zor değildir. Sürecin nasıl şekilleneceği, Rusya'nın radikal İslamcılara dönük saldırılarının ne kadar etkili olacağına bağlıdır.

AKP'nin planları çöpe

Rusya'nın savaşa girmesi, AKP'nin bugüne kadar Suriye savaşına ilişkin bütün planlarının çöpe atılması anlamına geliyor. Hem de birçok yönden.

Öncelikle, **AKP savaşın başından itibaren Türkiye'nin sınırında "güvenli bölge" oluşturma "iznini" almak için büyük çaba harcamış, nihayet bu konuda bir yol bulabilmişti.** Cerablus-Mare hattında, yani Kobane ile Afrin kantonları arasında kalan bölgede, kendi desteklediği İslamcı çeteleri konuşlandıracaktı. Böylece, Türkiye savaşa girmeden, savaşta daha çok söz hakkına sahip olacaktı. Şimdi bu bölgenin 150-160 km yakınında Rusya askeri tahkimat yapıyor. Ve **sözkonusu bölgenin "güvenliği"ni Rusya sağlayacağı için, Türkiye'nin "güvenli bölgesi"ne ihtiyaç kalmıyor.**

Bununla bağlantılı olarak, yine AKP'nin başından beri savunduğu "uçuşa yasak bölge" planı da çöpe atılıyor. Suriye göklerinde Rus uçakları istedikleri gibi uçacak, Suriye'nin resmi sınırları içindeki herhangi bir noktayı istediği gibi bombalayabilecek.

Bu durum, İsrail'i de doğrudan ilgilendiriyor. İsrail zaman zaman Suriye hava sahasını ihlal ederek cihatçılara saldırılar düzenliyor. Rusya artık buna izin vermeyecektir.

İkincisi, sözkonusu hat Türkiye'nin radikal İslamcı çetelere verdiği destek için hayati önem taşıyor. Bu çetelerin silahlandırılması, lojistik ihtiyaçlarının karşılanması, yaralıların çekilmesi için cephe gerisinin oluşturulması ve tabi ki cihatçıların serbestçe girip çıkabilmesi için, Türkiye sınırında kontrolsüz bir geçiş bölgesinin olması zorunlu. Rojava sınırının bu kadar genişlemesi, Türkiye ile cihatçı çeteler arasında ki geçişleri de sıkıntıya sokan bir unsur olmuştu. AKP, Tel Abyad'ın Rojava'ya verilmesine bu nedenle çok öfkeliydi. Rusya, kalan geçiş noktasını da daraltan bir temizlik hareketi planlıyor.

Bu öylesine bir plan ki, gerçekleştiğinde Suriye savaşında bir dönüm noktası olacaktır. Türkiye'den destek alamayan ve sıkıştığında Türkiye'ye kaçamayan cihatçıları imha etmek kolaylaşacaktır. Yani aslında, **Suriye savaşının bugüne kadar sürmesinin en önemli nedeni, Türkiye'den cihatçı trafiğidir. Rusya da bunun farkındadır.**

Üçüncüsü, savaşın başından itibaren, Türkiye kendi politikasını "Esad gitsin"e kitlemiş durumdadır. ABD bile birçok defa, değişen dengeleri gözeterek "Esad'lı çözüm olabilir", "Esad'lı geçiş olabilir" gibi

esnemeler yapmak zorunda kalırken, AKP, "Esad gitsin" dışında seçenek tanımamaktadır. Rusya'nın sahneye çıkması, Esad'ı kalıcılaştırmaktadır. Türkiye'nin bir dayanak noktası da burada kırılmaktadır.

Dördüncüsü, Suriye ve Rusya'nın PYD ile kuracağı ilişkiler, Türkiye'yi doğrudan ilgilendirmektedir. Sadece Suriye içinde ne kadar toprağa sahip ve ne kadar etkin olacakları yönüyle değil, PKK'ye olan etkisi yönüyle de bu çok önemlidir. Rusya, PKK ve PYD'yi birlikte kazanmayı hedeflemektedir. Bu gerçekleşirse, Öcalan'ın durumundan Türkiye'deki özerklik sorununa, Barzani'nin Irak'taki konumundan "Kürt birliği" tartışmalarına kadar pek çok şeyi doğrudan etkileyecektir.

Rusya'nın Suriye'ye girmesi AKP'nin tüm hesaplarını altüst eden, Suriye'ye dönük çıkarlarını bozan bir adımdır. Ancak **toplam enerjisinin yüzde 75'ini Rusya'dan alan, enerji konusunda Rusya'ya mutlak bağımlı durumdaki Türkiye'nin buna karşı durup duramayacağı belirsizdir.**

* * *

Bugüne kadar Suriye'deki savaşın "kurallarını" asıl olarak ABD belirlemişti. Zaten savaşı başlatan da oydu. Yani savaş, ABD'nin savaşıydı. Rusya, Çin ve İran elbette bu savaşın tarafıydılar. Ve ABD'nin planlarının bozulmasında oldukça önemli bir rol oynadılar. Ancak herşeye rağmen, onların oynadığı rol daha gerideydi, perde arkasındaydı, örtülüydü. ABD'nin asıl hedefi olan Esad'ın devrilmesini engelliyorlardı, ancak savaşı Esad'ın lehine çevirecek hamlelere de girişmiyorlardı.

Rusya'nın son müdahalesi, bu yönde köklü bir değişiklik başlattı. Suriye topraklarında fiilen askeri varlığını kurdu; muhaliflere karşı bombardımana başladı. Üstelik, sadece IŞİD'e karşı değil, ABD'nin ve Türkiye'nin doğrudan desteklediği ÖSO, el Nusra, Ahrar-uş Şam gibi radikal İslamcı çetelere de bombardıman gerçekleştirdi. Zaten Suriye topraklarında Esad hükümeti ve Kürt milisler dışında meşru bir güç tanımadığını açıkça söyleyerek, ABD'nin muhaliflerine karşı savaşacağını da ortaya koymuş oldu.

Bu savaş, Suriye ve İran gibi safı belli olan ülkelerin yanında Irak'ı da içine alan bir koalisyonla sürdüreceğini açıklaması, Ortadoğu dengelerinde çok önemli bir dönüm noktasını ifade etmektedir. ABD'nin halen işgali altında olan, ama bir türlü kontrol edemediği Irak, artık resmi olarak Rusya'nın yanında yer aldığını göstermektedir.

En önemlisi, savaş artık "ABD'nin savaşı" değil; tersine ABD'nin hızlı biçimde devre dışı kaldığı bir savaş yürütülüyor. Öyle ki, Rusya IŞİD'e karşı zaferler kazandıkça, ABD'nin Suriye'de askeri varlığını bulundurmasının meşru zemini de yokolacak, ABD 2003'te başlattığı Irak savaşının ardından, bütün Ortadoğu'yu kaybetmiş olarak geri çekilmek durumunda kalabilecektir.

Elbette **ABD buna karşılık yeni hamleler geliştirecektir. Rusya'nın saldırısı ile birlikte planları yerle bir olan AKP'nin de ABD ile daha yakın bir ilişkiye girmesi olasıdır.** Ancak Ortadoğu savaşının dünya genelinde yarattığı yorgunluk, savaşın sonuçlarının oluşturduğu kamuoyu baskısı öylesine güçlüdür ki, Rusya askeri başarılar elde ettiği koşulda, ABD'nin yeniden savaşın inisiyatifi ele geçirme ihtimali gide-rek düşmektedir.

Ekim Şehitleri Ölümsüzdür!

*Gel bir bak yakından şu yiğitlere
Daha dün gibiydi acımasız devrildiler
Kan bir kara görüntüyü göğüslerinde
Ölüm çirkindi onlar güzelleştirdiler.*

*Düştüler toprağa özgürce, korkusuz
Kurşun sesi değildi bir sevdalı gülüştü
Düştüler dimdik, özgürce, yalın
Öldüler ama çoğaldılar ölümsüz*

*Ölmediler onlar, ölemezler ki
Bu yadsınmaz gerçeği bilmedi satılmışlar
Onlar bir atardamardı halkların yüreğinde
Gecelerde yıldız yıldız uçuşan*

*Gözyaşları yaraşmaz o ölümlere
Onlar için en soylu örtüler gerek
Gerelim hıncımızı alev alev yeniden
Devrim şarkılarını haykıralım onlara*
Luis Nieto (Peru şairi)

29 Eylül 1980'de faşist cuntaya sığıttığı "ilk kurşun"la ölümsüzleşen **Osman Yaşar Yol-daşcan**; 25 Ekim 1981'de işkencede katledilen **Ataman İnce**; 23 Ekim 1992'de bir kamulaştırma sonrası çıkan çatışmada şehit düşen **Şaban Budak**, aynı eylemde yakalanan ve teşhir masasını tekmesiyle yıkan, bu yüzden de faşist cellatların kudurmuşçasına saldırısına uğrayan **Remzi Basalak**; yoldaşların katledilişinden bir hafta sonra 30 Ekim 1992'de trafik kazasında yitirdiğimiz **Sezai Ekinci**; ve bir yıl sonra 14 Ekim 1993'te yine bir kamulaştırma eyleminde vurulan "yeni çağın çocuğu" Genç Komünar **Nilgün Gök**... Ekim ayında şehit düşen ve o yüzden de "Ekim şehitleri" olarak anılan ihtilalci komünistlerdir bunlar...

Her biri bir cihan parçasıdır. Namluya sürülmüş kurşun, yayından fırlayan oktur... Komutan, eylem adamı, örgütçüdür... Kendi şahıslarında devrimi ve sosyalizmi, geleceğin insanını temsil eden birer semboldür...

Bazen elde tek bir silahla, bazen çıplak bedenleriyle düşmanla dişe diş bir kavgada şehit düştüler... Devrimimizin en zor anlarında, mücadelemize taşınan taze kan, önümüze tutulan fener oldular. Sakınmasız, tereddütsüz ve çıkarsızdılar... **Onlar, toprağa gömülen köklerimiz, ileriye yürüyen umudumuzdular...**

Ekim ayı, tüm dünyayı yerinden sarsan 1917 devriminin, tarihe "Ekim devrimi" olarak geçen ilk proleter devrimin gerçekleştiği aydır. Aynı zamanda binlerce devrim ve sosyalizm şehidinin toprağa düştüğü ay...

İhtilalci komünistler de en fazla şehidi bu ayda verdiler. Onun içindir ki, "Ekim şehitleri"ni tüm devrim ve sosyalizm şehitlerini anma ayı ilan ettiler. Ekim ayında yitirdikleri yoldaşları şahsında tüm şehitleri bir kez daha yad ettiler.

Ekim şehitleri, enternasyonaldir. Onlar sadece bu ülkenin işçi ve emekçileri için değil, tüm dünya proleterleri ve ezilen halklar için şehit düştüler. O yüzden de şairin dediği gibi "dünya savaşının şehitleri"dirler.

Ünlü şair Nazım Hikmet, Mustafa Suphi ve yoldaşlarının katledilişi üzerine yazdığı şiire, "Yangınlara fazla bakan gözler yaşarmaz" dizeleriyle başlar; "dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını" diye bitirir. Devrim ve sosyalizm şehitlerine nasıl yaklaşmak gerektiğini en iyi anlatan sözlerdir bunlar.

Onları anmak ve yaşatmak, uğrunda şehit düştükleri davayı sahiplenmek ve ileriye taşımaktır. Onların özelliklerini öğrenmek ve bu özellikleri edinmek için çabalamaktır. Onların şahsında "yeni insana", "sosyalist insana" ulaşmak, her geçen gün biraz daha mükemmelleşmektir.

Şehitlerimiz, düşmanın üzerine büyük bir feda ruhuyla, sakınmasız ve başları dik yürüdülerse, geleceğe ve geleceği öreceği örgütlerine, yoldaşlarına duydukları güvendedir. Kavranması gereken budur, bu iç içe geçiştir...

Onları iyi tanımalı, yaşamlarını yaşamlarımız yapmalıyız. Silahlarıyla kızıştırdıkları gökyüzünü ancak böyle fethedeceğiz! Kendilerini tereddütsüzce feda ettikleri o görkemli güne ancak böyle kavuşacağız! Onlara o büyük günü ancak bu şekilde armağan edeceğiz...

O zaman öldüklerini sananlar görecekler ki, şehitlerimiz arkalarında bıraktıkları dünyayı saracak kızıl isyanımızın alevlerinde, milyonlar olarak yeniden dirilmişler... Milyonlar olarak...

Şehitlere yaklaşım, her yapı ve kişi için, bir mi-henk taşı, bir turnosol işlevi görmeye devam ediyor.

Şehitleri anmak ve yaşatmak, her tür yozlaşmaya, çürümeye, bürokratlaşmaya karşı mücadele etmektir. Çelik gibi bir irade, sınıf düşmanlarına karşı büyük bir kin ve her tür sapmaya karşı uzlaşmaz olmaktır.

Biz şehitlerimizi, karşımıza çıkan güçlükleri yenmek, savaşma azmimizi ve gücümüzü daha da bilemek için anıyoruz. İdeallerini yaşatmak, uğrunda ölüme gittikleri davayı ve örgütlerini büyötmek için anıyoruz...

Onlara yapılacak en büyük saygısızlık, uğrunda canlarını verdikleri örgütlerini ve devrimi küçölmeye kalkmak, tıpkı burjuva demagoglar gibi "boş yere öldüklerini" söylemektir. Şehitlerimiz, göndere çekilmiş bir bayrak, kavga meydanlarında dikilmiş "yekpare mermerdir"ler. Onlara ulaşamazlar!

Tıpkı şehitlerimiz gibi gözümüzü kırpmadan yangınlara bakıyoruz. Onlarla birlikte daha da harlanan aleve... Ve baktıkça, gözlerimizdeki yaşlar gözbebeklerimizde donuyor. Hıncımız ve öfkemiz ise daha da kabarıyor... Ama biliyoruz ki, "dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını." Yas tutmuyoruz, hayır! Onları büyük bir özlemle, coşkuyla ve gururla anıyoruz...

Her eksikliğimizde, her zorlanışımızda "sessiz sitemlerini" duymalı, denetleyen gözlerini üzerimizde hissetmeliyiz. Her ileri adımımızda, her başarıımızda ise, onlarla kucaklaşmanın, onlarla bütünleşmenin mutluluğunu duyumsamalıyız. Onları herhangi bir ölüden farklı kılan, her zaman yaşayan bir varlık haline dönüştüren de budur.

Onlar, büyük insanlığın savaşı, sömürsüz, sınıfsız bir dünya kurma kavgasında her zaman yaşayacaklar! Hep mağrur, başı dik, onurlu...

“Halkların enternasyonalizme dayalı kardeşçe birliği”

EKİM DEVRİMİ

“Bu ilk zafer, nihai zafer değil henüz. Ekim Devrimimiz bu zaferi emsalsiz cefalar, güçlükler, işitilmemiş acılar içinde ve kendi payımıza büyük başarısızlıklar ve hatalarla gerçekleştirdi. Sanki başarısızlıklar olmaksızın, hatalar yapılmaksızın tek başına geri bir halk dünyanın en güçlü ve ileri ülkelerinin emperyalist savaşlarının üstesinden gelebilirmiş gibi! Hatalarımızı kabul etmekten korkmuyoruz ve biz bunları bu hataları düzeltmesini öğrenmek için soğukkanlılıkla değerlendireceğiz. Fakat olgu şudur ki; yüzlerce, binlerce yıldır ilk kez köle sahiplerine karşı bir devrimle ‘cevap vermek’ için verilen söz tamı tamına yerine getirildi ve tüm güçlüklerle rağmen yerine getirilecek. Biz başlangıcı yaptık. Ne kadar zamanda, ne zaman hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar, bunun önemi yok. Önemli olan, buzun kırılmış, yolun açılmış ve gösterilmiş olmasıdır.”

Böyle diyordu Lenin devrimin ilk günlerinde. O günlerde tüm devrim düşmanları “Bolşeviklerin bir haftadan fazla iktidarda kalamayacağını” düşünüyorlardı. Lenin de “önemli olan buzun kırılmış, yolun açılmış ve gösterilmiş olmasıdır” dedi. Ama sadece buzu kırmakla, yolu açmakla kalmadılar. Yaklaşık 40 yıl sosyalist bir ülkeyi kurup yaşatmasını başardılar. Sosyalizmin nasıl bir düzen olduğunu, dost-düşman herkese gösterdiler.

Kapitalizmin 150 yılda başaramadığını 20 yıl içerisinde, üstelik dünya '29 Krizi ile kıvranıran emperyalistlerin deyimiyle, “Sovyet mucizesi” ile başardılar.

İşçi Stahanov’uyla, köylü Mari Demçenko’suyla ve nice adsız kahramanıyla üreterek ve paylaşarak... Bilime teknolojiye, sanata ve kültüre hakim Sovyet insanını yaratarak... Kazaklardan Azerilere, Ruslardan Gürcülere tek umut ve tek yürek atışında birleşen bir kardeşleşmenin ve renk renk halklar bahçesinin oluşmasını sağlayarak... Kadın-erkek her ulustan savaşçısıyla Hitler faşizmini dize getiren büyük bir güç ortaya koyarak...

* * *

Ekim devriminin üzerinden 98 yıl geçti. Daha kaç yıl geçerse geçsin, o insanlığın belleğinde “geleceğin toplumu”nun ilk örneği olarak hep canlı kalacak. Sömürücü sınıfların yüreğine korku salmaya devam edecek. Sosyalizmin bu ilk tarihi denemesinin yenik düşmesi, bu gerçeği değiştirmiyor. Mesele, neyi miras aldığımız ve onu nasıl kullandığımızdır...

Yeni bir emperyalist savaşın yaşandığı, bölgemizin ve ülkemizin kan gölüne döndüğü günümüzde, Ekim devrimini anlamak, çok daha büyük bir önem kazanmış durumdadır.

Stalin’in Ekim devriminin 10. yılı kutlamalarındaki konuşması, devrimin “uluslararası niteliği”ne yaptığı vurgular, bugün de güncelliğini koruyor. Ve Ekim devrimi, işçi ve emekçilerin, ezilen halkların mücadelesine ışık tutmaya, izlenmesi gereken yolu göstermeye devam ediyor...

Ekim devrimi “sömürge sel devrimler” çağını açtı

bulunduğunu düşünmek ‘normal’ idi. Şimdi, bu söylenceyi ortadan kalkmış ve reddedilmiş olarak düşünmek gerek. Ekim Devrimi’nin en önemli

Ekim Devrimi, emperyalizmi yalnızca kendi egemenlik merkezlerinde, yalnızca ‘metropoller’de sarsmakla kalmadı. Emperyalizmin sömürge ve bağımlı ülkelerdeki egemenliğini yıkmaya çalışarak, emperyalizmin gerisine, onun çevre bölgelerine de vurdu.

Büyük toprak sahipleri ve kapitalistleri devirerek Ekim Devrimi, ulusal ve sömürge sel baskı zincirlerini kopardı, büyük bir devletin, istisnasız tüm ezilen halklarını, bu baskıdan kurtardı. Proletarya, ezilen halkları kurtarmadan kendini kurtaramaz. Ekim Devrimi’nin ayırıcı özelliği, onun SSCB’de bu ulusal ve sömürge sel devrimleri, ulusal düşmanlık ve uluslararası çatışmalar bayrağı altında değil, ama SSCB’de yaşayan milliyetlerin işçi ve köylülerinin karşılıklı güven, kardeşçe bir yaklaşma bayrağı altında milliyetçilik adına değil, ama enternasyonalizm adına gerçekleştirmiş bulunmasıdır.

Ulusal ve sömürge sel devrimler, bizim ülkemizde proletaryanın yönetimi ve enternasyonalizm bayrağı altında gerçekleştirilmiş bulundukları için paryahalklar, köle-halklar işte bu nedenle, kendi örnekleri ile bütün dünyanın ezilen halklarını kendilerine çekerek, insanlık tarihinde ilk kez olarak gerçekten özgür ve gerçekten eşit halklar durumuna yükselmiştir.

Bu demektir ki, Ekim Devrimi, yeni bir çağ, dünyanın ezilen ülkelerinde, proletarya ile ittifak halinde proletaryanın yönetimi altında, sömürge sel devrimler çağını açmıştır.

Eskiden, dünyanın çok eski çağlardan beri, aşağı ve üstün ırklar halinde birinciler, uygarlığa yeteneksiz ve sömürüye adanmış; tek uygarlık taşıyıcıları olan ikinciler ise, birincileri sömürmekle görevli, siyahlar ve beyazlar halinde bölünmüş

sonuçlarından biri de, kurtulmuş, sovyetik gelişme yoluna sürüklenmiş Avrupalı olmayan halklara, gerçekte onların gerçekten ileri kültür ve uygarlığı geliştirme bakımından Avrupalı halklardan daha yeteneksiz olmadıklarını göstererek, bu söylenceye ölümcül bir darbe indirmiş olmasıdır.

Eskiden ezilen halkların tek kurtuluş yönteminin burjuva milliyetçiliği yöntemi, ulusların birbirlerinden soğuması yöntemi, birbirlerinden ayrılmaları yöntemi, çeşitli uluslar emekçi yığınları arasındaki ulusal düşmanlıkların pekiştirilmesi yöntemi olduğunu düşünmek ‘normal’ idi. Şimdi bu söylenceyi yalanlanmış olarak düşünmek gerek. Ekim Devrimi’nin en önemli sonuçlarından biri de, ezilen halkların proleter, enternasyonal kurtuluş yönteminin gerçekte olanaklı ve akla uygun tek doğru yöntem olduğunu göstererek, çok çeşitli halklardan işçi ve köylülerin, özgür katılma ve enternasyonalizm temeline dayalı kardeşçe birliğinin, gerçekte olanaklı ve akla uygun olduğunu göstererek bu söylenceye ölümcül bir darbe indirmiş olmasıdır. Bütün ülkeler emekçilerinin tek bir dünya ekonomisi biçiminde gelecekteki birliğinin ön-örneği olan Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği’nin varlığı, bunu dolaysız bir kanıt olarak kullanmaktan geri kalmaz.

Ekim Devrimi’nin bu ve öbür benzer sonuçlarının, sömürge ve bağımlı ülkelerdeki devrimci hareket üzerinde ciddi bir etki yapmaktan geri kalamayacaklarını söylemek gereksiz. Çin’de Endonezya ‘da, Hindistan’dan vb. ezilen halkların devrimci hareketinin büyümesi ve bu halkların SSCB için duydukları sevginin artışı gibi olaylar, bunun doğruluğunun kuşku götürmez belirtisidir.

Sömürgelerin ve bağımlı ülkelerin sarsılmaz sömürü ve baskı çağı geçmiştir.

Sömürgeler ve bağımlı ülkelerdeki kurtuluş devrimleri çağı, bu ülkeler proletaryasının uyanış çağı, bu proletaryanın devrimdeki hegemonyası çağı gelmiştir.

Emperyalist sistem, içine düştüğü krizleri savaşlarla aşma peşindedir. Bunun için halkları birbirine kırdırmakta, Ortaçağ kalıntısı çeteleri ortalığa salıp en vahşi kıyımları gerçekleştirmektedir.

Ekim Devrimi, ulusal baskının kaynağı ve uyulayıcıları olan kapitalistlerin ve büyük toprak sahiplerinin iktidarını yıkarak, bu sorunun gerçek çözümünün nerede aranması gerektiğini ortaya koydu. **Sovyet iktidarının yaptığı ilk işlerden biri, ulusal baskının zincirlerini parçalamak oldu. Sovyet Hükümeti Başkanı Lenin ve Milliyetler Komiseri Stalin, 15 Kasım 1917’de yayınladıkları “Rusya Halklarının Hakları Bildirisi” ile, Rusya’daki bütün ezilen uluslara ayrılma ve ayrı devlet kurma hakkı dahil olmak üzere kendi kaderlerini serbestçe tayin etmeleri hakkı tanındığını açıkladılar.**

Ekim Devriminin ilk yıllarında başta Finlandiya

olmak üzere birçok yerde ulusal burjuvaların etkisiyle bağımsızlıklar ilan edildi. Lenin, bu bağımsızlık kararlarını tanıyan ilk devlet başkanıdır. Buralarda kurulan burjuva hükümetler, sermaye düzenine sıkı sıkıya sarılmakla kalmayıp, emperyalistlerle bağlarını korudular, hatta bazıları Ekim devrimine karşı saldırıya geçti. Ama çok geçmeden ezilen ulusların işçi ve köylüleri, kendi kaderlerine sahip çıkarak, ‘kendi’ burjuva hükümetlerini devirdi.

1922 yılında ulusal cumhuriyetler bir araya gelerek Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği’ni kurdular. Böylece, tamamen ulusal eşitlik ve özgür iradeye dayanan, dünya tarihinde o zamana dek eş görülmemiş ilk çokuluslu sosyalist devlet kurulmuş oldu. Ve anayasa gereği, her cumhuriyet istediği zaman federal birlikten özgürce ayrılma hakkına kavuştu.

Çokuluslu Sovyet devletinde ulusal baskıyla birlikte kapitalizme ve ezen-ezilen ulus karşıtlığına dayanan sömürü ilişkilerine son verilmişti. Sovyet Hükümeti, birlik cumhuriyetleri arasındaki fiili eşitsizlikleri (kültürel, ekonomik, siyasi) gidermek için yoğun bir seferberlik başlattı. Sosyalist sanayi ve tarımın geliştirilmesi, yeni sanayi dalları kurulması, anadillerde okullar ve kültürel kurumlar açılması, yerel kadroların hazırlanması vb. kararlarla çok önemli mesafeler katedildi. Sosyalist ilişkilerin pekiştirilmesi ve milliyetçilik kalıntılarına karşı sistemli mücadele ile, halklar arasında karşılıklı güvene ve kardeşçe birliğe dayalı yeni türde ilişkiler kuruldu.

Sovyet halkları tarihlerinin en parlak, en özgür dönemlerini bu yıllarda yaşadılar. Sömürücü sınıflarla birlikte ulusların birbirlerini sömürmelerine son verildiği; hakların biçimde ulusal, içerikte sosyalist kültürlerini açılıp gelişmesini sağladığı ve her türlü milliyetçilik kalıntılarına karşı mücadeleyi içerdiği için, Sovyet halkları ‘tek bir kardeş aile’ içinde birleşti.

Bu öylesine sağlam ve çelikten bir “birlik”ti ki bu, Naziler SB’ye saldırdığında Sovyet halklarını bölüp eski milliyetçiliği

diriltilerek bazı ulusal toplulukları kendi yanına çekebileceğini sanan Hitler’in, suratında bir şamar gibi patladı. Sovyet halkları, Alman faşist emperyalizmine karşı tek bir saf olup kahramanca savaştilar ve ırkçı cellatları yenilgiye uğrattılar.

II. emperyalist paylaşım savaşı, sosyalizm ile faşizm arasında bir savaş olduğu kadar, ulusal soruna iki farklı dünyanın bakışı ve savaşımıydı. Sosyalizmin ulusların eşitliği ve dostluğu ideolojisi ile faşizmin milliyetçilik ve ırk düşmanlığı ideolojisi çarpışmış ve ilkinin kesin zaferiyle sonuçlanmıştı. Böylece Nazi Almanyası, sadece askeri olarak değil, siyasal ve manevi olarak da büyük bir yenilgi aldı.

Bu zaferin ardından Stalin ‘Sovyet yurtseverliği üzerine’ yaptığı konuşmada şunları söylüyor:

“Sovyet ülkesinin insanları, ister büyük ister küçük olsun, her ulusun yalnızca kendine ait ve başka uluslarda bulunmayan kendi nitel özellikleri, kendi özgül kişiliği olduğu düşüncesindedirler. Bu özellikler, her ulusun tamamlayıp zenginleştirdiği dünya kültürünün ortak hazinesine katkısını oluşturur. Bu anlamda, büyük küçük bütün uluslar eşit bir durum içinde bulunurlar ve her ulus, herhangi bir başka ulus kadar değerlidir. (Sömürgeler Sorunu sf: 328)

İşte sosyalizmin, gerek savaş öncesi, gerekse savaş döneminde emperyalizm ve faşizm karşısındaki başarısının kaynağı budur. Her ulus, kendi kaderini tayin hakkını kendi iradesi ile kullanmıştır. **Devrimin ilk yıllarından itibaren 60’tan fazla dilde gazete basılmaya başlamış, kültürel-sanatsal etkinlikleri alabildiğince gelişmiştir.** Ne zaman ki, sosyalizm içten çökertilmiş, geriye dönüş başlamıştır; ‘yeni Çar’lar ulusların elde ettiği özgürlükleri gaspetmeye, uluslar üzerinde baskıya girişmişlerdir. Arkasından -emperyalizmin kışkırtmasıyla da- ulusal boğazlaşma dönemi ve ayrı devletler olarak parçalanma baş gösterir. Yani kapitalizmin uç verdiği noktada, ulusal baskı ve haksızlıklar, ardından boğazlaşma sökün etmiştir.

Emperyalizm varolduğu sürece, ulusal güvensizlik, ulusal düşmanlık ve çatışmalar sürüp gidecektir. Çünkü ulus, “yükselen kapitalizm çağının tarihsel kategorisidir.” O halde özünde burjuva bir nitelik taşıyan ulusal sorunun varlığı, doğal olarak kapitalizmin varlığına bağlıdır. Ve bu sorunun kesin çözümü de, kapitalizmin bir daha dirilmemek üzere tarihin çöplüğüne gömülmesiyle mümkündür.

Sonuç olarak Ekim devrimiyle birlikte inşa edilen sosyalizmde, ulusal sorunun çözümünde çok büyük adımlar atmış, çok güzel örnekler sunmuştur. Onu tamamlamak ve sorunu nihai olarak çözmek ise, sosyalizmin tüm dünyada zaferiyle gerçekleşecektir.

*Bin dokuz yüz on yedi
ikinciteşrin yedi...*

*Yumuşak ve derin
sesiyle Lenin:*

*“Dün erkendi, yarın geç
vakit tamam bugün,” dedi..*

*Yağlı çarklılarla yağlı işçiler:
“Bugün!” dedi.*

*Ölümü aklıktan öldüren siper:
“Bugün!” dedi.*

Ağır

çelik

kara

toplariyla AVRORA:

“BUGÜN!” dedi,

“BUGÜN!” dedi..

...

Artık

ne kışlık sarayda

sarhoş eteklerin ipekli sesi,

ne paskalya çanlarında deli duası çarın,

ne Sibirya yollarında zincir iniltisi...

Artık

votka kadehlerinde ıslanmıyacak

sarı sarkık bıyıkları pameşçiklerin.

Kara toprağın üstünde bir avuç kan gibi

yanmıyacak,

bakır sakalları

açlıktan ölen mujiklerin.

Artık

kararmıyacaktır karlı sokaklar

kara bir rüzgar gibi geçen

Çarın kazaklarından.

Sarkmıyacaktır işçi kadınların

kanlı saçları:

kara kalpaklı kazakların mızraklarından.

Yandı kanatları iki başlı kara kartalın,

düştü yere,

öldü.

Buzlu Baltık denizinin kıyısında

bir pencere örtüldü.

Açıldı bir pencere....

Bin dokuz yüz on yedi

ikinciteşrin yedi...

Nâzım Hikmet

☆ 1 Ekim 1949- Çin Halk Cumhuriyeti kuruldu.

Japon ve Amerikan emperyalizmine karşı ÇKP ve Mao önderliğinde Çin halkı, verdiği mücadeleyi devrimle sonuçlandırdı. Ancak önderliğin revizyonist bakış açısı, devrimin demokratik devrimle sınırlı kalmasına, sosyalist inşaya sığayamamasına neden oldu.

☆ 5 Ekim 1934- Asturias Ayaklanması

İspanya'nın Asturias bölgesindeki maden işçileri, yükselen faşist teröre karşı duydukları öfkeyle ayaklandılar. Oviedo'da Asturias İşçi ve Köylü Cumhuriyeti'ni kurdular. General Franco, ayaklanan işçilere vahşice saldırdı. İki haftanın sonunda 3 bin kişi ölmüş ve ayaklanma bastırılmıştı.

☆ 6 Ekim 1984- Dev Yol davasından İlyas Has İzmir'de idam edildi.

☆ 7 Ekim 1988- Tuzla katliamı.

TKP-ML TİKKO üyesi 4 devrimci, bir eylem hazırlığı sırasında arabayla giderken, Tuzla köprüsü altında devlet tarafından durduruldu ve öldürüldüler.

☆ 8 Ekim 1980- Kurtuluş davasından Necdet Adalı idam edildi.

☆ 8 Ekim 2009- Engin Çeber Metris Hapishanesinde işkence ile katledildi.

☆ 9 Ekim 1978- Bahçelievler katliamı

Devletin desteklediği sivil faşistler Ankara'da 7 TİP'li öğrencilerin kaldığı evi bastılar ve katlettiler. Baskını gerçekleştirenler arasında Haluk Kırıcı, Abdullah Çatlı gibi, daha sonra devletin birçok kirli işinde kullandığı sivil faşistler de vardı. Yargılamalar sonucu idama çarptırılmalarına rağmen, sonrasında ya cezaevlerinden kaçırılarak ya da hükümler bozularak yeni katliamlarda görevlendirildiler.

☆ 11 Ekim 2005- Şair Atilla İlhan öldü

☆ 12 Ekim 2011- İşçi-Köylü gazetesinin muhabiri Suzan Zengin şehit düştü.

☆ 14 Ekim 1971- Hikmet Kıvılcımlı öldü.

TKP'nin 1923'teki ikinci kongresinde merkez komiteye seçilen Hikmet Kıvılcımlı, 22 yıl cezaevinde kaldı. Kemalizm, devlet ve ordu konusunda yanlış ve çarpık fikirlere sahip olan Kıvılcımlı, inançlarından taviz vermeyen kişiliğiyle yer etti belleklerde. 12 Mart sonrası arandığı için gittiği Zagreb'de öldü.

☆ 16 Ekim 1980- Nihat Erim'i öldürmek iddiasıyla tutuklanan Ahmet Karlangaç hücresinde katledildi.

☆ 17 Ekim 1889- Rus yazar Çernişevski öldü.

Dönemin devrimci fikirlerinin oluşmasında etkili olan Çernişevski, özellikle Nasıl Yapmalı adlı romanıyla dünyaca ünlendi. Lenin, Çernişevski'den çok etkilendiğini, devrimci olmasında Nasıl Yapmalı'nın büyük etkisinin olduğunu söylüyordu.

☆ 18 Ekim 1977- RAF militanları katledildi.

RAF militanlarından Andreas Baader, Gudrun Ennslin, Jan Carl Raspe ve Irmgard Möller hücrelerinde katledildi. Devlet RAF önderlerinin intihar ettiğini açıkladı.

9 Ekim 1967- Che Guevara katledildi

Dünya devrim tarihinin en çok tanınan enternasyonalist devrimcilerinden biridir Che Guevara. 1928'in 14 Haziranı'nda Arjantin'de başlayan yaşamı, 9 Ekim 1967'de Bolivya'da katledilene kadar sürekli bir yükseliş içinde geçti. Başegmenin, isyanın simgesi oldu.

Üniversiteyi bitirmeden 1951'de motosikletle Latin Amerika turuna çıkarak, insanların durumunu gördü. Guatemala'ya gitti ve burada birçok ülkeden devrimciyle tanıştı. Guatemala'da solcu hükümete karşı yapılan darbeye direnişle karşılık verildi ve Che direnişlerde yer aldı. Daha sonra Meksika'ya geçti.

Emperyalizm konusundaki fikirleri netleşince, tüm benliğiyle devrimci mücadeleye atıldı. Küba devriminin lideri Fidel Castro ile tanıştı ve 26 Temmuz Hareketi'ne katıldı. Örgütün doktoru olarak başlayan görevi, devrim süreci ilerledikçe, elde silah dövüşen bir önder konumuna geldi. Sierra Meastra dağlarında gerillaların eğitiminden planların çizilmesine kadar, her alanda görev aldı.

Devrim yapıldıktan sonra devletin çeşitli bakanlıklarında görev yaptı. Diğer ülke devrimlerine yardım etmek için, Kongo'ya gitti ve gerillaları eğitti, onlarla birlikte savaştı. Daha sonra Bolivya'ya geçti. Bolivya Ulusal Hareketi'nin teorik ve askeri yönde eğitilmesinde görev aldı. Che bir muhbirin ihbarı sonucunda, gerilla birliğiyle birlikte kuşatıldı ve sağ yakalandı. 9 Ekim'de işkenceyle katledildi.

☆ 21 Ekim 1984- Kürt şair Cigerxhun öldü.

"Kurban olduğum Kürdistan toprağı, çok genç ve güzelsin / Her karış toprağına evlatlarım çoktan döküldüler / Kürt ulusu sağ kaldıkça bu yoldan dönmeyecek."

Mehabad Kürt Cumhuriyeti'nin yenildiğini öğrendiğinde bu satırları yazmıştı Cigerxhun. Mardinli bir köylü ailesinin çocuğuydu. 81 yaşında tüm dünyanın tanıdığı bir Kürt şair olarak İsveç'te öldü. Şiirleriyle Kürt halkının isyanının, mücadele ateşinin sözcüsü oldu. Yurtsever, aynı zamanda da enternasyonalist bir şairdi. Şiirleriyle Vietnam'da, Kore'de, Angola'da emperyalistlere karşı savaşan emekçilerin yanında yer aldı. Lenin'e, Stalin'e yazdığı şiirlerinde sosyalizme inancını anlatıyordu. Yaşadığı sürece ağır bedeller ödemeyi göze aldı, ama inançlarından ve özgürlük tutkusundan asla vazgeçmedi.

☆ 22 Ekim 1937- Dersim katliamı

Devletin Mart ayında başlattığı saldırı, Dersim'de direnişle karşılandı. Ordu tam bir vahşetle saldırdı. Onbinlerce Dersimli katledildi, köyleri boşaltıldı, onbinlerce Dersimli toprağından, yurdundan kopartılarak sürgüne gönderildi. Direnişçi ve savaşçı niteliğiyle tanınan Dersim halkını asimile etmek ve tahakküm altına almaktı, devletin amacı.

☆ 24 Ekim 1984- Devrimci Yol Davasından Hıdır Aslan İzmir'de idam edildi.

☆ 26 Ekim 1980- HDÖ davasından Serdar Soyergin idam edildi.

İhtilalci Komünistlerin Ekim Şehitleri

25 Ekim 1981- Ataman İnce
23 Ekim 1992- Şaban Budak
23 Ekim 1992- Remzi Basalak
30 Ekim 1992- Sezai Ekinci
14 Ekim 1993- Nilgün Gök

KCK'nin ilan ettiği “ÖZYÖNETİM” ve DEMOKRATİK ÖZERKLİK

Bir oyalama taktiği olarak yürütülen “çözüm süreci”nin ortadan kalktığı, 7 Haziran seçimleri öncesi bizzat Erdoğan’ın ağzından açıklanmıştı. Seçim sonrasında ise açıktan ve şiddetli bir savaş başlatıldı. Sadece PKK kamp-larını bombalanmakla kalmadılar, neredeyse tüm Kürt ille-rini ablukaya aldılar. Günlerce sokağa çıkma yasakları kondu, halk kurşun ve bomba yağmuruna tutuldu, aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu yüzlerce kişi katledildi.

Devletin bu vahşi saldırıları sürerken, birçok mahalle ve il-çede “özyönetim” ilanları yapıldı. Aralarında HDP’li belediye eşbaşkanlarının da bulunduğu gruplar, “basın açıklaması” ile bu kararı kitleye duyurdular. Bunun üzerine başta HDP yö-ne-ticileri olmak üzere yüzlerce kişi gözaltına alındı, tutuklandı. “Özyönetim” ilan edilen mahalle ve ilçelere büyük bir saldırı düzenlendi.

“Özyönetim” ilanlarının ardından, tartışmalar da başladı. Herkes kendi meşrebine göre bunu yorumladı ve tavır belirle-di. Elbette bu tartışmalar yeni değil. Çünkü “özyönetim” talebi ilk kez dillendirilmiyor. **Her ne kadar “özyönetim” ilanları, savaşın başlamasından sonra ve ona karşı bir tepki şek-linde gelişmişse de, öncesinde bazı yerlerde fiilen yaşa-ma geçirilmişti.**

DTK (Demokratik Toplum Kongresi) 2011 yılında “demok-ratik özerklik” ilan etmiş ve bu kapsamda “iki dilli yaşam”la birlikte “özsavunma gücü”nün, başta belediyeler olmak üze-re, bölgedeki tüm kurumlarda uygulanacağını duyurmuştu. O zaman da devletin her kademesinden tepkiler yükselmiş ve saldırılar artmıştı. Dolayısıyla ilan edilmesine rağmen yaşama geçirilemedi; “çözüm süreci” ile birlikte masa başındaki gö-rüşmelere terkedildi. Fakat **kimi yerlerde “özsavunma” bir-liklerini kurdular. Rojava’daki gelişmeler, bu yöndeki girişimleri de arttırdı.** Fiilen yaşama geçirdikleri yerler oldu.

Şimdi yapılan bunun resmen ilanıdır. Ve bu ilanın bugün-lerde yapılmış olması, devletin yeniden yükselttiği savaşa bir yanıt niteliği taşıdığı kadar, başta Suriye olmak üzere bölgesel gelişmelerin etkisinin bir sonucudur.

Ne var ki, **“özyönetim” denilen şeyin nasıl bir yö-ne-tim biçimi olduğu konusunda kafalar hayli karışıktır.** Bu ilan merkezî düzeyde duyuran KCK içinde bile “özyönetim”i

“demokratik özerklik” ile eş anlamlı kullananlar da vardır, “bağımsız dev-let” şeklinde yorumlayanlar da. Burju-va liberal aydınlardan HDP’ye kadar her kesim, farklı anlamlar yüklemiş durumdadır.

Diğer taraftan 2011 yılında olduğu gibi, gelen tepkiler ve saldırılar üzeri-ne geri mi çekilecektir; yoksa yayılarak uygulanmaya devam mı edilecektir? Yeniden “çözüm süreci” türü bir dö-ne-me ve TBMM’ye mi havale edilecektir; yoksa fiilen yaşama geçirilecek midir belirsizdir. Kısacası **“özyönetim”le ne-yin kastedildiği tam anlaşılamadığı gibi, geleceği konusunda da netlik yoktur.**

“Demokratik özerklik” Kürt ulu-sal hareketinin ‘99 sonrası “paradigma değişikliği” olarak adlandırdığı ideolo-jik-siyasal dönüşümüyle birlikte orta-ya attığı tezlerden biridir. Daha önce “özerklik” dahil, bu tezlerle ilgili eleşt-i-

rilerimizi ortaya koymuştuk. Bugün “özyönetim” ilanını üzerin-den Kürt ulusal hareketinin durumunu ve ortaya attığı tezleri yeniden ele almakta yarar vardır. Aradan geçen zaman içinde bölgesel konjonktür değişmiş, Kürt hareketinin tezleri ve on-lara yüklediği anlamlar da değişmeye başlamıştır çünkü.

“Özyönetim” ilan sonrası değerlendirmeler

KCK’nin peş peşe “özyönetim” ilanlarının ardından, dev-letin Kürt illerine karşı başlattığı savaşı, asıl olarak bu duruma bağlayanlar oldu.

Bunların birçoğu, devletin saldırılarına “meşru zemin” bulma çabasında olanlardı. *“Devlet kendi sınırları içinde farklı bir egemenliğe izin veremez”* diyerek, bu vahşi saldırıları gerek-çelendirmeye çalıştılar. Aynı zamanda 7 Haziran seçimleri sonrası değişen siyasi tablo üzerine AKP’nin ve Erdoğan’ın geleceklerine dair kapıldıkları endişeyle artan saldırılarını perdelemeye kalktılar.

Bazı liberal aydınlar da, “özyönetim” ilanının zamanlama-sını yanlış buldu! Onlara göre, devletin savaşı tırmandırdığı bir dönemde bu yapılmamalıydı. Bunun AKP’nin ekmeğine yağ sürdüğünü, savaşı sürdürmesine yolaçtığını iddia ettiler. Kimileri de “özyönetim”in ilan ediliş biçimine karşı çıktı. *“Si-lahlı güçler değil, sivil siyaset bunu yapmalı”*ydı!

Bunlar, PKK’nin “tek taraflı ateşkes ilan etmesi” gerekti-ğini söyleyen kesimlerdir. Onlara göre, devlet her tür vahşeti yapsa da, savaşı en kirli yöntemlerle tırmandırsa da, PKK si-laha başvurmamalı, “sivil siyaset”te ısrarlı olmalıdır! Devletin savaştı politikaları ancak bu şekilde teşhir edilebilir ve savaşın durması sağlanabilir! Burjuva pasifizmin en kristalize olmuş halini temsil eden bu kesimler, HDP’yi de etkilemeye ve tavır almaya zorladılar. Zaten birçoğu ya HDP’nin içinde politika yapıyordu, ya da HDP’yi destekliyorlardı.

İster AKP’yi aklamaya çalışan gericiler, isterse HDP’yi desteklediğini söyleyen liberaller olsun, hepsinin birleştiği nokta, “özyönetim” ilanının yanlışlığıdır. Üstelik bu ilanların HDP’nin kazanmış olduğu belediyelerde gerçekleştiğinden hareketle, bunu “HDP’ye karşı yapılmış bir girişim” olarak gördüler. *“Özyönetim, HDP’nin yerel yönetimlerine ‘alternatif bir*

Her ne kadar “özyönetim” ilanları, savaşın başlamasından sonra ve ona karşı bir tepki şeklinde gelişmişse de, öncesinde bazı yerlerde fiilen yaşama geçirilmişti. Ne var ki, “özyönetim” denilen şeyin nasıl bir yönetim biçimi olduğu konusunda kafalar hayli karışıktır. Bu ilan merkezî düzeyde duyuran KCK içinde bile “özyönetim”i “demokratik özerklik” ile eş anlamlı kullananlar da vardır, “bağımsız devlet” şeklinde yorumlayanlar da. Burjuva liberal aydınlardan HDP’ye kadar her kesim farklı anlamlar yüklemiş durumdadır.

yönetim'dir" dediler. Ve PKK'nın HDP'yi zor durumda bıraktığını söylediler.

Bu tür tazyikler karşısında HDP'nin de dik duramadığını gördük. Örneğin Demirtaş, "özyönetim" ilanları için, "devletin baskılarına karşı sivil bir isyan ve itaatsizlik" dedikten sonra şunu ekliyor: "Tabii ki, bazı yerlerde göstericilerin eline silah olarak 'özerklik ilan ettik' demesini doğru bulmuyorum. Bu bir sivil inisiyatifdir. Sivil alanda kalmasında her halükârda fayda görüyorum."

Esasında **HDP bu süreç içinde birçok konuda KCK ile çelişik açıklamalar yaptı, tutumlar aldı.** Bunların bazıları yasal alanın getirdiği zorunluluklar olarak görülebilir. Fakat "görüş ayrılığı" boyutlarına varan yaklaşımlar da oldu. Örneğin Demirtaş'ın "ama'sız, fakat'sız silahları bırakın" çağrısına, PKK yöneticilerinden "onlar neyi başarmış ki, böyle bir çağrı yapıyorlar" yanıtı geldi. Keza "seçim hükümeti"ne PKK, "bu AKP'nin savaş hükümetidir" derken, HDP bakan verdi. Bunun üzerine PKK, "bu durum bizim hükümete bakışımızı değiştirmez" diye açıklamaya yaptı. HDP, yaklaşık bir ay sonra hükümetten çekilse de, farklı bir yaklaşım sergilemiş oldu.

Öcalan'dan gelen talimat üzerine oluşturulan HDP'nin, sadece Türkiye devrimci hareketini reformist-parlamentarist bir çizgiye çekmekle görevlendirilmediği, Kürt ulusal hareketini de silahsızlandırmayı ve tamamen düzenin kabul edebileceği sınırlara hapsetmeyi amaçladığı ortaya çıktı.

Biz yeniden konumuza dönelim. Elbette "özyönetim" ilanını herkes yanlış bulup eleştirmedir. Aksine çok yerinde ve doğru bulanlar, ona methiyeler düzenler de vardı. "Büyük bir demokrasi hamlesi", "demokrasinin en gelişmiş hali" olarak değerlendirenlerden, "bu bir devrimdir" diyenlere kadar, farklı görüşleri savunan pekçok gazeteci, yazar, akademisyen oldu. Hızını alamayıp bunun "sosyalizmden daha ileri bir sistem" olduğunu söyleyenler de çıktı, Latin Amerika devrimleriyle benzerlikler kuran da...

"Özyönetim"ın sadece Kürt illeri için değil, tüm Türkiye için gerekli olduğunu savunanlar, "önce İzmir'den başlayalım" diyerek, farklı bir yönden destek verdiler. Bunun "etnik" değil, "coğrafi-yerel" bir yönetim tarzı olduğundan hareket edenler için, AB'nin "yerel yönetimler yasası" ile sorun çözülebilecekti.

Kısacası "körün fili tarifi" gibi, her kesim, kendi siyasal duruşuna göre,

PKK daha önce "demokratik özerklik" modeli ile "yerel yönetim"lerin görev ve yetkilerinin artmasını istiyordu ve HDP'li belediye başkanlarını merkeze koyan bir yaklaşımı vardı. Şimdi neden "demokratik özerklik" değil de "özyönetim" deniyor, ayrı bir sorudur. Ve "özyönetim" modeli, "mahalle meclisleri"nin ilçeyi, ilçelerin de il meclislerini belirlemesi ve bu meclislerin başkanlarını seçmesi şeklinde tarif edilmektedir. Yani bugünkünden farklı olarak, aşağıdan yukarıya doğru bir hiyerarşi kurulmaktadır. Hatta adına "doğrudan demokrasi" diyerek, her tür "hiyerarşi"yi reddettiklerini de söylemektedirler.

görmek istediği yere bakıp bir "özyönetim" tanımı yaptı, ona göre tavır belirledi.

KCK "özyönetim"i nasıl tarif ediyor?

"Özyönetim"le ilgili kafa karışıklığı, sadece liberal aydınlarla sınırlı değil. KCK'nın açıklamaları bile birbiriyle çelişen savlarla dolu.

KCK adına yapılan "özyönetim" ilanlarında, "burada devletin kurumlarını tanımıyoruz" deniyor. Yani yerel düzeyde de olsa, devleti ve onun atadığı memurları kurumları tanımayan, "yerelde bağımsızlık" anlamına gelecek bir açıklama yapılıyor. Zaten KCK Eş Başkanı Bese Hozat da, "Bu dönem sömürgeci devlet yönetiminden kurtulup, özyönetimlerini kurma ve kendi kendini yönetme dönemidir" diyerek, bu durumu teyid ediyor.

PKK liderlerinden Duran Kalkan da 25 Ağustos 2015 tarihli röportajında şunları söylüyor: "Çaresiz kaldığı için Kürtler de özyönetim ilan ettiler, 'Madem ki Ankara'daki meclis sorunlarımızı çözümüyor, gönderdiğimiz vekilleri yok sayıyorlar, görüşme bile yapmıyorlar, Türkiye'den bile saymıyorlar, o halde bizde kendi sorunlarımızı çözecek, kendi meclislerimizi oluştururuz. Özyönetimlerimizi çıkarır ve kendi sorunlarımızı çözeriz' dediler."

Fakat bu sözlerinin ardından şunları da eklemeyen edemiyor: "Biz paradigma değiştirdik. Teorik, ideolojik yaklaşımlarımızda değişimler ve gelişmeler oldu. Devleti, orduyu reddetmiyoruz. Devlet ve ordu var olsun, ama asli görevlerine dönsünler. Bunun yanında demokratik toplum da, Kürt toplumu da kendi diliyle, kültürüyle, örgütlülüğüyle kendi yaşamını kendisi sürdürsün, kendi kendini yönetsin. İstedğimiz budur."

PKK ve KCK liderlerinin sadece "özyönetim" konusunda değil, "devlet" konusunda da nasıl bir kafa karışıklığına sahip olduğunu görüyoruz. Bir yandan "devleti, orduyu reddetmiyoruz, ama asli görevlerine dönsün" diyorlar; bir yandan da "devletin her türlü yönelimi karşısında çok güçlü bir biçimde toplumsal direniş ve öz savunmayla kendi sistemini halkımızın savunması gerekiyor. Öyle olmalı ki, polis tek bir kişiyi tutuklamaya dahi cesaret etmemelidir" (Bese Hozat) diyorlar.

"Devletin asli görevi" nedir gerçekten? Egemenlerin söyledikleri gibi "vatanın daha mutlu ve güvenli bir şekilde yaşamasını sağlamak" mı? Yoksa egemen sınıfların saltanatı sürsün diye ezilen sömürülen kesimler üzerinde

baskı kurmak mı? Devlet, ML literatürde "bir sınıfın bir başka sınıf üzerinde baskı ve tahakküm aracı"dır ve en çıplak haliyle "zor aygıtı"dır! Ordudur, polistir, mahkemedir, bürokrasidir! Hem bunları "tanımadığını" açıklayacaksın, hem de "devleti reddetmiyoruz" diyeceksin! Bu, en hafifinden kendini ve kitleleri kandırmaktır.

Sadece Duran Kalkan ve Bese Hozat'ın sözleri değil, bu konuda açıklamaya yapan KCK yöneticilerinin hepsinde benzer çelişik görüşleri görmek mümkündür. "Özyönetim" ilanlarının ardından HDP'li yetkililerin, "bunlar devleti tanımıyoruz anlamına gelmiyor" diyerek açıklama üzerine açıklama yapmaları boşuna değildir. Çünkü "özyönetim" halkın yaşadığı mahallelerden başlayarak kendi seçtiği kişilerden oluşan "meclisler" aracılığıyla yönetilmesi şeklinde açıklanmaktadır. Bu arada **HDP'li belediyelerin durumu da tartışma konusu olmaktadır.**

Duran Kalkan sözkonusu röportajda bu konuya da değiniyor: "Belediye eşbaşkanları, diğer seçilmiş kurumlar, özyönetimin en önemli unsurlarıdır. Buna göre hareket etmelidir. Toplumun örgütlenmesine saygı duymalılar, ama kendileri de katılmalı. Zaten halk da onun için seçti. Halkın iradesinin parçası olarak yeni irade beyanına katılmalı. Bu konuda bazı tutumlar zayıftır ve kabul edilir değildir."

PKK daha önce "demokratik özerklik" modeli ile "yerel yönetim"lerin görev ve yetkilerinin artmasını istiyordu ve HDP'li belediye başkanlarını merkeze koyan bir yaklaşımı vardı. **Şimdi neden "demokratik özerklik" değil de "özyönetim" deniyor, ayrı bir sorudur.** Ve "özyönetim" modeli, "mahalle meclisleri"nin ilçeyi, ilçelerin de il meclislerini belirlemesi ve bu meclislerin başkanlarını seçmesi şeklinde tarif edilmektedir. Yani bugünkünden farklı olarak, aşağıdan yukarıya doğru bir hiyerarşi kurulmaktadır. Hatta **adına "doğrudan demokrasi" diyerek, her tür "hiyerarşi"yi reddettiklerini de söylemektedirler.**

Aynı şekilde "özyönetim, bir halkın kendi kaderini kendisinin belirlemesidir" diyerek, "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"na gönderme yapılmaktadır. Marksist-Leninistlerin de savunduğu bu ilkeyi, PKK '90 sonlarında "paradigma değişikliği" ile reddetmiş, reddetmekle kalmayıp, bu ilkenin "ulus devletleri" doğurduğunu ileri sürerek adeta lanetlemişti.

Öcalan'ın savunmaları, bu ilkenin ne kadar yanlış olduğunu anlatan sayfalarla doludur. **Ama bugün utangaç ve örtük biçimde yeniden savunur duruma gelmişlerdir.**

PKK'yi böylesine çelişik kararlar almaya ve açıklamalar yapmaya iten nedir? Geçmişten beri PKK, gelişmelere bağlı politika değiştiren pragmatik bir örgüt oldu. Ancak bugünkü kadar kendi içlerinde bile çelişkiye düştikleri, aynı paragraf içinde birbirine zıt cümleleri kurdukları görülmemiştir. **Belli ki, PKK'nin "paradigma" değiştirerek savunduğu görüşlerle, son gelişmelerin getirdiği durum arasında giderek büyüyen bir açığı oluşmaktadır. Bunda da hiç kuşkusuz başta Rojava olmak üzere bölgedeki değişimler belirleyici olmuştur.** PKK, ya "özyönetim" olarak tarif ettiği en hafifinden federatif bir devleti savunacaktır; ya da daha önceden kabul ettiği şekliyle AB'nin "yerel yönetim reformu" çerçevesinde bir "çözüm"ü kabul edecektir. Aksi halde bu çelişik, tutarsız "ikili" tutum sürece ve bunun getirdiği "güven bunalımı" yeni sorunlara, sıkıntılara yol açacaktır.

"Demokratik özerklik" in kapsamı neden genişledi?

Kürt ulusal hareketi, '90'lı yılların sonlarında "bağımsız birleşik Kürdistan" hedefinden vazgeçti, bulundukları ülkenin sınırları içinde haklarının tanınacağı bir şekilde yaşayacaklarını duyurdular. Bütün kötülüklerin kaynağı olarak da "ulus devletler"i gösterip, "demokratik özerklik" dedikleri yerel yönetimlerin güçlenmesini savundular. Hatta bunun "etnik" bir özerklik olmadığını, tüm ülkeyi kapsamaması gerektiğini belirttiler. Buna göre Türkiye, 25 coğrafi bölgeye ayrılacak ve her bölge yerele ait konulara da özerk davranabilecekti.

Elbette bu bir devrim değil, reform sorunuydu. Anayasal bir değişiklik ile rahatlıkla çözülebilirdi. Zaten AB içinde yeralan birçok ülkede uygulanan bir modeldi de. Her ülkenin kendi durumuna göre içeriği biraz daha genişleyip daralabiliyordu. Ama **esasını, "merkez" de (devlette) toplanmış yetki ve sorumlulukların bazılarının "yerel" e (belediyelere) aktarılması, "merkez" ile "yerel" arasında daha dengeli, daha demokratik bir yönetimin kurulması oluşturunuyordu.** Devlet, savunma, dış politika, maliye ve ülke ekonomisinden sorumlu olacak, ama "yerel" e ait sorunlara el atmayacaktı; bunlar

PKK'nin genişlettiği "demokratik özerklik" olsun, son dönemde parlattığı "özyönetim" kavramı olsun,

'99'da Öcalan'ın tutsak düşmesinin ardından yaptıkları "paradigma değişikliği" ile çelişmektedir.

Amaç-araç ilişkisi bozulmuştur. PKK bu açmazı çözmekle karşı karşıyadır.

AB kriterleri kapsamında bir "özerklik" için "silahlı mücadele"ye gerek yoktur. Bu düzen-içi talep, düzen-içi araçlarla yürütülecek bir mücadele ile gerçekleşebilir.

Fakat "özyönetim" yani ekonomiden siyasete her alanda Kürtlerin kendi kendini yönetmesi isteniyorsa, bu bir "rejim değişikliği"ni gerektirir, (ki bu aynı zamanda program değişikliği demektir) o zaman "silahlı mücadele" yerli yerine oturur ve mücadele biçimleriyle talepleri kendi içinde tutarlı olur.

"yerel yönetimler" tarafından belirlenip çözülecekti.

Bunun için tabi ki, bir "rejim değişikliği" gerekmiyordu. Ne mülkiyet ne de sınıf ilişkilerinde bir değişiklik sözkonusuydu. O yüzden emperyalist-kapitalist ülkelerde uygulanmasında bir sorun görülmemiş, aksine faydalı bile bulunmuştu. Kürt hareketi de uzunca bir süre AB'nin "yerel yönetimler yasası"nı Türkiye'nin de kabul etmesini talep etti. Fakat Türk egemenleri buna yanaşmadılar.

Bu süre zarfında Ortadoğu'da önemli gelişmeler oldu. ABD'nin Irak işgali sonrasında Güney Kürdistan'da federe bir Kürt devleti kuruldu. Ardından Suriye'de Esad rejimine karşı başlatılan savaşta, Rojava'da (Kuzey Suriye) bir boşluk doğdu. Bölgede daha örgütlü durumda olan PYD bu boşluğu değerlendirdi ve "kantonlar" şeklinde özerk bölgeler kurdu. Böylece PKK "demokratik özerklik" modelini uygulayacak bir alan buldu. Zaten bu modeli sadece Türkiye için değil, tüm Kürt bölgeleri için de savunuyordu.

Ama **gerçekte Rojava'da yaşanan "demokratik özerklik" değil, fiilen "bağımsız bir devlet" modeliydi.** Çünkü PYD'nin hakimiyeti ele aldığı yerlerde Esad rejimi dağılmıştı. O yüzden eğitimden sağlığa, yönetim şeklinden ekonomiye yepyeni bir rejim kurabildiler ve bunu bir anayasa ile perçinlediler. **Suriye'nin geleceğindeki belirsizlikler, diğer devletler tarafından tanınmama, varolan kazanımları da kaybetme korkusu, bağımsız bir devlet ilan etmeyi engelliyordu. "Demokratik özerklik" ya da "kantonlar" diyerek ara bir çözüm buldular.** Suriye, üniter bir devlet olarak mı kalacak, yoksa parçalara mı ayrılacak, buna göre Rojava'nın durumu netleşecekti. O günkü koşullara, güçler dengesine göre Rojava, özerk, federasyon, ya da bağımsız olabilirdi. **Şu anda kesin olan, bağımsız bir devlet gibi bir yönetim aygıtına, ordusuna, ekonomisine sahip olduğudur. O açıdan Rojava'daki duruma "demokratik özerklik" ya da "özyönetim" modeli demek doğru olmaz.**

Son yıllarda "demokratik özerklik" konusunda yaşanan kafa karışıklığında bu durumun önemli bir payı vardır. DTK'nın geçtiğimiz yıl gerçekleştirdiği "çalıştay"da demokratik özerkliğin kapsamı iyice genişledi. "Komünal ekonomiler" inşa etmekten

"mali özerklik"e kadar, esasında bir rejim değişikliğini gerektirecek talepler sıralanmaya başlandı. "Demokratik özerklik"le birlikte "özyönetim" kavramı da kullanıma sokuldu. Ve PKK, hakimiyet kurduğu bölgelerde Rojava'dakine benzer yönetimler kurmaya girişti.

Ama Türkiye, Suriye değildi. Ortada Suriye'deki gibi bir rejim boşluğu yoktu. Her ne kadar egemen klikler arasında şiddetli çatışmalar, yönetim krizi yaşansa da, Türk egemenlerinin köklü bir devlet geleneği ve refleksleri vardı. Avrupa tarzı "özerklik" modeli konusunda belli tavizler sözkonusu olabilirken, "özyönetim" adı altında bağımsızlığa doğru evrilen adımlar, Türk egemen sınıflarının tepkisi ve saldırısıyla karşılaştı.

PKK'nin ilan ettiği "özyönetim"lerin siyasal yönü şu an için "özsavunma" ile sınırlanmış durumdadır. Ekonomik yönü ise tam bir karikatürdür. Mesela bir grup evkadinin kışlık salça, turşu, reçel vb. yapmaları "komünal ekonomi örneği" olarak sunulmaktadır. (Gündem gazetesi, 18.9.2015) Oysa bu zaten kırsal kültürde ev kadınlarının imece usulü yaptığı rutin bir faaliyettir.

Elbette Kürt halkının kendini savunması kadar meşru bir durum olmaz. Keza her ulus gibi, Kürt ulusu da kendi kaderini kendisi tayin etmelidir. Ne var ki PKK bir yandan bu ilkeye karşı çıkmakta bir yandan da "kendi kendini yönetim" anlamına gelen "özyönetim" i savunmaktadır. Elbette bu basit bir kelime oyunu, isimlendirme farkı değildir. Altında ideolojik bir bakış ve tercih vardır.

"Özyönetim" konusuna yeniden döneceğiz. Ancak **PKK'nin genişlettiği "demokratik özerklik" olsun, son dönemde parlattığı "özyönetim" kavramı olsun, '99'da Öcalan'ın tutsak düşmesinin ardından yaptıkları "paradigma değişikliği" ile çelişmektedir.** Amaç-araç ilişkisi bozulmuştur. **PKK bu açmazı çözmekle karşı karşıyadır.**

Gerçekten de AB kriterleri kapsamında bir "özerklik" için "silahlı mücadele"ye gerek yoktur. Bu düzen-içi talep, düzen-içi araçlarla yürütülecek bir mücadele ile gerçekleşebilir. Fakat "özyönetim" yani ekonomiden siyasete her alanda Kürtlerin kendi kendini yönetmesi isteniyorsa, bu bir "rejim değişikliği"ni gerektirir, (ki bu aynı zamanda program değişikliği demektir)

o zaman “silahlı mücadele” yerli yerine oturur ve mücadele biçimleriyle talepleri kendi içinde tutarlı olur.

“Özyönetim” sosyalizme karşı geliştirilmiş bir “model”dir

“Özyönetim” denilince ilk akla Yugoslavya gelir. Çünkü Yugoslavya, siyasi literatüre “özyönetim” modelini sokan ve onu bizzat pratiğe geçiren ülke olmuştur. O yüzden Yugoslavya pratiğine bakmakta yarar vardır.

Yugoslavya, Nazi işgaline karşı Tito’nun başında bulunduğu Komünist Parti ile büyük bir mücadele verdi ve devrimini gerçekleştirdi. II. emperyalist savaş sonrası dünya, “sosyalist kamp” ve “emperyalist kamp” olmak üzere ikiye ayrılmıştı. Yugoslavya, başını SSCB’nin çektiği “sosyalist kamp” içinde yer almak yerine “bağlantısızlar” adıyla “üçüncü bir yol” izlemeyi tercih etti.

Yugoslavya’nın bu dış politikası, gerçekte başta ABD olmak üzere emperyalizme hizmet ediyordu. Öyle ki, ABD’nin ikinci emperyalist savaş sonrası “yeni sömürgecilik” hamlesinin simgesi olan “Marshall Planı” göklere çıkarılmış ve bu yardımlar kayıtsız şartsız kabul edilmişti; dahası başka ülkelere de bu yönde tavsiyede bulundular. Yani **Amerikan emperyalizminden yardım ve kredileriyle inşa edilen yeni bir “sosyalizm” modeliydi Yugoslavya!**

Dışta “bağlantısız”lık, içte ise “özyönetim”le, sosyalizme karşı ayrı bir “kutup” yaratmaya çalıştılar. Yugoslav revizyonistlerine göre, proletarya diktatörlüğü kaçınılmaz bir şekilde bürokrasiyi yaratmakta ve demokrasiyi kısıtlamaktaydı. O yüzden “özyönetim” dedikleri “doğrudan demokrasi”ye geçilmeliydi! Bunu sosyalist ülkelere öğütleyen Yugoslav yöneticilerinin, nasıl katı bir yönetim şekli kurduklarını biliyoruz. Tıpkı bizdeki tasfiyeci-reformist parti ve liderlerin, ML örgütleri anti-demokratik olmakla suçlarken, kendi içlerinde en küçük muhalif bir sese tahammül edememeleri; Stalin’i “kişi kültü”yle itham ederken kendilerine sevdalı olmaları ve büyülenmeleri gibi...

Gerçekte bu teori, sosyalist ülkeleri emperyalizme karşı zayıf düşürme hamlesinden başka birşey değildir. İşçi ve emekçileri emperyalist tehlikeye ve onun içteki uzantılarına karşı gevşetmek, sosyalist devletin gerekliliğini sorgulatmak ve emperyalist saldırganlığa açık hale getirmektir.

Zaten **“özyönetim” teorisinin**

“Özyönetim” denilince ilk akla Yugoslavya gelir. Çünkü Yugoslavya, siyasi literatüre “özyönetim” modelini sokan ve onu bizzat pratiğe geçiren ülke olmuştur. Amerikan emperyalizminden yardım ve kredileriyle inşa edilen yeni bir “sosyalizm”dir Yugoslavya!

Dışta “bağlantısız”lık, içte ise “özyönetim”le, sosyalizme karşı ayrı bir “kutup” yaratmaya çalışırlar. Gerçekte bu teori, sosyalist ülkeleri emperyalizme karşı zayıf düşürme hamlesinden başka birşey değildir. Zaten “özyönetim” teorisinin temelinde kapitalizmin giderek sosyalizme dönüşeceği fikri vardır. Yani “barışçıl geçiş”(!)

temelinde kapitalizmin giderek sosyalizme dönüşeceği fikri vardır. Yani “barışçıl geçiş”(!) II. emperyalist savaş sonrası, kapitalizmin “istikrar” adına devlet kapitalizmine yönelmesini, “sosyalizm” olarak görmekte ve böylece iki sistem arasında sınırların kaybolduğunu iddia etmektedir. Bizdeki adıyla KİT’leri (Kamu İktisadi Kuruluşları) “sosyalizm” olarak niteleyen ve kapitalizmin içinden “sosyalizmin doğduğunu” söyleyen bir teoridir. Tıpkı kapitalizmin kendiliğinden ve otomatik olarak sosyalizme dönüşeceğini iddia eden Kautsky’nin “ultra emperyalizm” teorisini gibi...

“Doğrudan demokrasi” ile sözde “kitleler” öne çıkarılmakta ve daha demokratik bir ortam yaratıldığı iddia edilmektedir. Gerçekte ise kitlelerin sınıflara ayrıldığı bir yerde, “kitleler”le sınıfı karşı karşıya getirmekte, onların geri yönlerine seslenmekte, parti ve yöneticilere karşı güvensizlik yayılmaktadır. Sosyalizmde de sınıflar uzunca bir süre varlıklarını koruyacaktır. Proletarya partisinin devrim sonrasında da sıkı bir merkezîyetçiliğe ve disipline ihtiyacı vardır. Proletarya diktatörlüğü ise, “eski”yi geri getirmeye çalışanlara ve “eski”nin geleneklerine karşı olmazsa olmaz mücadele ve yönetim organıdır.

Lenin, ünlü “Sol Komünizm” adlı eserinde, kitleleri sınıfa ve liderlerine karşı kışkırtanları, eski liderlerin yerine “saçma ve çılgınca şeyler yumurtlayan yeni liderler geçirmek” gibi “gülünç” bir duruma düştüklerini söyler. Partiyi ve disiplini yadsıyan bu tür görüşlerin, “proletaryayı burjuvazinin adına silahsızlandırmaya” hizmet ettiğini belirtir. “*Bu tam da küçük-burjuva dağınıklıkla, kararsızlıkla, hoşgörülülüğünde kaçınılmaz olarak her proleter devrimci hareketi mahvedecek olan tutarlılık, birleşme ve toplu davranma konusunda yeteneksizlikle aynı şeydir*” der. (İnter Y. sf 37)

Açıktır ki, **bir iktidarın demokratik niteliği, halkın yaşam koşullarının sürekli iyileşmesi, ekonominin ve kültürün gelişmesi, işçi ve emekçilerin yönetime daha geniş katılımıyla ölçülür.** Bu başarıldığı oranda halkın desteğini alır ve kökleşir. Sosyalist devletlerin gücü de buradan gelir. O çok övülen “özyönetim” altındaki Yugoslavya’da ise, yüzbinlerce işçi, teknisyen, uzman, aileleriyle birlikte başta Almanya olmak üzere Belçika, Fransa gibi emperyalist ülkelere göçüp işgüçlerini satmak zorunda kalmışlardır. Yugoslavya devleti de biraz döviz elde

edebilmek adına, bu insan ticaretine göz yummuştur.

Ama **“doğrudan demokrasi” sadece siyasi alanı kapsamıyor. Asıl olarak proletarya diktatörlüğü devletin ekonomide oynaması gereken rolü reddediyor.** Onlara göre sosyalist devlet, ekonomiyi yönetmemeli, ekonomik planlama yapmamalı, üretimde ve tüketimde denetleme rolü oynamamalıdır. Savundukları şey de, her işletmenin kendi hesabına göre planlama yapması, kuralları, ücretleri, fiyatları onların saptamasıdır. Bu doğrultuda **halkın ortak mülkiyetini parçalayarak “grup mülkiyeti” haline getirmişlerdir. Yani ekonomiyi örgütsüzlüğe iterek, üretimde rekabet ve anarşi yaratarak, kapitalizmin temel özelliklerini yaşatmışlardır.**

Yugoslav ekonomisi, kapitalizmi sürekli üretirek işçi ve emekçilerin yaşam düzeyini düşürmüştür. Yugoslavya’da kırsal alanlarda gündelikçiler çalışmış, topraksız ve az topraklı köylüler sömürülmüştür. Tarım, özel mülkiyete dayalıdır. Küçük mülkiyetin sürekli olarak kapitalizmi geliştirdiği bilinir. Tüketim maddelerinin fiyatları işçi ve emekçilerin sırtından büyük çıkarlar sağlayan ticari işletmelerin spekülasyonlarına, keyiflerine göre belirlenmiştir. Kitleler yoksullaşırken, bir azınlığın zenginleşmesine göz yumulmuştur. Bunun sonucu olarak ekonomik krizler, enflasyon, işsizlik, ulusal anlaşmazlıklar vb. kapitalizme has her tür sorun ortaya çıkmıştır.

Yugoslavya’da tek tek cumhuriyetlerden fabrika ve mahalli idarelere kadar tüm kesimler, kendi dar ve kısa vadeli çıkarlarını ön plana çıkarmış ve toplumun genel çıkarları gözardı edilmiştir. “Özyönetim” çeşitli ulusal topluluk ve azınlıklar açısından da doğru bir sonuç yaratmamıştır. Cumhuriyetler arasındaki rekabet ve mücadeleyi keskinleştirmiş, burjuva milliyetçi grupların doğmasına ve güçlenmesine zemin hazırlamıştır. O yıllardaki Yugoslavya’nın devlet kademesi, “büyük Sırp” ve “büyük Hırvat” hakimiyeti altındadır. Bu durumun ‘90’lı yıllarda nasıl bir boğazlaşmaya ve parçalanmaya yol açtığı biliniyor.

Kısacası **“özyönetim” Yugoslav revizyonistlerinin, Kautsky’dan anarko-sendikalistlere kadar geçmişin anti-Marksist görüşlerini yeni bir isimle piyasaya sürdükleri bir teoridir.** Bütün revizyonistler gibi “konjonktürel değişimler” ve “yeni olgular”ı

bahane ederek Marksizm-Leninizm'i reddetmişlerdir. Ama yine onların adını kullanarak!

"Tarihin diyalektiği öyledir ki, -diyordu Lenin- Marksizm'in teorik zaferi, onun düşmanlarını da Marksistlermiş gibi değiştirmeye zorlar."

Sonuç yerine

'90'lı yılların başında revizyonist blokun yıkılmasıyla emperyalizm zafer naraları atmış ve "özyönetim"den "doğrudan demokrasi"ye kadar her tür anti-ML teori, hem dünyada hem de ülkemizde cirit atmaya başlamıştır. Adeta "bit pazarına nur yağmış" eski revizyonist teoriler "yeni"ymiş gibi cilalanarak piyasaya sürülmüştür.

Bu teorilerden en fazla etkilenenlerden biri de, Kürt ulusal hareketidir. PKK, sosyalizmin prestijinin yüksek, Türkiye devrimci hareketinin güçlü olduğu bir dönemde kurulurken, programını ML ilkelerden etkilenerek oluşturmuştu. Ne var ki, dünya genelinde sosyalizmin prestijinin düştüğü, TDH'nin zayıfladığı ve tasfiyeciliğin baskın hale geldiği bir dönemde bu programı tümenden reddedip, burjuva-milliyetçi bir çizgiye kayd. Başından beri ulusal bir hareket olması, zaten bu tür kayışların zeminini güçlendiriyordu. Sosyalizmin ve devrimin gerilediği koşullarda bu çok daha hızlı ve uç noktalarda olabilmıştır. Ülkemizde feminizmden parlamentarizme her tür burjuva görüşün yayılmasında, belirleyici bir rolleri vardır. Her dönem belli bir kitle gücünü temsil etmeleri, bu tür görüşlerin güç kazanmasını sağlamıştır.

Şimdi buna "özyönetim" ve "doğrudan demokrasi"nin eklendiğini görüyoruz. 1950'li yılların revizyonist partilerinden devralınan bu görüşler, bir kez daha "yeni" ve "sosyalizme alternatif" olarak sunulmaktadır! Hatta bu teoriler PKK'nin "icadı"ymış ve ilk kez Kürdistan'da uygulanıyormuş gibi bir büyüksenme ile konuşulmaktadır. Ve sadece Kürdistan'da değil, Türkiye'de de uygulanması istenmekte, Türkiye devrimci hareketinin bunu desteklemesi telkin edilmektedir.

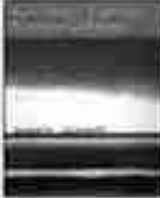
Elbette Kürt halkı kendi kaderini kendisi belirleyecektir. "Özerklik" ya da "özyönetim" diyebilirler. Marksist-Leninistler, bu tercihlere saygılı yaklaşır; ancak bu modellerin uygulandığı yerlerdeki kötü sonuçlarını ortaya koyup, kitleleri uyarma görevini de yerine getirirler. Kaldı ki, "özyönetim" Yugoslavya örneğinde görüldüğü gibi, devrim yapmış bir ülkede gerçekleşmiştir. Aynı şekilde Rojava, tamamlanmamış da olsa bir devrim sonrası "özyönetim" denemektedir. PKK ise Türkiye gibi faşist diktatörlükle yönetilen bir ülkede, bunu hayata geçirmeye çalışıyor. "Özyönetim" faşizm koşullarında gerçekleşemez. Sosyalizmde veya sosyalizmi hedefleyen bir demokratik devrimde ise, yanlış bir modeldir.

PKK, sadece Kürt illerinde "özyönetim" modelini savunmakla kalmıyor, Türkiye halklarına, devrimci hareketine de bu modeli empoze ediyor. Bu kabul edilemez! Bir yandan "doğrudan demokrasi"yi dillendirip, bir yandan da en anti-demokratik uygulamaları yapmak, "özyönetim" in öncülleri gibi PKK'nin de tarzıdır.

Kürt halkı, Irak'ta, Suriye'de, hatta İran'da önemli kazanımlar elde etti. Buna karşın Kürdistan'ın hem nüfus hem yüzölçümü bakımından en geniş kesimini kaplayan Türkiye'de, her üç parçadan daha geri durumdadır. Elbette bunda PKK'nin çizgisindeki zikzakların payı var. Şimdi PKK liderlerini zorlayan bu tablodur. Ancak "özyönetim" konusunda da bundan sonra ne yapacakları belirsizdir.

YEDİVEREN YAYINLARI

KÖKLERİMİZ TOPRAKTA TARİHTEN GELİYORUZ
Şehitler Albümü
Derleyen: Devrim Zafer
Herbiri mücadelenin farklı bir cephesinde şehit düşmüş komünistlerin, rehber olan yapıtları.

YOL AYRIMI
Derleyen: Osman Fatih
Komünist bir örgütün tarihinde yapılan tasfiyecilik ve buna karşı ideolojik, siyasi, örgütsel olarak gerçeğe dönük çıkarılan siyasal belgesi. Tasfiyeciliğin çözümünü.

İLK KURŞUN
Derleyen: A. İsmail
12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist cuntaya ilk kurşun olan komünist önder Osman Yaşar Yıldoğan'ın biyografisi. Ölümsüz piyotarya kahramanının öğretilerini.

İnancın Sinandığı Zor Mekanlar: HÜCRELER
Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara ve hücre saldırısına karşı en zor koşullarda bile direnmenin onurlu anlatan kitap.

DUVARLARINIZIN HÜKMÜ YOK
Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş
19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri katliamı ve hücre saldırısına karşı yürütülen büyük ölüm ordu direnişin siyasal dersleri. Tutukluların direniş güçlerini.

SAVAŞ ve DEVİMCİ DURUŞ
Derleyen: Sezai Ekinci
11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ilk aşamasının ekonomik, siyasi ve sosyal koşullarının çözümlemeleri, emperyalistlerin hazırık düzeyleri.

TİKB(B) I. KONGRE BELGELERİ
Derleyen: İsmail Cüneyt
TİKB(B)'nin yeni emperyalist paylaşım savaşının örgününde yaptığı ve örgütsel-siyasal hatlarını gözetip geçip, program ve tüzüğüni oluşturarak yeni döneme hazırladığı I. Kongre sinin belgeleri.

STALİN ÜZERİNE GERÇEKLER
Derleyen: Alman Komünist Partisi
Almanya'da 1970'li yıllarda yayınlanan ve Stalin'e dönük karıştırmaları önemli cevaplar veren kitabın Türkiye baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönemeç 3 KASIM SEÇİMLERİ
Derleyen: Azmi Akan
Türkiye'de savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin "Taktik", "Devlet" ve "Demokrasi" konusundaki yanlış yaklaşımları.

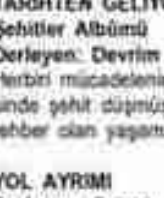
İŞKENCEDE DİRENME SAVAŞI
Derleyen: Ramzi Basalak
Adressiz Sorgular kitabının devamı. Son yıllarda işkencede direnme oranını düşürme nedenlerini, yeniden direniş yükselmenin gereklerini ve şiddet komünistlerin direnişleri.

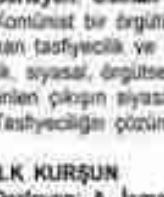
İŞÇİ SINIFI HAREKETİ ve Görevler
Derleyen: Hamit Tekin
İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yatıp yatmadığını anlatan kitap. İşçi sınıfı hareketinin tikanma noktalarını ve aşma yollarını ortaya koyuyor.

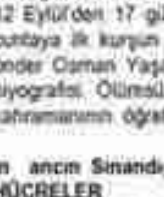
PİŞMANLIK YASALARI ve İTİRAFCILIĞA KARŞI MÜCADELE
Derleyen: Osman Akgün
"Topluma Kazanılma" adı altında karıştırmaya çıkartılan pişmanlık yasalarına, ırkçılık ve faşist öğütüne yaklaşım, komünistlerin bu konudaki tarihsel tutum ve belgeleri.

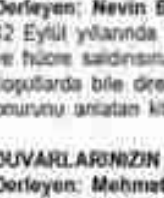
Yeni emperyalist SAVAŞIN EKONOMİ POLİTİĞİ
Derleyen: Selma Aybal
Savaş ve Devrimci Duruş kitabının devamı. ABD emperyalizminin yeni emperyalist savaşa başlamaya iten ekonomik ve siyasi koşullar ile Irak'ta direnen ABD baskınlığı.

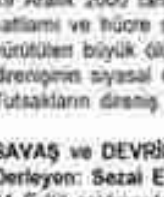
KUTUP YILDIZI
Derleyen: İsmail Göktan Edge
Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimci Hareketi'nin direnme geleneğinin oluşmasında tarihsel bir rol üstlenen komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yaşam öyküsü.

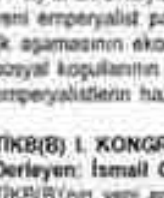
Emperyalist Savaş ve KÜRT SORUNU
Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazıcı
Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla birlikte, emperyalist savaş koşullarında Kürt hareketinin evrimi.

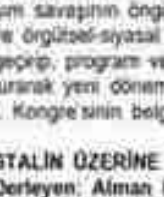
TİKB(B) 4. KONGERANS BELGELERİ
Derleyen: Ataman İnce
TİKB(B)'nin örgütsel durumunu, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye'nin savaşa karşı konumunu değerlendirdiği 4. Kongresi.

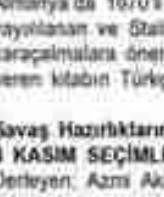
İnancın Sinandığı Zor Mekanlar: HÜCRELER kitabı DAVA DOSYASI
Derleyen: Nevin Berktaş
"Hücreler" kitabının ve yazının özet alınmasını ardından, kitabın dava süreci ve yürütülen kampanya ile birlikte yayınlanan son hali.

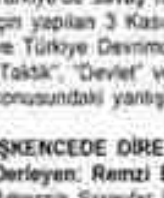
Bir Yeniliği Hastadığı TASFİYECİLİK
Derleyen: Osman Yaşar Yıldoğan
12 Eylül'den bu yana süregelen ve devrimci hareketin büyük tahribatları yaratan tasfiyeciliğe karşı bir mücadele kılavuzu.

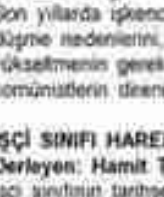
Darbe, Yeniliği, Direniş 12 EYLÜL
Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül sadece bir yeniliği değil, aynı zamanda bir direniş destanıdır da. Kitap, 12 Eylül, direnişlerin gözünden anlatılmaktadır.

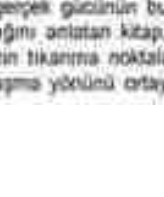
Kriz, Savaş ve DEĞİŞEN DENGELER
Derleyen: Metin Aydın
ABD ile Çin arasındaki dünya hegemonyasını ele geçirme savaşını, bunun Türkiye'ye yansımaları, 2008'de başlayan ekonomik kriz, savaşçı kapıncı hale gelmesi.

PROLETER KÜLTÜR PROLETER YAŞAM
Derleyen: Hacı KÖSE
"Yeni insan"ı yaratmak, insani değerleri öne çıkarmak için, kapitalist ideoloji bombardımanına karşı, sosyalizmin savunucusu.

BU DAHA BAŞLANGIÇ
Derleyen: M. Ali DOĞAN-Aslan TEL
Taksim Gezi Parkı'nda başlayıp (ikiy) sarm Haziran Ayaklanması'na, yaşayanların gözünden objektif bir bakış.

FEMİNİZM Mİ SOSYALİZM Mİ?
Derleyen: Z. Poyraz-H. Çabuk
Feminizmin bir burjuva ideolojisi olduğunu ve emekçi kadının kurtuluşunun, emekçi erkeklerle birlikte, burjuvaziye karşı sınıfsal savaşım vermekten geçtiğini anlatıyor.

Cizre, Silvan, Nusaybin...

Faşist ablukaya son verilsin!

Akşam savaş alanına çöktüğünde
Düşmanlar yenilmişti
Telgraf tellerinin tınlayan
Haberi uzaklara taşıdı
Dünyanın bir ucunda için için yandı
Bir haykırış, gökkubbede parçalanarak
Bir çığlık, çığırın ağızlarından taşan

Ve esrik göğü aşan.
Bin dudak ilençle soldu
Bin yumruk, vahşi bir öfkeyle sıkıldı.
Dünyanın bir başka ucunda
Bir sevinç, gökkubbede parçalanarak
Büyük bir sevinç, bir eğlence, bir çılgınlık
Rahat bir soluklanma, gerinme
Bin dudak eski bir duayı söyledi
Bin el inançla birleşti.
Gecenin geç saatlerinde
Sayıyordu telgraf telleri
Savaş alanında kalan ölüleri-
O zaman dost ve düşman sessizleşti.
Yalnız analar ağladı
Her iki yanda.

Bertolt BRECHT